

1

เจ้าดวงใจ

หญิงสาวเดินกระสับกระส่ายอยู่หน้าห้องผ่าตัดด้วยความ เป็นห่วง หลังจากเจ้าหน้าที่พาร่างของศิย์เข้าไปในห้องนั้นนานเป็น ชั่วโมงแล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครออกมาแจ้งอะไรให้ทราบ เธอชะเง้อเข้าไปใน ห้องตลอดเวลา จนคนที่นั่งเป็นเพื่อนอดเป็นห่วงไม่ได้

“ผมว่าคุณลดน้ำหนักครั้งนี้ดีกว่านะครับ เดี่ยวคุณหมอก็คงออกมา” ธีรพงษ์ลุกขึ้นบอกหญิงสาวให้นั่งแทนที่ตัวเอง และพุดปลอบใจ เขา เข้าใจหญิงสาวดี เพราะตนเองก็เป็นห่วงชายหนุ่มไม่แพ้กัน

คมและแสงดาวขยับไปยืนด้านข้าง มองหน้านายหญิงของตัวเอง อย่างเข้าใจและเป็นห่วงเจ้านาย แต่ก็ไม่รู้จะทำอะไรได้ ตอนนี้ทั้งสอง ได้แต่ภาวนาให้นายหนุ่มรอดปลอดภัยก็พอ

ไม่นานประตูห้องผ่าตัดถูกเปิดออกพร้อมร่างในชุดกาวน์สีเขียว เดินออกมา

“หมอคะ เขาปลอดภัยหรือยังคะ” เสียงร่ำรอนของลตามณีถาม คุณหมอที่เพิ่งออกจากห้องผ่าตัด

“ไม่ทราบคนไหนเป็นญาติคนไข้ครับ”

“ฉันเองคะ ฉันเป็นภรรยาเขา ไม่ทราบตอนนี้ศิย์ปลอดภัยหรือ ยังคะ” ลตามณียกมือตอบ ลูกเดินเข้าไปหาคุณหมอพร้อมถามด้วย

ความเป็นห่วง

“ตอนนี้อาการของคนไข้ปลอดภัยแล้วครับ กระสุนไม่โดนจุดสำคัญ แต่มันฝังใน เลยต้องใช้เวลาในการผ่าตัดนาน คนไข้เสียเลือดมากทำให้ต้องพักดูอาการในห้องไอซียูสักคืนหนึ่งก่อน แล้วพรุ่งนี้ถึงจะตรวจอย่างละเอียดอีกครั้งนะคะครับ”

“เหวอคะ ขอขอบคุณคุณหมอมากนะคะ” หญิงสาวยิ้มออกทั้งน้ำตา เมื่อได้ยินว่าเขาปลอดภัยแล้ว เธอบอกกับตัวเองว่าต่อแต่นี้ไปจะไม่ยอมให้สองพ่อลูกคู่นั้นมาทำร้ายเธอและเขาได้อีก!

“งั้นดิฉันขอเข้าไปดูอาการเขาสักหน่อยได้หรือเปล่าคะ” หญิงสาวเอ่ยขออนุญาตเข้าไปดูพี่ชายเพื่อความสบายใจของตัวเอง แม้จะรู้ว่าเขาปลอดภัย ถึงกระนั้นเธอก็ยังไม่วางใจนัก ขอเพียงได้เห็นเขากับตามันคงดีกว่านั่งรออยู่ข้างนอกนี่

คุณหมอมองหน้าหญิงสาวอย่างเข้าใจและขอมอบอนุญาต แต่มีข้อแม้ว่าให้เธอเข้าได้เพียงคนเดียวและไม่เกินสิบนาทีเท่านั้น

หญิงสาวรับปาก ยิ้มออกมาอย่างดีใจ ก่อนเดินตามพยาบาลไปเปลี่ยนชุดแล้วเข้าไปในห้องไอซียู

ภาพที่ได้เห็นถึงกับทำให้ลดตามณีแทบหมดแรง...

พี่ชายนอนอยู่บนเตียงที่มีสายน้ำเกลือ สายเลือด สายเครื่องช่วยหายใจ และอื่นๆ อีกหลายเส้นโยงกันวุ่นวายไปหมด

เธอน้ำตาไหลรินสงสารเขาจับใจ นี่ขนาดไม่โดนจุดสำคัญ แต่ดูสภาพเขาดอนนี่สิ ร่างหนาหายใจจวดยรินโดยมีเครื่องช่วยหายใจสวมไว้

“พี่ชายอาการหนักขนาดนี้เลยหรือ” หญิงสาวรำพึง มองไปหน้าเข็มที่บัดนี้ขีดอย่างเห็นได้ชัด ริมฝีปากหยักหนาที่ปิดสนิทแห่งผาก เธอมองไล่ลงไปถึงหน้าท้องที่มีผ้าก๊อชปิดไว้ รอยเลือดซึมผ่านออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน แม้หมอจะบอกว่าเขาปลอดภัยแล้ว แต่จากสภาพที่เธอเห็นมันน่าจะหนักกว่าที่หมอบอกเสียด้วยซ้ำ เธอยกมือปิดปากกลั้นเสียง

ร้องไห้ไว้ภายในจนร่างบางโยกตามแรงสะอื้น

ลดาตามณีพยายามตั้งสติ ยกมือป้ายน้ำตาออกจากแก้มนวล เธอไม่คิดว่าการมาพบนายชัยในวันนี้จะทำให้ชัยต้องได้รับบาดเจ็บ แม้ทุกอย่างจะกระจ่างชัด เธอได้รู้ความจริงทุกอย่าง... ชัยไม่ได้หมดรักเธอ แต่เขากลับรักเธอมากกว่าตัวเอง ถึงได้เลือกทำแบบนั้น... แต่เธอเองกลับไม่เข้าใจและเห็นแก่ตัว แล้วยังจะเจ้าคิดเจ้าแค้นอีก ไม่ยอมอภัยให้เขา ทั้งๆ ที่เขาพยายามทำทุกอย่าง และขอโอกาสเริ่มต้นใหม่ ทั้งหมดสาเหตุก็เป็นเพราะพวกเขา...สองพ่อลูกคู่นั้น!

หญิงสาวขบฟันแน่นปากอย่างโกรธแค้น เพราะความอยากได้ออยากเอาชนะของพวกเขา ทำให้ทั้งเธอและชัยต้องพลัดพรากจากกัน คิดถึงตรงนี้ลดาตามณีตรงเข้าไปจับมือใหญ่ไว้แน่น แล้วยกขึ้นจูบเบาๆ ตรงหลังมือ

“ชัย... ลดาขอโทษที่เข้าใจชัยผิดนะ ไว้ชัยหายดีแล้ว เราค่อยมาคุยเรื่องนี้กันใหม่ ไม่ว่าชัยต้องการจะเป็นพ่อของลูกหรือสามีของลดา ลดาก็ยอมทุกอย่าง ขอเพียงให้ชัยอดทนแล้วฟื้นเร็วๆ อย่าลืมว่าลดากับลูกรอชัยอยู่นะคะคนดี” หญิงสาวกระซิบข้างหูเบาๆ ก้อนวางมือใหญ่ลงบนอกกว้างนั้นแล้วเดินออกจากห้องไป

ธีรพงษ์ คม และแสงดาวรีบเดินตรงเข้ามาหาหญิงสาวทันทีเมื่อเห็นร่างบางเดินออกจากห้องไอซียู

“ชัยเป็นไงบ้างครับคุณลดา” เพื่อนรักของชัยเอ่ยถามเสียงเบา ยิ่งเห็นคราบน้ำตาบนแก้มนวลแล้ว เขาก็อดที่จะเป็นห่วงไม่ได้

“ปลอดภัยแล้วค่ะ แต่คงต้องรอให้เขาฟื้นก่อน ดูสภาพแล้วไม่น่าจะมีอะไรน่าเป็นห่วงค่ะ” ลดาตามณีบอกเสียงเบา แต่มันเหมือนกับจะปลอบใจตัวเองมากกว่า

“เธอครับ งั้นก็ค่อยเบาใจหน่อย”

“ค่ะ ขอบขอบคุณพงษ์มากนะคะที่เป็นห่วงชัยเขา”

“ไม่เป็นไรครับ ซียกับผมเป็นเพื่อนกัน อย่างไม่ก็ต้องห่วงกันเป็นธรรมดา ว่าแต่คุณลดาเถอะครับ ผมว่ากลับไปพักนอนที่บ้านก่อนดีกว่าไหม แล้วพุงนี้ค่อยมาใหม่ ยังไงคืนนี้คุณหมอก็ก็น่าให้เฝ้าอยู่แล้ว”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ครับ หากคุณลดาเป็นอะไรไปอีกคน แล้วใครจะอยู่ดูแลเจ้าซียล่ะครับ และหากซียรู้ว่าคุณลดาไม่ดูแลตัวเองอย่างนี้ เขาคงจะเสียใจมากนะครับ”

ลดาตามถนัดหันมองหน้าคนพูด นิ่งคิดก่อนจะพยักหน้าเห็นด้วยกับความคิดนั้น

“ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้ารับ แล้วหันไปบอกคนสนิทของซีย
“งั้นฝากคมด้วยนะ”

“ครับคุณลดา ถ้าคุณซียฟื้นแล้ว ผมจะโทร. ไปแจ้งครับ” คมรับปากอย่างหนักแน่น

“ดีค่ะ งั้นพุงนี้ลดาจะมาแต่เช้าก็แล้วกัน ฝากคุณธีรพงษ์แล้วก็คมด้วยนะคะ หากมีอะไรรีบโทร. บอกด้วย ลดาเป็นห่วงซียค่ะ”

“ได้ครับ หากมีอะไรรีบโทร. บอกทันที”

ลดาตามถนัดเดินออกจากลิฟต์แล้วตรงไปขึ้นนั่งในรถยนต์คันใหญ่ที่คนขับรถนำมาจอดรอที่หน้าโรงพยาบาล หลังจากที่แสงดาวได้โทร. บอกว่านายหญิงจะกลับบ้านแล้ว ให้มารอรับที่หน้าบันไดโรงพยาบาล

“ทำไมต้องเป็นเขาด้วยนะ เขาน่าจะมารับกระสุนแทนเธอเลยทำไมเรื่องทุกอย่างมันกลับตาลปัตรแบบนี้ เป็นเพราะสองพ่อลูกนั่นแหละ” หญิงสาวคิดในใจ

“แสงดาว เดี่ยวช่วยเช็กข่าวที่บ้านนั่นให้ด้วยนะ ว่าสองคนพ่อลูกเป็นยังไงบ้าง อยู่ที่ไหน หากซียเป็นอะไรไปฉันจะได้ตามไปจัดการถูก” หญิงสาวสั่งเสียงเข้ม จนเลขาฯ สาวรู้สึกได้ว่ามันน่ากลัว เธอไม่เคย

ได้ยินคุณลดาตามณีพูดด้วยน้ำเสียงเข้มแข็งแวววาวอย่างนี้มาก่อน นึก
แล้วก็รู้สึกเสียวสันหลังแทนสองพ่อลูก

เมื่อขึ้นรถแล้ว ลดาตามณีทิ้งตัวลงกับพนักเบาะอย่างอ่อนแรง ภาพ
เก่าๆ สมัยแรกรักกับพี่ยศผู้ขึ้นในสมอง...

กว่าจะสอบเข้าได้คณะที่ตรงกับความต้องการ ลดาตามณีต้อง
คร่ำครวญกับการอ่านหนังสืออยู่หลายเดือน เพื่อทำความฝันของตนเอง
ให้เป็นจริงตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับมารดาที่ก่อนสิ้นใจ ว่าเธอจะไม่ทิ้งการ
เรียน ต้องเข้าเรียนในคณะบริหารของมหาวิทยาลัยชื่อดังให้ได้ และต้อง
เรียนให้จบด้วย เพื่อความก้าวหน้า ไม่ถูกคนอื่นดูหมิ่นเหมือนกับแม่ที่จบ
การศึกษาเพียงมัธยมต้น และยังถูกผู้ชายใจร้ายหลอกให้รัก แต่สุดท้าย
ก็ทำให้แม่ต้องซ่ำใจ ด้วยการไปแต่งงานกับหญิงมีฐานะเพื่อให้ตนเองได้
ก้าวหน้า เขาคนนั้นไม่เคยกลับมาสนใจไยดีหล่อนกับแม่อีกเลย แม้ลดา
ตามณีจะกราบอ้อนวอนขอร้องอย่างไร เขาก็ไม่กลับมาอีก

หลังสิ้นมารดา ก็เหลือเพียงตัวคนเดียว เธอไม่สามารถแบกรับ
ภาระค่าใช้จ่ายในบ้านได้ไหว อีกทั้งยังแทบจะไม่มีเวลาได้ดูแลบ้านเลย
หญิงสาวจึงตัดสินใจขายบ้านหลังเล็กของแม่เพื่อใช้เป็นทุนการศึกษา
และหาซื้อคอนโดมิเนียมขนาดพอเหมาะกับผู้หญิงตัวคนเดียวอยู่แทน

“ยินดีต้อนรับนักศึกษาใหม่ทุกท่านเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย และ
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าสถานศึกษาแห่งนี้จะเป็นที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา
ความรู้ให้แก่นักศึกษาทุกคนได้ก้าวไปอยู่ในสังคมอย่างคนมีคุณภาพ
ต่อไป” เสียงอธิการบดีของมหาวิทยาลัยกล่าวต้อนรับนักศึกษาใหม่ที่
เข้ามาปฐมนิเทศในหอประชุม สว่างมนตรีคลังแห่งการเป็นบัณฑิตที่ดีใน
ความรู้สึกของคุณลดาตามณี

“ผมศิษย์ครับ คณะวิศวกรรม คุณเรียนคณะไหนครับ” เสียงเข้ม
ดังขึ้นจากคนที่นั่งข้างๆ ของหญิงสาว จนหล่อนต้องละความสนใจจาก

เวทีหันมามอง

“คะ” หญิงสาวคิ้วขมวดเข้าหากัน ด้วยไม่ทันได้ยินคำถาม

“อ้าว คุณไม่ได้ยินที่ผมถามหรือครับ”

“คะ คุณถามว่าไงล่ะคะ”

“ผมถามว่าคุณเรียนคณะไหน ส่วนผมชื่อทียี่ครับ” ชายหนุ่มหน้าคม ตาสวยเสียด้วยสิ ขนตาองุ่นๆ อย่างกับผู้หญิง ทำให้ลตามณีเปลอมองเขาตะลึง

“คุณครับ” เห็นหญิงสาวไม่ตอบ แถมยังจะมองหน้าเขาอีก

“คะ” เสียงดังเรียกสติหล่อนกลับคืนมา เมื่อรู้สึกตัวว่ามองสำรวจเขาอยู่นานจนเจ้าตัวจับได้ ลตามณีทำหน้าที่เล็กน้อย

“เอ่อ ฉันทตามณี เรียนคณะบริหารคะ”

“อ้อ... ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“เช่นกันคะ” หญิงสาวตอบเสียงเบา พร้อมส่งรอยยิ้มเขินๆ ให้เขา ใครจะคิดว่าที่นั่นว่างๆ กลางแถวนี้จะมีชายหนุ่มรูปงามนั่งอยู่ก่อนแล้ว และยังหันมาพูดแนะนำตัวกับเธอก็ด้วย แบบนี้จะเรียกว่าโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่

แต่สำหรับชายหนุ่มนามว่า ‘ทียี่’ เขามองหญิงสาวตั้งแต่หล่อนเข้ามานั่งข้างๆ เขาแล้ว ด้วยรูปร่างที่ได้สัดส่วนประเภทเนื้อนุ่มไขเหมือน กับผู้หญิงในฝันของเขาก็ไม่ปาน เธอมีผมยาวสลวยสีดำขลับให้ใบหน้ารูปไข่สวยเด่นขึ้น และยังคงลึกลับเล็กๆ ที่ข้างแก้มซ้ายด้วย ทำให้รอยยิ้มของหญิงสาวที่ตั้งหน้าตั้งตาฟังอธิการบดีพูดอย่างตั้งใจและยิ้มน้อยๆ ไปด้วยเวลาที่ท่านแทรกเรื่องตลกในคำกล่าวนั้น รอยยิ้มของหญิงสาวระตุกให้หัวใจของทียี่เต้นไม่เป็นจังหวะ

“เลิกจากนี้แล้วคุณจะไปไหนต่อล่ะ” ทียี่ถามหญิงสาวข้างๆ เมื่อพิธีปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่จบลง ซึ่งกินเวลานานถึงสี่ชั่วโมง ทำให้นักศึกษาต่างก็นั่งหน้าบิดด้วยความเมื่อยและหิว

หญิงสาวหันมองหน้าคนถาม พลังหนึ่งคิดประเมินกิริยาของเขาคือ แสดงออก แต่ด้วยประสบการณ์ทำให้หล่อนเตือนตัวเอง และพยายาม กั้นตัวออกห่าง

“กลับบ้านค่ะ”

“ไม่หิวเหรอ ไปกินข้าวก่อนดีไหม ผมจะไปกินที่โรงอาหาร จะได้ เดินไปด้วยกัน” เห็นสีหน้าและท่าทีที่ปิดทึบทางสถานสัมพันธ์ ทำให้เขาต้อง อธิบายให้หญิงสาวเข้าใจเจตนาดีมากกว่าอย่างอื่น

“ไม่ละคะ กินที่นี่หรือที่บ้านก็เหมือนกัน ไปละ” ว่าแล้วหล่อนก็ เดินออกไปทางประตูมหาวิทยาลัยทันที

“อะไรวะ” เขาอดที่จะสงสัยไม่ได้ แต่ก็ไม่รู้จะหาคำตอบได้อย่างไร ในเมื่อหญิงสาวเดินลับรั้วมหาวิทยาลัยไปแล้ว

“หวัดดีครับ เจอกันอีกแล้วนะคะคุณ...” ฑีย์ละชื่อไว้เพื่อ

หญิงสาวตรงหน้าจะบอกชื่อของตัวเอง แต่ผิดคาด หญิงสาวกลับ ไม่สนใจ แถมยังตั้งหน้าตั้งตาคืนข้าวในงานข้างหน้าต่อไป

ตรงกันข้ามกับฑีย์ เขาพยายามสอดสายตามองหาหญิงสาว ตลอดเวลา หลังจากวันปฐมนิเทศ ชายหนุ่มเฝ้าคิดถึงรอยลักยิ้มกับ ใบหน้าเรียวสวยแต่ตาเศร้าคุ่นนั้นตลอด ยามนอนก็ยังเก็บเอาไปฝันเสีย ด้วยสิ วันนี้ถือว่าโชคเข้าข้างเขาให้มาเจอหญิงสาวที่โรงอาหาร แต่ท่าที ของเจ้าหล่อนกลับไม่ใส่ใจจนรอบข้างเอาเสียเลย สร้างความขุ่นเคืองแก่ ชายหนุ่มอย่างมาก หากแต่เขาไม่ละความพยายาม

“เป็นไงเหรอ แล้วสอบเข้าเรียนได้ยังไงกันเนี่ย” เสียงบ่นเรียก ความสนใจ และก็ได้ผล หญิงสาวหันขวับมองคนข้างๆ ด้วยสายตา ชิ่งโกรธ

“นี่คุณ คนเขาไม่อยากจะพูดด้วย ยังจะมาเข้าชื่ออยู่ได้” วางข้อชน แล้วลุกขึ้นยืนเตรียมจะเดินออกไป แต่ยังไม่ทันยืนเต็มตัว ก็ถูกมือใหญ่

กระตุกให้นั่งลงทันที

“เดี๋ยวสิคุณ ผมแค่อยากรู้จักเท่านั้นเองนะ ไหนๆ เราก็เรียนที่เดียวกันอยู่แล้ว รู้จักกันไปไม่เสียหลายนี่” เขาว่าและส่งยิ้มให้อย่างจริงจัง จนคนมองหัวใจกระตุก ด้วยยิ้มนั้นสร้างความรู้สึกบางอย่างแก่หญิงสาว จนเจ้าตัวต้องยอมแพ้และตัดสินใจที่จะพูดคุยด้วยอย่างไม่เข้าใจตัวเอง

“ก็ได้ ฉันชื่อลดาตามณี เรียนคณะบริหาร คุณรู้จักแล้ว คงพอใจนะ”

“ครับ ผมรู้จักแล้ว แต่อยากจะคุยด้วยเหมือนเพื่อนนักศึกษาเนอะ อย่าคิดเป็นอย่างอื่นสิ”

“อะไร ฉันคิดอะไร”

“ก็คุณปิดกั้นตัวเอง ไม่ยินดีที่จะรู้จักผม ทำเหมือนผมเป็นผู้ชายตัวอันตรายยังไงก็ไม่รู้ ผมแค่อยากรู้จัก เราเป็นเพื่อนนักศึกษา เมื่อมีปัญหาเรื่องเรียนหรือทำกิจกรรมอะไรจะได้ทำร่วมกัน” เขาว่าและยิ้มให้หล่อนแบบเดิม

หญิงสาวคิดตามที่เขาพูด มันก็ใช่ เขาไม่ได้มีอะไรผิด หล่อนต่างหากที่ปิดกั้นตัวเองไม่อยากทำความรู้จักกับเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน ตั้งใจแต่จะเรียนอย่างเดียว บางทีอาจทำให้หล่อนมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาก็ได้ แล้วยังทำกิจกรรมอะไรด้วยแล้ว หากไม่มีเพื่อนก็จะทำให้การร่วมกิจกรรมของหล่อนมีปัญหาได้ หล่อนควรจะเปิดตัวเองยอมรับเพื่อนใหม่ๆ บ้าง และท่าทางของเขาก็ดูเป็นมิตรด้วย

‘คนเราต้องมีเพื่อนนะลดา แม้จะเป็นเพื่อนที่ไม่ดี แต่เขาก็อาจจะ มีประโยชน์บ้างในบางครั้ง ลูกไม่ควรปิดกั้นตัวเองโดยเฉพาะเพื่อนผู้ชาย เพราะเขาอาจจะไม่หวังอะไรและไม่มีนิสัยเหมือนผู้ชายคนนั้นก็ได้’ เสียงมารดาตังขึ้นในสมองของหญิงสาว คิดได้ดั่งนั้นลดาตามณีจึงปรับทำนองสบายๆ ข้างชายหนุ่ม

“ก็ได้ เราเป็นเพื่อนกัน ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการค่ะ คุณ...”

“ทียครับ” เขายิ้มพร้อมพยักหน้าตอบรับไมตรีจากหญิงสาว
ตรงหน้า

“วันนี้ไม่มีเรียนหรือ” หญิงสาวถามออกไป เนื่องจากไม่เห็นเขา
ถือหนังสือเรียนมาด้วย

“ไม่มี พอดีมีรายงานกะว่าจะเข้ามาค้นข้อมูลในห้องสมุดหน่อยนะ
แต่หิวข้าวก็เลยแวะมากินเสียก่อน” เขาตอบคำถามและอธิบายให้
หล่อนฟัง

“คุณล่ะ”

“เรียนเสร็จแล้ว แต่มีรายงานต้องทำ เลยว่าจะเข้าไปใช้คอมพิวเตอร์
ของมหาลัยหน่อยนะ ขอตัวไปห้องคอมพิวเตอร์ก่อนนะ”

“ดีเลย จักรอผมแป๊บนึงนะ จะได้เดินไปด้วยกัน” เขาบอกแล้ว
ผละออกไปยังร้านขายอาหารทันทีโดยไม่รอคำตอบรับจากหญิงสาว

แป๊บนึงของชายหนุ่มคือเขาเดินไปซื้อขนมปังและน้ำหนึ่งขวด
ก่อนจะเดินกลับมายังโต๊ะที่หญิงสาวนั่งอยู่

“เสร็จแล้ว ไปกันเถอะ”

“อ้าว...แล้วคุณไม่กินข้าวหรือ ไหนว่าจะมากินข้าวไง” ลตามณี
อดที่จะย้อนถามไม่ได้

“ไม่ละ กินแค่นี้ก็อิ่มแล้ว ไปกันเถอะ” เขาว่าแล้วเดินคู่หญิงสาว
ไปยังจุดหมายโดยไม่รอให้เธอซักถามอีก

ความสัมพันธ์ของทียและลตามณีเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจาก
มิตรภาพที่ชายหนุ่มมีให้ทำให้หญิงสาวไว้วางใจเขามากขึ้น โดยเฉพาะ
เขามักจะเคร่งครัดให้หล่อนอ่านหนังสือ เข้าห้องสมุด ดิวให้ทุกครั้งที่มี
เวลาว่าง พอถึงวันหยุดเขายังชวนเธอเข้าห้องสมุดค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม
อีกด้วย ที่สำคัญเขาไม่ค่อยชวนเที่ยวเหมือนกับเพื่อนคนอื่น ๆ จนหล่อน
ไว้วางใจให้เขาเดินทางรับ-ส่งถึงคอนโดมิเนียม

แล้ววันหนึ่งก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้หญิงสาวประทับใจในตัวเขามากยิ่งขึ้น เห็นถึงความจริงใจและพร้อมที่จะปกป้องหล่อน

“ว้าย... ช่วยด้วย คนกระชากกระเป๋า ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย” ลตามณีตกใจและร้องออกไปสุดเสียง ทันทีที่ชายคนหนึ่งเดินสวนกับเธอ แต่กลับหันมาและกระชากกระเป๋าถือของหล่อนวิ่งจากไป เสียงร้องทำให้ตียที่กำลังจะก้าวผ่านมุมรั้วคอนโดฯ ของหญิงสาวหันกลับมาและวิ่งตามชายคนนั้นออกไปทันที เมื่อตามได้ทันตียก็กระชากกระเป๋าและเตะคนร้ายล้มกลิ้งลงไป เมื่อเห็นจวนตัว ชายคนร้ายจึงกระชากมีดพกออกมาและวิ่งแทงเข้าที่หน้าท้องของตียจนมีดแล้ววิ่งข้ามถนนเข้าซอยเล็กหนีไป

แม้ตียจะตั้งหลักรับมืออย่างเต็มที่แต่ก็ฝายฉวยโอกาสที่เปลือยแถมยังใช้เครื่องทุ่นแรงอีก ร่างของเขาจึงทรุดลงตรงพื้นนั้น

“คุณตีย เป็นอะไรไปรีไปละคะ” ลตามณีวิ่งตามมาทัน แม้จะเหนื่อยแต่เมื่อเห็นตียโดนแทง หญิงสาวตกใจมาก แต่ก็ต้องควบคุมสติให้อยู่ ก่อนจะเรียกให้ไทยมุงช่วย

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยเรียกด่วนหรือรถพยาบาลให้ที ตียอย่าเป็นอะไรนะ” ลตามณีร้องเสียงหลงเรียกให้คนช่วย หล่อนรู้สึกเสียใจที่เป็นต้นเหตุทำให้เขาได้รับบาดเจ็บ

“ผมไม่เป็นอะไรมากหรอกลดา เดียวถึงมือหมอแล้วก็หาย” ตียบอกหญิงสาวที่เขาแต่ร้องไห้ โอบกอดเขาไว้ในอ้อมแขนที่เขา รู้สึกว่าอบอุ่นมาก

เวลาผ่านไปเกือบ 20 นาทีที่ที่ตำรวจและรถพยาบาลจะมารับตัวตียไปโรงพยาบาล

ชายหนุ่มถูกพาตัวเข้าห้องผ่าตัดทันที เวลาล่วงไปนานกว่า 2 ชั่วโมง ในที่สุดคุณหมอก็ออกมาจากห้องผ่าตัด

ลตามณีผู้คลุกขึ้นไปทันทีที่เห็นคุณหมอ

“เขาเป็นอย่างไรบ้างคะคุณหมอ” หญิงสาวบังคับเสียงไม่ให้สั่น ด้วยความเป็นห่วงชายหนุ่มมากกว่าตัวเอง

“ปลอดภัยแล้วครับ ไม่ต้องเป็นห่วง อีกสักครู่ก็ย้ายไปห้องพักคนไข้ คุณรออยู่นี่สักครู่ก็แล้วกัน จะได้เดินไปที่ห้องพักด้วย” คุณหมอบอก หญิงสาวเสียงเรียบ ก่อนจะขอแยกตัวไป

เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ลดตามณีนู้ตัวว่าหล่อนรู้สึกอย่างไรกับทีย เธอรู้ว่าคงอยู่ไม่ได้หากขาดเขา แม้เห็นเขาเจ็บหล่อนยังเจ็บได้ขนาดนี้ ถ้าจะให้พรากจากหรืออยู่โดยไม่มีเขาหล่อนคงต้องตายแน่ๆ คิดได้ดังนั้น ลดตามณิตัดสินใจที่จะเปิดใจยอมรับความรู้สึกที่ตนมีต่อทียอย่างเปิดเผย แต่ชายหนุ่มเล่าเขาจะคิดอย่างไรกับเธอ ข้อนี้ลดตามณิดที่จะย้อนถาม ตัวเองไม่ได้หากเขาไม่ได้รู้สึกแบบเดียวกับเธอ เธอจะอย่างไร... ไม่ใช่ไร ขอแค่เวลานี้หล่อนมีเขาก็พอใจแล้ว หากวันข้างหน้าเขามีคนที่เขารัก หล่อนก็พร้อมที่จะหลีกทางให้

ทียถูกย้ายเข้ามานอนพักในห้องพักคนไข้ โดยลดตามณิเดินทาง มาเฝ้าเขาทุกวัน เนื่องด้วยทั้งทียและลดตามณินั้นต่างก็ตัวคนเดียว เหมือนกัน ทียมีครอบครัวที่อบอุ่น สุภาพมีนาคง แต่แล้วพอกับแม่ต้องมา เสียชีวิตกะทันหันเนื่องจากอุบัติเหตุ ทำให้เขาต้องเรียนหนังสือและดูแล กิจการตามลำพัง แต่ยั้งดีที่มีแม่อร์ซึ่งเป็นแม่นมของเขาช่วยดูแลบ้านให้

จากความใกล้ชิดและความห่วงใยที่มีให้แก่กัน ส่งผลให้หัวใจสอง ดวงผลิตรักที่เบ่งบานงดงาม หลังจากออกจากโรงพยาบาล ทียมักจะ มารอลตามณินที่หน้าตึกคณะบริหารทุกครั้งที่ยุหญิงสาวมีเรียน และจะเดิน ไปรับประทานอาหารแล้วกลับบ้านพร้อมกันเสมอ จนเพื่อนๆ ต่างบ่น แกมอิจฉาที่ลดตามณิได้เจอคนดีและรักเธอ ส่วนเธอก็รักเขาเช่นกัน ที่สำคัญไม่ทำให้เสียการเรียน ทั้งยังช่วยส่งเสริมการเรียนให้กันและกันอีกด้วย

2

ความสำเร็จที่วาดหวัง

“จบซะทีนะ แต่ก็คุ้มกับการได้ทำตามความฝัน” ลตามณีเอ่ยถึงใบปริญญาบัตรที่เธอตั้งมั่นจะคว่ามาให้ได้สมความตั้งใจและความฝัน ในที่สุดเธอก็ทำได้สำเร็จพร้อมเกียรติยศอันดับหนึ่งเสียด้วย ในขณะที่ซียก็ประสบความสำเร็จในการเรียนได้เกียรติยศอันดับหนึ่งเช่นกัน

“ใช่แล้ว ดีใจมั๊ยลดา” ชายหนุ่มขานชื่อหญิงคนรักอย่างสนิทสนมหลังจากที่ตกลงดูใจกัน แต่มีเงื่อนไขว่าจะต้องไม่ทำให้เสียการเรียนและต้องไม่ก้าวเกินเลยใดๆ ทั้งสิ้น ชายหนุ่มรับคำมั่นนั้นด้วยความเต็มใจเพราะเขาเองก็อยากจะได้จบและไม่มีปัญหาใดๆ มาเป็นอุปสรรคให้การเรียนเสียหาย พร้อมกันนี้เขาอยากให้เกียรติแก่ลตามณีรอไว้ถึงวันเวลาที่เหมาะสม สิ่งที่เขาพึงกระทำต่อหญิงสาวจึงเพียงแค่อบกอดและจับมือกันเท่านั้น

“ดีใจสิ รอมาตั้งสี่ปี จะไม่ดีใจได้ไง”

“งั้นเราไปเที่ยวฉลองและพักผ่อนกันสักวันสองวันดีกว่านะ ก่อนที่จะมาคิดเรื่องทำงานนะ” ซียออกความเห็น แม้เขาจะมีกิจการเล็กๆ เป็นของตัวเองครบครัน แต่ก็มีญาติดูแลอยู่ และเขาก็แค่เข้าไปดูและเซ็นเอกสารเท่านั้น แต่เป้าหมายของเขาต้องการทำงานในกิจการที่ให้ความ

ก้าวหน้าในหน้าที่และสังคมมากกว่านี้

“ได้สิ เราจะไปที่ไหนกันดีล่ะ” หญิงสาวเห็นด้วยกับความคิดนี้ เพราะตั้งแต่รู้จักกันมายังไม่เคยที่จะไปเที่ยวไหนไกลๆ ด้วยกันเลย นี่เป็นครั้งแรกและอาจอีกนานกว่าจะได้มีเวลาเที่ยวแบบนี้อีก เพราะเธอตั้งใจว่าจะทำงานหาประสบการณ์ก่อนแล้วค่อยคิดขยายต่อไป

“นั่นเราไปเที่ยวหัวหินกันดีกว่านะ เพราะเพื่อนพี่เขาก็จะไปที่นี่เหมือนกัน ไปกันหลายๆ คนสนุกดี ลดาชวนเพื่อนๆ กลุ่มลดาไปด้วยสิ” เขาเอ่ยชวนหญิงสาว เพราะทุกครั้งหากออกไปเที่ยวไหนแบบค้างคืน ลตามณีมักจะชวนเพื่อนไปด้วยเสมอ แม้จะเปิดใจรับเป็นแฟนกัน แต่หญิงสาวก็ยังระมัดระวังไม่ให้เกิดคำครหา

“ได้เลย” รับคำเขา แต่ลตามณีก็ได้ชวนเพื่อนไปด้วย เนื่องจากแต่ละคนก็มีตารางท่องเที่ยวสำหรับตัวเองกันหมดแล้ว

ทะเลสวย น้ำใส ทำให้อាកอร์เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง และการเรียนที่หนักมาตลอดสี่ปีหายไปในทันที ลตามณีวิ่งลงทะเลทิ้งกระเป๋าเดินทางใบย่อมบนชายหาด กระโดดได้คลื่นที่ซัดเข้าหาฝั่งอย่างสนุกสนานโดยไม่สนใจคนที่กำลังเดินตามลงมา แม้จะว่ายน้ำไม่เป็น แต่หญิงสาวก็รู้จักที่จะระวังตัวยืนในน้ำที่สูงเพียงอกตัวเองเท่านั้น

พี่ยมองหญิงคนรักอย่างแปลกใจ ตลอดเวลาที่รู้จักกันมาเขายังไม่เคยเห็นหญิงสาวออกอาการดีใจและปลดปล่อยอย่างนี้มาก่อน เขาดีใจที่เป็นส่วนหนึ่งที่ได้เห็นภาพนี้ เขาจะสายตาจากหญิงสาวก่อนจะเดินไปรับกุญแจห้องพักจากเพื่อนเพื่อเก็บสัมภาระของตนเองและลตามณีปล่อยให้หญิงสาวเล่นน้ำแต่เพียงลำพัง

เวลาผ่านไปพอสมควร พี่ยมจึงร้องเรียกลตามณี

“ลดา ขึ้นได้แล้ว ได้เวลากินข้าวแล้วนะ” เสียงตะโกนแข่งกับเสียงคลื่นเรียกความสนใจจากร่างบางที่ยังเพลิดเพลินกับเกลียวคลื่น

“คะ” เสียงรับคำตะโกนตอบกลับมา

ไม่นานร่างบางก้าวขึ้นจากทะเลในชุดเสื้อยืดเปียกน้ำแนบลำตัว ทำให้มองเห็นสัดส่วนของร่างงามที่เฝ้ายวนตาชายหนุ่มยิ่งนัก ศิย์รับรู้ถึงความรู้สึกตื่นตัวใจเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ แม้จะเคยใกล้ชิดแนบกายกัน แต่ยังไม่เท่ากับร่างงามที่อยู่ภายใต้เสื้อเปียกที่ถึงจะไม่บางแต่ก็สามารถมองเห็นทะลุเข้าไปในบราเชียร์ตัวสวยนั้นได้ดีว่ามีความงามเพียงใด

ศิย์ขบริมฝีปากกระบังความรู้สึกบางอย่าง ก่อนที่จะบังคับตัวเองไม่ให้ดู เขารีบละสายตาจากภาพนั้น หันไปหยิบผ้าขนหนูที่หยิบติดมือมาด้วยห่มคลุมร่างงามนั้น แล้วโอบเดินไปยังห้องพักที่อยู่ไม่ไกลนัก

“เห็นไหม เล่นน้ำจนปากชืดแล้วเนี่ย ไม่เคยเห็นทะเลหรือไงกัน” เขาต่อว่าหญิงสาวข้างกายที่ยืนปากชืดตัวสั่นด้วยความหนาว

“ก็ลดาไม่ได้เล่นน้ำทะเลอย่างนี้มานานแล้ว ตั้งแต่แม่เสีย...” หญิงสาวตอบเสียงแผ่วแววตาเศร้าเมื่อคิดถึงครั้งสุดท้ายที่มาทะเลกับมารดา ครั้งนั้นเธอมีความสุขมาก แม้ซื้ออาหารทะเลมานั่งปิ้งกินกันสองคนแม่ลูกริมชายหาด แล้วลงเล่นน้ำด้วยกันอย่างสนุกสนาน

“ศิย์ขอโทษ” เขากล่าวอย่างรู้สึกผิดที่เฝ้าถามเช่นนั้น ยิ่งเห็นหญิงสาวขบริมฝีปากกระบังเสียงสะท้อนทำให้เขายิ่งใจหาย

ชายหนุ่มกระชับอ้อมแขนแน่นขึ้นปลอบหญิงสาวที่ยังคงสะอื้นซบอกเขา เป็นนานกว่าที่หญิงสาวจะเจ็บบเสียงสะท้อนนั้น พอสติกลับคืนมาหญิงสาวก็อดที่จะหน้าแดงไม่ได้ เพราะเขายังกอดหล่อนแน่น แม้จะพยายามขยับตัวให้รู้สึกแล้ว หากแต่ลึกๆ หล่อนก็ชอบนะ มันอบอุ่นและสบายใจเหลือเกินที่รู้ว่าเขาห่วงใยและดีกับเธออย่างนี้ หากวันข้างหน้าไม่มีเขาหล่อนจะอยู่ได้อย่างไรกัน หวังว่าโชคร้ายคงจะไม่เกิดขึ้นกับเธออีกแล้วนะ ลดตามณีอดที่จะคิดถึงโชคชะตาของตัวเองมิได้

“ลดาไม่เป็นไรแล้วละ” ลดตามณีตอบเสียงแผ่วเบา พลังดันตัวออกห่าง แต่ชายหนุ่มกลับไม่ยอมคลายวงแขนและกระชับแน่นกว่าเดิม

“ทีย์อยากอยู่อย่างนี้สักพักนะ” เขาระชิบข้างหน้าผากนวลที่ กลับลงมาแนบอก

“สู้ใหม่ ทีย์ไม่อยากเห็นน้ำตาของลดาอีก แล้วก็ไม่อยากให้ลดา คิดมากด้วย ตอนนี้แม่คงจะมองลดาอยู่บนฟ้าและคงดีใจที่ลดาทำตาม คำสัญญาสำเร็จ ลดาเข้มแข็งเสมอมา ทำไมตอนนี้ถึงบ่อน้ำตาตื้นล่ะ ลดามีทีย์อยู่ข้างๆ นะ อย่าลืมว่าทีย์จะเป็นกำลังใจให้ลดาเสมอ” ทีย์ พุดลอบหญิงสาวให้คลายความเศร้า พลังยกมือเชยคางมนให้เงย หน้าขึ้นมองเขา สบสายตาสื่อความหมายแห่งรักที่ต่างมีให้กันและกัน อย่างสุดซึ้ง

ใบหน้าคมก้มต่ำลงมา ริมฝีปากแนบชิดปากเรียวอุ่น หญิงสาว หลับตาตอบรับจูบเขาอย่างเต็มใจเป็นครั้งแรก เขาจูบแผ่วเบาเคล้าเคลีย ลิ้มชิมริมฝีปากงามอย่างอ่อนหวาน ก่อนแทรกปลายลิ้นอุ่นเข้าสำรวจ ความหวานเนิ่นนานกว่าจะผละออก แล้วไล่ไปตามพวงแก้มเนียนก่อน จะวกกลับมายังปากสวยอีกครั้งหนึ่ง

เขาถอนริมฝีปากออกจากหล่อนแล้วมองอย่างเสียดาย หากอยู่ใน ที่ที่ที่เหมาะสมกว่านี้คงจะดีไม่น้อย หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นมามองเขาอย่าง เอียงอายจนหน้าแดงนำมามองยິงนักในความรู้สึกของทีย์ เขาคงต้องรีบ ตัดสินใจอะไรบางอย่างเสียแล้วก่อนที่จะห้ามตัวเองไม่อยู่

“เรากลับไปที่ห้องพักอาบน้ำก่อนดีกว่านะลดา เดี่ยวเพื่อนๆ จะ มานั่งย่างอาหารทะเลกันที่ชายหาดหน้าบ้านนะ” เขาบอกก่อนจะดึง แขนหล่อนให้เดินตามไป

ลดาตามณิพักหน้าเห็นด้วยก่อนจะเร่งเดินนำหน้าชายหนุ่มไป รู้สึกอายเขาเหลือเกิน หล่อนไม่เคยใจอ่อนและยอมให้เขาทำแบบนี้ แต่ ทำไมครั้งนี้ถึงยอมและไม่ได้รู้สึกรังเกียจการกระทำนั้นเลย ทั้งยังกลับ ชอบเสียอีกสิ

ลดาตามณิตัดสินใจเลือกห้องนอนร่วมกับทีย์ เนื่องจากเพื่อน ๆ

แต่ละคนต่างก็มีแฟนของตัวเองมา และเขาก็นัดหมายกันได้เรียบร้อยแล้ว และถึงแม้จะเปิดห้องใหม่ก็ไม่มีห้องว่างอยู่ดีเพราะเป็นช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว และที่นี้ราคาห้องพักค่อนข้างแพงเสียด้วย เธอยังต้องประหยัดเงินไว้สำหรับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่จำเป็น

“ลดาไม่ไว้ใจผมหรอก ผมนอนที่โซฟาก็ได้นะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก รับรองความปลอดภัย 100 เปอร์เซ็นต์” เขาเอ่ยขึ้นขณะมองเห็นความกังวลของหญิงสาว

ลดาตามณิคิดทบทวนตลอดเวลาที่ย้ำให้เกียรติและรักษาสัญญาเสมอ ทำให้หล่อนตัดสินใจที่จะนอนพักร่วมห้องกับเขา แค่นี้คนเดียวเองไม่เป็นไรหรอก คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น หล่อนปลอบใจตัวเอง

“แหม กว่าจะมาได้นะ นึกว่าจะอัมทิพย์เสียแล้ว” เสียงเพื่อนคนหนึ่งของตียตะโกนแซวทันทีที่เห็นหน้าทั้งคู่ ทำให้ลดาตามณิหน้าแดงอายขึ้นมาอีก

“บ๊าสี มีอะไรให้ช่วยบ้างล่ะ” ตียเอ็ดเพื่อน แต่ก็มิวายหันมองหน้าหญิงสาวข้างๆ ที่หน้าแดงระเรื่อหลบตาเขา แล้วเดินแยกไปช่วยเพื่อนสาวอย่างปลาหมึกแทน ตียจึงเดินมาทางกลุ่มชายหนุ่มที่กำลังสาละวนอยู่กับเครื่องดื่ม

สาวๆ ต่างช่วยกันคนละไม้คนละมือทำอาหารมีทั้งปิ้งย่าง ลวก ส่วนพวกหนุ่มๆ ก็ไปจัดเตรียมที่นั่งและเครื่องดื่มไว้พร้อมสรรพ ต่างร้องรำทำเพลงกันตามประสาคนมีความสุขกับความสำเร็จในการศึกษา หลังจากคร่ำเคร่งมาบั้นกันมาเป็นเวลาสี่ปีเต็มๆ ได้รู้จักเพื่อน ได้เรียนได้เล่น ทั้งยังได้ร่วมกิจกรรมด้วยกัน

คิดแล้วก็อดที่จะใจหายไม่ได้ จากนี้ไปคงไม่มีโอกาสมาเที่ยวสนุกสนานแบบนี้กันอีกแล้ว เพราะต่างคนต่างต้องดำเนินชีวิตตามเส้นทางที่ตนเองวาดฝันไว้ แต่ใครล่ะจะไปตามฝันได้อย่างแท้จริง ยิ่งตัว

เธอยังมองแทบไม่เห็นชีวิตข้างหน้า เส้นสายอะไรก็ไม่มี คงจะต้องเดิน
สมัครงานไปเรื่อยๆ นั่นแหละ ลดตามณีอดที่จะคิดน้อยใจในโชคชะตา
ของตัวเองไม่ได้

“คิดอะไรอยู่ลดา” ฑีย์มองหญิงสาวข้างกายที่เงียบผิดสังเกตุ
เหม่อมองกลุ่มเพื่อนเงียบๆ ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะถามด้วยความเป็นห่วง

“ก็แค่... คิดถึงวันข้างหน้าที่จะไม่มีโอกาสมานั่งเล่นด้วยกันแบบนี้
อีก คิดแล้วอดใจหายไม่ได้นะ ฑีย์ว่าไหม”

“ไม่เห็นเป็นไรนี่ เราก็นัดเจอกันวันหยุด หรือไม่ก็นัดมาทำกับข้าว
ทานกันทุกสิ้นเดือนก็ได้ ลดาไม่ต้องเป็นกังวลหรอก เจ้าพวกนี้ะ
มันชอบอยู่แล้วถ้ามีเหล้าให้มันกินกันนะ” ฑีย์ปลอบใจหญิงสาว เพราะ
ไม่อยากจะเห็นเธอคิดมาก

“อืม ก็ดีเหมือนกันนะ แล้วนี่ฑีย์หางานได้หรือยังละ” เธอเห็นด้วย
แล้วหันมาถามชายหนุ่ม

“ได้แล้วละ พอดีไปสมัครงานไว้ที่บริษัทริญนทกรู๊ป เขาเรียก
สัมภาษณ์แล้ว และก็ให้เริ่มทำงานได้ต้นเดือนหน้า” ฑีย์เล่าถึงความ
คืบหน้าที่ผ่านการพิจารณาจากบริษัทริญนทกรู๊ปซึ่งเขาเล่าให้เธอฟัง
เมื่อหลายวันก่อนว่าอยากเข้าทำงานที่บริษัทนี้มาก เพราะเป็นบริษัทใหญ่
มีโอกาสก้าวหน้าและใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ แถมยังมีสาขาอยู่
ต่างประเทศอีกด้วย

“แหม น่าอิจฉาจริงๆ เลย จบปุ๊บก็ได้งานปั๊บเลย คนเก่งก็มีแต่คน
อยากได้ไปทำงานด้วยทั้งนั้น ยิ่งบริษัทนี้ลดาเห็นเพื่อนๆ หลายคนก็
อยากไปทำเหมือนกัน แต่เห็นบอกเข้ายากมาก เขาเลือกคนที่ฝีมือ
จริงๆ เท่านั้น ฑีย์โชคดีมากๆ เลย ยินดีด้วยนะ”

หญิงสาวแสดงความยินดีกับเขาด้วยความจริงใจ คิดอยู่แล้วว่า
คนอย่างเขามีความสามารถจนได้เกียรตินิยมจะต้องมีคนหมายตาไว้
และได้งานก่อนเพื่อนด้วย แต่เธอนี้สิ ถึงจะได้เกียรตินิยมของคณะบริหาร

แต่ก็ยังไม่รู้ว่าบริษัทที่เธอไปเขียนใบสมัครงานไว้จะเรียกสัมภาษณ์หรือเปล่า นี่ก็เลยมาเกือบอาทิตย์แล้ว

“นี่สองคนนั้นจะนั่งอยู่อย่างนั้นทั้งคืนใช่ไหม” เสียงเพื่อนตะโกนดังมาข้างหลัง ทั้งสองหันมอง ก่อนจะชวนกันลุกขึ้นแล้วกลับมาสมทบกลุ่มเพื่อนที่กำลังร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน

กว่าวงเหล้าจะเลิกเราก็ปาเข้าไปเกือบตีสอง ทีย์รู้สึกมีเงินมาก เขาถูกเพื่อนชนแก้วไม่รู้กี่หน แม้จะพยายามบ้ายเบี่ยง แต่ก็ไม่อยากขัดใจเพื่อน และอีกอย่างนี่ก็อยู่หน้าบ้านพักเลยไม่ต้องห่วงว่าจะเป็นอันตรายเหมือนในกรุงเทพฯ ที่ห้ามขับรถหากเมาเหล้า

ลดตามณีรีบเข้าไปประคองทีย์ที่เดินเซหน้าก้าวหลังสองก้าวกลับบ้านพัก หากปล่อยให้เดินเองมีหวังจนเข้าก็ไม่ถึงอย่างแน่นอน ครั้นพอถึงห้องพัก เธอพาเขานั่งลงที่โซฟาหน้าเตียงนอน จัดการถอดรองเท้า กระดุมเสื้อที่เปื้อนเหล้าส่งกลิ่นฟุ้งไปหมด จนเธอต้องเบือนหน้าหนีไม่ชอบเลยแต่ก็ต้องทำ ไม่งั้นคืนนี้มีหวังนอนดมกลิ่นเหล้าทั้งคืนแน่

ว่าแล้วก็จัดการถอดเสื้อของชายหนุ่มออก เดินเข้าไปในห้องน้ำ ซักเสื้อตัวนั้น และกลับออกมาพร้อมผ้าเช็ดตัวชุบน้ำมาเช็ดให้ชายหนุ่มอย่างเบามือ เธอเริ่มเช็ดใบหน้าคมเข้มก่อนไล่ลงมาที่ลำคอ หน้าอก และแขน มือที่ได้รับสัมผัสกระซิบแน่นขึ้นก่อนจะดึงร่างบอบบางของหญิงสาวตรงหน้าเข้าสู่อ้อมกอดแข็งแรงของเขา ลดตามณีรีบดึงตัวเองออกแต่ก็สู้แรงเขาไม่ได้ ทันใดนั้นเธอก็ชะงักเมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูดออกมา

“ลดตามณี ทีย์รักลดตามณี รักมากที่สุด กลับจากนี้เราแต่งงานกันนะ ตอนนี้ทีย์มีงานทำแล้วไม่ต้องห่วงเรื่องอะไรทั้งนั้น ทีย์จะดูแลลดตามณีเอง” เธอจ้องมองเขาอย่างไม่เชื่อสายตา คนเฒ่าอนลิมมิตาเฝ้ามองเธออยู่พร้อมส่งแวตาทวารด้วยรักให้เธออย่างเต็มหัวใจ

นี่ทีย์ไม่ได้เมาหรือหกรหรือ แสดงว่าเธอแกล้งเธอนะสิ เธออดคิดอย่างสงสัยไม่ได้ ทว่าเธอก็ไม่มีโอกาสตอบโต้ เพราะมือใหญ่กดศีรษะ

เธอลงไปรับจุมพิตอันร่ำร้อนจากเขา

“ฮือ...ฮือ...” ลตามณีพยายามหันหน้าหนีจากจุมพิตของเขา เบี่ยงซ้ายที่ขวาที่ก็ไม่พ้น ไม่สามารถหลบจุมพิตนั้นได้เพราะมือแข็งแรงของเขาคดแน่นยิ่งขึ้นเมื่อเห็นหญิงสาวพยายามหลบเลี่ยง ซึ่งเธอเห็นว่ามันยังไม่ควรที่จะเกิดขึ้นในเมื่อเขายังไม่เคยปากขอแต่งงานกับเธอเลย แม้จะบอกรักแล้วก็ตามที แต่ก็ไม่เป็นผล ยิ่งเธอหลบมากเท่าไร เขาก็เพิ่มแรงจุมพิตมากขึ้นเท่านั้น

தியใช้มืออีกข้างที่ว่างลูบไล่ไปทั่วแผ่นหลังเนียนสวยของลตามณี สร้างความวาบววมแก่เธอยิ่งนัก เขาไล่จุมไปที่ทั่วหน้าสวยเลยมาถึงใบหู ขาวกระซีบอย่างอ่อนหวานให้หญิงคนรักรับรู้ความในใจที่กักเก็บไว้นาน ตั้งแต่แรกเจอหน้าเธอ

“தியรักลดา รักตั้งแต่แรกเจอแล้ว ให้தியรักลदानะ นะครับ” เขาอ่อนหวานอ่อนหวาน มือจับใบหน้าของลตามณีให้หันมาสบตาเขา เพื่อสื่อให้เธอรู้ว่าเขารักเธอมากแค่ไหน บรรจงจูบลงบนริมฝีปากบางสวยเน้นและหนักหน่วง ลิ้นอุ่นสำรวจเข้าไปในโพรงปากเรียวยาวหอมหวานของลตามณี พยายามทำให้เธอลุ่มหลงไปกับบทรักที่เขาจะสอนให้เธอ มันเป็นประสบการณ์บทแรกของหญิงสาว

“ลดาไม่ต้องกังวล กลับจากนี้แล้วเราแต่งงานกันทันทีเลยนะ திய ไม่อยากจะห่างจากลดาอีกแล้ว” เขามั่นหมายให้ลตามณีมาอยู่กับเขาทันทีที่สัมผัสเนื้อเนียนนุ่มมือ ยิ่งสัมผัสตอบไม่ประสาของหญิงสาวสร้างความรู้สึกปลื้มปริ่มใจกับதியยิ่งนักที่เขาจะได้เป็นเจ้าของเธอคนแรก และคนเดียว

ลตามณีตื่นรนซัดขึ้นบ้างในตอนแรก แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นแรงต่อต้านอันน้อยนิดในตอนนี้ เธอเชื่อมั่นว่าเขาจะทำตามคำพูด อีกทั้งเธอไม่อาจต้านทานแรงปลุกเร้าและความต้องการของร่างกายที่กำลังตอบสนองแรงกระตุ้นที่ถูกเขาปลุกให้ตื่นได้ ลตามณีไม่รู้ตัวเลยว่าเธอเปลือ

จูบตอบเขาไปตอนไหน จะมีก็แต่คนที่พยายามปลุกเร้าเธอเท่านั้นที่รับรู้
ได้ด้วยความยินดี

தியீไม่รอช้า จับพลิกร่างงามลงไปอยู่ใต้ร่างเขาก่อนจะนอนลง
ตามติดร่างหญิงสาว แล้วรีบปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกอย่างแผ่วเบาไม่ให้
ลตามณีรู้ตัว เพราะตอนนี้เธอกำลังหลงไปกับวังวนพิศواسที่เขางจใจ
สร้างขึ้นมา เขารับรู้ได้จากสองแขนของเธอที่มันโอบกอดรอบคอเขาไว้
แน่น สิ่งนี้เองที่ทำให้มั่นใจว่าลตามณียินยอมให้เขาได้รักเธอด้วยความ
เต็มใจ

தியீเลื่อนริมฝีปากจากปากเรียวยสวย จูบไล่เรื่อยจนถึงใบหู บรรจง
เป่าเบาๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นหญิงสาว และกอดจูบหนักๆ อีกทีที่
เปลือกตา เท่านั้นก็ทำให้เธอหลับตาพริ้มโดยอัตโนมัติ

தியீอาศัยจังหวะนั้นถอดเสื้อผ้าของเขาออกจนหมดตัว แล้วทาบ
ทับกลับมาบนตัวเธออีกครั้ง เขาไม่รอช้าที่จะเข้าครอบครองทรงอภอบ
อิมอย่างคลั่งไคล้ จนทำให้ลตามณีสอดุ้งเฮือกทันที จากนั้นเขาก็จัดการ
ปลดเปลื้องเสื้อผ้าหญิงสาวให้เหลือเพียงชุดวันเกิดเช่นเดียวกัน ใน
ตอนนี้ลตามณียุทธาญานแห่งความเป็นหญิงที่ไม่รู้ว่าเธอลิ่มมันไปได้อย่างไร
กลับมาอีกครั้ง ลตามณิเริ่มต้น ใช้ทั้งมือและเท้าดันขลุกลกไปมา

“தியீ หยุดก่อน ปล่อยลตาค่อนนะคะ รอให้ถึงเวลาก่อนไม่ดีกว่า
หรือ” ลตามณิร้องห้ามพร้อมต่อรองเขาที่ขณะนี้เปลือยทั้งตัวไม่ต่างกัน
หญิงสาวหน้าแดงระเรื่อด้วยความเขินอายที่เห็นสภาพเขาตอนนี้ ก็เธอ
ไม่เคยเห็นதியீเปลือยกายแบบนี้มาก่อน อย่างดีก็แค่ถอดเสื้อโชว์กล้ามเนื้อ
เท่านั้น

“มันหยุดไม่ได้แล้วที่รัก ลดาไว้ใจผมนะ ผมจะไม่ทิ้งลดาอย่าง
แน่นอน พรุ่งนี้เราไปจดทะเบียนกันก่อนก็ได้หากลดาไม่มั่นใจ แต่ตอนนี้
ขอதியีรักลดาตอนนี้ นะครับที่รัก” தியீอ้อนวอน ส่งยิ้มหวานพร้อม
สายตาวหวานฉ่ำด้วยเพลิงพิศวาสที่ลุกฟืบขึ้นมาเต็มทีรอเวลาปลดปล่อย

กับร่างงามนี้เท่านั้น

“คะ...คะதிய...” ลตามณีเผลอตอรับเขาอย่างลืမ်ตัว தியีรีบฉกจับลงมาที่ปากของเธออีกครั้งหลังลึ้นคำอนุญาตนั้น แต่คราวนี้ไม่นุ่มนวลเหมือนครั้งแรก เพราะเขาจงใจแสดงให้รู้ว่าเขาต้องการเธอเพียงใด

มือของதியีเริ่มทำการสำรวจเรือนร่างงามของลตามณี จากทรวงอกอิมที่นุ่มมือไล่ไปทั่วปลุกทุกอณูประสาทสัมผัสจนเจ้าของเรือนร่างทนไม่ไหวต้องส่งเสียงครางประสานกับสัมผัสอันแผ่วเบาของเขา แต่เขาหาได้หยุดเพียงเท่านั้น ยังคงไล่มี้อร้อนไปสู่มันทำยงอนงามของเธอจนเจ้าของสะดุ้งเฮือก தியียิ้มออกมาอย่างถูกใจ คราวนี้มี้ออีกข้างกลับลากตรงดิ่งไปที่หน้าท้องแบนราบจงใจกดแรงๆ รอยนิ้วมี้อร้อนลากผ่านไปทั่วขาเรียวยาวเนียนมือและทำการสำรวจเพื่อกระตุ้นหญิงสาวมากขึ้น เขาจงใจหยุดมือไว้ตรงนั้น หยุดการกระทำทั้งหมดเหมือนกับแก๊งค์คนที่กำลังตกอยู่ในภวังค์

ลตามณีหลับตาพริ้มอย่างยอมแพ้เมื่อถูกเขาปลุกเร้าเช่นนี้ แต่ออยๆ เขาก็หยุดการกระทำนั้น หญิงสาวลืမ်ตาขึ้นมองอย่างไม่สบอารมณ์จนทำให้เขายิ้มอย่างผู้ชนะ ก่อนจะฝึ้งหน้าลงที่อกอวบอิมอีกครั้ง คลุกเคล้าไปมาอย่างหลงใหล แล้วเคลื่อนตัวลงสู่หน้าท้องเนียนสัมผัสความนุ่มอบอุ่น ลตามณีหลุดเสียงร้องออกมา เมื่อบัดนี้ความลับแห่งความเป็นหญิงของเธอกำลังถูกเขารุกราน

தியีสำรวจไปทั่วทุกตารางนิ้วของเรือนร่างหญิงสาวผู้เป็นที่รักและยอดดวงใจ เขาบรรจงสร้างสรรค์สัมผัสให้เธอรับรู้ว่าเขา นั้นรักและปรารถนาเธอเพียงใด ยิ่งเห็นใบหน้างามแดงก่ำจากสัมผัสของเขา ยิ่งทำให้தியีมีความสุข เขาพยายามอ่อนนุ่มและอ่อนโยนก่อนจะพาเธอไปสู่ปลายฟ้าที่แสงงามสดใสและอบอุ่น

தியีจงใจเว้นวรรคให้หญิงสาวได้พักสักครู่ ก่อนจะเริ่มบรรเลงเพลงรักบทใหม่ระหว่างเขาและเธอ สายตาของลตามณีจ้องมองมาที่

ใบหน้าของศิย์ เช่นเดียวกับสายตาของเขาก็จับจ้องอยู่ที่ใบหน้าแดงก่ำของเธอเช่นกัน ไฟรักลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ลดตามณีเผยอตัวเข้าไปจูบเขาก่อนจนศิย์เองออกจะอึ้งไปนิดๆ แต่ก็แค่นิดเดียวแล้วรีบสนองตอบเธอทันทีอย่างไม่รอให้เสียเวลา เขาแทรกตัวแนบชิดกับร่างบางจนแทบจะกลืนเป็นร่างเดียวกัน โดยไม่ยอมให้อากาศเข้าสัมผัสแทรกระหว่างกลางสองร่างแม้แต่น้อย มีเพียงร่างกายของเขาเท่านั้นที่แนบชิดกายบาง ศิย์หยุดชะงักเล็กน้อยเพื่อให้หญิงสาวคุ้นเคยและกระซิบปลอบชิตริมฝีปากพร้อมกดจูบซ้ำลงไปที่ปากเรียวยาวเบาๆ ชวนให้เจ้าตัวเคลิบเคลิ้มในรสจูบจนหลงลืมความเจ็บปวด ก่อนจะประสานเพลงรักอันหวานฉ่ำไปจนสุดปลายทางรัก

ศิย์พลิกตัวลงนอนเคียงข้างร่างบาง ซากายเกี่ยวขาเรียวยาวไว้แนบแน่น สายต่ายังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้างามของหญิงคนรัก ศิย์จูบลงไปทีใบหน้าเนียนนุ่มอีกครั้งอย่างอดใจไม่ไหว

“หลับแล้วหรือที่รัก ไร้เจอกันพຽ່ນั้นะคนดี” เขาพูดกับร่างบางที่ขณะนี้หลับไหลไปแล้วด้วยความเหนื่อยหลังจากพายุรักพัดผ่าน สองมือโอบกอดร่างบางไว้แน่นอย่างแสดงความเป็นเจ้าของแล้วหลับตาลงอย่างเป็นสุข

ลดตามณีลืมตาตื่นขึ้นมาพร้อมกับความปวดร้าวไปทั่วทั้ง ร่างกาย โดยเฉพาะช่วงล่างรู้สึกเจ็บหน่วงๆ แบบที่อธิบายไม่ถูก ก้มลงมองตัวเองก็พบว่าตอนนี้ร่างกายของเธอเปลือยเปล่า ซ้ำยังเห็นว่ามือใหญ่กำดั่งเกาะกุมทรวงอกของเธออยู่ และต้นขาแข็งเกร่งของเขาพาดก่ายต้นขาเนียนของเธออย่างสนิทชิดเชื้อ ส่งผลให้หญิงสาวรู้สึกเขินอายจนใบหน้าเนียนใสกลายเป็นสีแดงระเรื่อขึ้นมาทันที ลดตามณีพยายามที่จะลุกขึ้นเพื่อไปหาเสื้อผ้าใส่

“จะไปไหนลดา เพิ่งนอนเองนะ” ศิย์ตื่นขึ้นเพราะแรงขยับของ

หญิงสาว แต่ยังไม่ยอมคลายอ้อมแขนที่โอบรอบตัวเธอไว้

“ลดาจะเข้าห้องน้ำนะ ทียป์ปล่อยลดาก่อนนะ” ลดาตามณีพยายาม
แกะแขนใหญ่ให้ออกจากเอวคอดของเธอ

“ได้ดี แต่ต้องมีรางวัลก่อน” พูดจบกก็ฉกหอมแก้มเธอทันที สร้าง
ความเขินอายแก่ลดาตามณียิ่งนัก ไม่คิดว่าเขาจะหวานได้ขนาดนี้แถมยัง
เอาเปรียบเธอด้วย

“อู๊ย” ลดาตามณีหน้าแดงขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อรู้สึกว่าร่างกายของเขา
ขยับแนบชิดมากขึ้น

“เป็นอะไรจ๊ะ ลดา” ทียป์ก้มลงไปจูบที่ชอกคอขาวเนียน เป็นผล
ให้ลดาตามณียืนคอคอหนีทันทีเพราะความเสียวชานจากจุมพิตอุ่นนั้น

“ปะ...ปล่อยได้แล้ว ลดาจะเข้าห้องน้ำ เอาเปรียบได้ตลอดเลย
นะ” เธอเอ็ดเขาเบาๆ เรียกเสียงหัวเราะชอบใจจากทียป์ที่เห็นหญิงสาว
คนเก่งเขินเป็นด้วย

“ก็ได้ ไม่แก้งแล้ว เอานี้ สวมเสื้อทียป์ก่อน แล้วค่อยไปเข้า
ห้องน้ำ” ว่าแล้วก็เอ้อมมือไปหยิบเสื้อลายดอกตัวใหญ่ของตัวเองสวมให้
ลดาตามณี และติดกระดุมให้เรียบร้อย

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จทั้งคู่ก็เก็บข้าวของออกมาพบกับ
เพื่อนๆ ที่หน้าสวนต้อนรับของรีสอร์ทเพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ แต่ทียป์
ได้บอกให้เพื่อนแะที่ว่าการอำเภอก่อน สร้างความงุนงงไปทั้งกลุ่ม โดย
เฉพาะลดาตามณี เธอไม่เข้าใจว่าทียป์ให้แะที่ว่าการอำเภอกำทำไม เพราะ
ไม่เห็นจะมีธุระอะไรเลย

“แะทำไมคะทียป์”

“เดี๋ยวถึงก็รู้เองแหละ” เขาบอกก่อนจะหันหน้ามองข้างทาง
ปล่อยให้ลดาตามณีนั่งมองหน้าเขานิ่ง

ครั้นพอถึงที่ว่าการอำเภอแห่งหนึ่ง ทียป์จูงมือลดาตามณีเดินขึ้นไป
บนที่ว่าการอำเภอและบอกให้เพื่อนๆ ขึ้นมาด้วย ขณะนั้นมีประชาชน

คนอื่น ๆ มาใช้บริการไม่มากนัก จึงทำให้กลุ่มของเขาสร้างความแปลกใจแก่เจ้าหน้าที่ไม่น้อย

“สวัสดิศึคะ มีอะไรให้รับใช้คะ” เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์สาวของที่นี่ว่าการอำเภอเอ่ยทักกลุ่มของศิย์ด้วยความยิ้มแย้ม

“สวัสดิศึคะครับ คือผมจะมาจดทะเบียนสมรสนะคะครับ ไม่ทราบต้องติดต่อที่ไหน” เขาบอกกับเจ้าหน้าที่ สร้างความแปลกใจแก่เพื่อน ๆ ยิ่งนัก เพราะไม่คิดว่าศิย์จะบ้ำขึ้นมาจดทะเบียนระหว่างการทำงานแบบนี้ แต่สำหรับลดาตามณีเธอรู้สึกแปลกประหลาดยิ่งที่ศิย์ทำตามคำพูดที่เขาให้ไว้เมื่อคืนนี้ เธออดหน้าแดงไม่ได้จนเพื่อน ๆ ล้อเสียดังลั่น

“เฮ้อ... นายศิย์ อธิบายก่อนว่านายจะจดทะเบียนกับลดาวันนี้นะ” เสียดเสียดังลั่นด้วยความแปลกใจของเพื่อนที่ไม่คิดว่าศิย์จะใจร้อนขนาดนี้ เมื่อวานยังคุยกันอยู่เลยวากลับจากเที่ยวครั้งนี้ก็จะแต่งงานกับลดาตามณีทันที แต่ไหนเปลี่ยนใจมาเป็นวันนี้ไปได้ แล้วยังไม่รออะไรอีกด้วย แต่ก็ไม่ได้มีใครทักท้วง เพราะทุกคนเห็นมาตลอดสี่ปีที่เรียนด้วยกัน ศิย์กับลดาตามณีเป็นคู่รักที่ช่วยเหลือกันทั้งด้านการเรียนและอยู่ในกรอบมาตลอด ขณะนี้ทั้งคู่ก็เรียนจบกันแล้ว มีงานทำเป็นหลักเป็นฐาน เพื่อน ๆ ก็ต่างร่วมแสดงความยินดีกับทั้งคู่ด้วยความจริงใจ

“แหม ถ้ามาเที่ยวแล้วได้แต่งงาน ฉันจะมาบ่อยๆ เลยละ” อ้อยเพื่อนหญิงกึ่งชายกระเช้าลดาตามณีที่ยื่นหน้าแดงไม่พูดไม่จาอะไร ได้แต่เดินตามศิย์ที่กุมมือเธอเข้าไปนั่งต่อหน้าปลัดอำเภอก่อนจะลงชื่อในใบทะเบียนสมรสโดยมีเพื่อน ๆ เป็นสักขีพยานรัก หลังจากได้รับคำอวยพรจากปลัดอำเภอให้ทั้งสองครองรักกันยาวนาน อยู่เป็นขวัญกำลังใจของกันและกันตลอดไป ทั้งหมดก็ลากลับแล้วออกเดินทางกันต่อ

ศิย์ลงรถตู้พร้อมลดาตามณีที่คอนโดมิเนียมของหญิงสาว เขาตัดสินใจแล้วว่าจะให้ลดาตามณีย้ายไปอยู่กับเขาที่บ้านที่มีแม่อรดูแล

ให้ตั้งแต่พ่อแม่ของเขาเสีย ส่วนตัวเองก็ย้ายออกไปนอนที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัยเพื่อให้ง่ายต่อการเดินทางไปเรียน

“อ่าวซึ่ย...ไม่กลับบ้านหรือคะ” ลดาตามฉีเย่ถามเมื่อหันมาเจอซึ่ยที่เดินถือกระเป๋าใบย่อมตามเข้ามาในคอนโดฯ

“ตอนนี้เราแต่งงานกันแล้ว จะให้ซึ่ยแยกกับลดาได้อย่างไรกัน” ว่าแล้วก็ยื่นแขนโอบเอวเล็กพาเดินเข้าลิฟต์ขึ้นไปยังห้องพักของหญิงสาว ไม่สนใจเสียงทัดทานและรอยหยิกเจ็บๆ ที่สีข้าง

“ส่งกุญแจมาสิ เดี่ยวซึ่ยเปิดเอง” เขาแบมือขอกุญแจห้องจากลดาตามฉีเย่หนึ่งไม่รู้จะทำตัวอย่างไรดี แม้จะเคยให้เขาเข้ามาในห้องพักหลายครั้งแล้ว แต่คราวนี้มันแตกต่างกันมาก เพราะเธอตกเป็นของเขา และยังคงทะเลาะเบาะแว้งเป็นสามมีภรรยากันแล้วด้วย

“ก็ได้” เธอส่งกุญแจพวงเล็กให้เขาไขประตูห้องเข้าไปด้านใน โลกทั้งใบเหมือนจะหยุดนิ่งเหลือเพียงเขาและเธอ ลดาตามฉีเย่ทำตัวไม่ถูก เธอไม่รู้จะเดินไปทางไหนดี รู้สึกประหม่า ยิ่งเห็นสายตาของซึ่ยที่จับจ้องเธอตลอดเวลา มันแพรวพราววาวด้วยความสึเน่หาต่อเธออย่างเปิดเผย

“มีอะไรหรือซึ่ย ทำไมมองหน้าลดาอย่างนั้นล่ะ” เธอหลบเกลื่อนความเขินด้วยการถามเขาเสียงดังเหมือนไม่เข้าใจแววตาคู่นั้น

ซึ่ยไม่ตอบตรงๆ แต่กลับเดินเข้าหาหญิงสาว โอบรอบตัวเธอก่อนจุมพิตเบาๆ ที่หน้าผากนวล

“ซึ่ยรักลดา แล้วลดาจะรักซึ่ยบ้างหรือเปล่า” เขาถามเบาๆ แต่ก็ไม่ต้องการได้คำตอบเพราะหญิงสาวตอบสนองด้วยวงแขนเรียวยาวที่โอบรอบคอเขาแล้วโน้มลงมาจุมเสียเอง

“อือ...” ซึ่ยพึมพำอย่างพอใจที่หญิงสาวตอบรักเขาด้วยจุม ก่อนจะผละออก

“ลดา...รักซึ่ยค่ะ”

ซึ่ยอึ้งระคนแปลกใจ แต่ดีใจที่เธอก็รักเขาเช่นกัน ตอนนี้คงไม่ต้อง

คิดถึงอะไรอีกแล้ว ที๋ยรีบคิดว่าโอกาสนี้ไว้ คิดได้ตั้งนั้นเขาก็จูบตอบเธอ ซึ่งเป็นจูบอันแสนหวานที่สุด มือทั้งสองโอบกอดร่างบางไว้แนบชิดอย่างรักใคร่

ที๋ยเองตอนนี้แทบคลั่ง เมื่อลตามณีเป็นฝ่ายเอามือเรียบบางมาเป็นอาวุธจูบไล่ไปตามร่างกายของเขาย่างแผ่วเบา เขาเองก็ไม่แพ้กัน ที่เรียกร้องกับอีกฝ่ายอย่างเร่าร้อน จนลตามณีต้องรีบปราม

“ไม่ต้องรีบก็ได้ค่ะ ลดาอยู่ตรงนี้แล้ว ข้าหนอยได้ไหม” เธอไม่สนใจรอคำตอบใดๆ จากชายคนรัก ครั้งนี้เธอต้องการแสดงให้เขารู้ว่าเธอรักเขามากเพียงใด มือเล็กเริ่มรุกรานมากขึ้น เธอเลื่อนมือไปถอดเสื้อยืดของเขา ที๋ยจ้องการกระทำนั้นอย่างคลั่งไคล้ และก็ต้องรีบระงับความต้องการของตนเองที่มันรุ่มร้อน เพื่อดูว่าเธอจะทำอะไรต่อไป

ลตามณีเลื่อนมือไปสำรวจแฉกอกกำยำที่มีไรขนบางๆ อยู่ ที๋ยเริ่มตอบสนองเธอมากขึ้นเช่นกัน ปากพรหมจูบเธอไปทั่ว เขาซ้อนร่างบางเข้าสู่อ้อมกอด หญิงสาวซุกหน้าเข้าไปแนบชิด จนทำให้ชายหนุ่มเริ่มร้อน รีบเร่งฝีเท้าไปที่ห้องนอน

เขาวางร่างบางลงบนเตียงใหญ่ สายตาจับจ้องอย่างรักใคร่ หญิงสาวเองก็ไม่แพ้กัน อ้อมมือไปปลดเข็มขัดเส้นโตออกจากร่างเขา แต่ทว่ารู้สึกจะปลดยากเสียนี้กระไร จนที๋ยต้องเอามือมาเกาะกุมมือเล็กเพื่อช่วยเธออีกแรง เธอกำลังช่วยวนให้เขาคั่ง ร่างกายเริ่มทรมาณ แต่เขาเองก็รู้ว่าไม่ควรเร่งรีบเกินไป เพราะอยากให้อันนี้เป็นวันที่แสนหวานของทั้งคู่

ลตามณีขยับร่างอีกครั้ง เธอลุกขึ้นมาและดันให้ชายหนุ่มนอนราบลงไป สร้างความแปลกใจให้เขายิ่งนัก สายตาปริบจับจ้องไปที่ร่างบางตรงหน้า มือหนาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตตัวสั้นของเธออย่างรวดเร็วและจัดการมันให้พันดา ตอนนี้อยู่เพียงบราเซียร์กับอันเดอร์แวร์เท่านั้น ที๋ยจับจ้องอยู่นานและเห็นว่าเธอสวยกว่าค่าสินที่ผ่านมา เขาจูบไล่อย่าง

เบามือ สำรวจทุกซอกทุกมุมจนหญิงสาวสะท้าน เขินอาย เธอเอามือไปแตะมือหน้าที่กำลังหยอกล้อกับร่างกายเธอ เขาจัดการดึงบราเซียร์ตัวจิ๋วออก ปทุมคุ้งงามทำให้เขาอดใจไม่อยู่จนต้องคอมมกลิ้นหอมของสองปทุมอย่างเท่าเทียมกัน จนเจ้าของแทบจะทนไม่ไหว มือเล็กกำมเขแน่นร่างกายขยับตามแรงอารมณ์ที่ถูเขาปลุกให้แตกกระเจิง

“ลดา กำลังจะฆ่าที๋นะ ที๋จะทนไม่ไหวแล้วนะ ลดาจ๋า” เขาต่อว่าต่อขานหญิงสาว และไม่ให้เธอตอบกลับ เดินหน้าประสานบทเพลงรักที่มีหญิงสาวช่วยบรรเลง แต่เธอยังคงคุมเกมนี้ต่อ หยอกล้อกับเขาด้วยการขยับเบาๆ เท่านั้น จนเขาเริ่มทนไม่ไหว แต่เธอไม่ยอมฟื้นตัวเองต่อแรงอารมณ์เขา เธอต้องการแก้งเขาต่อไปอีกนิด แล้วเธอก็ไม่ให้เขาต้องรอนานเกินไป จึงเริ่มสนองตอบคนตรงหน้าอย่างซ้าๆ แล้วเร็วขึ้นตามลำดับ

“ลดา นี่ร้ายกาจจริงๆ ทูนหัวของที๋” เกมรักของทั้งคู่ดำเนินต่อไปร่างกายสอดประสานกัน เร็วขึ้น ร้อนแรง แต่ก็ไม่นิยมวล

“ละ...ดา...” ที๋ร้องคราง หญิงสาวสามารถทำให้เขาอึมอึมและแทบขาดใจไปพร้อมๆ กัน ทั้งสองยังคงเรียกร้อง หยอกล้อกันอย่างมีความสุข

แล้วคนตัวเล็กเพรียวบางก็ซบลงบนตัวของชายหนุ่มอย่างหมดแรง แต่นั่นยังไม่พอสำหรับที๋ เขาจัดการพลิกร่างบางลงและขึ้นไปแทนที่เธอ แล้วเรียกร้องจากเธออีกครั้ง และอีกครั้งอย่างเนิ่นนาน

ที๋พยาบาลตามฉีย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านหลังใหญ่ของตัวเอง โดยประกาศขายคอนโดมิเนียมของหญิงสาว เขาให้เหตุผลว่าเธอไม่จำเป็นต้องอยู่ที่คอนโดฯ อีกแล้ว เขาสามารถดูแลภรรยาคนเดียวของเขาได้ และยังมีบ้านหลังใหญ่โตให้เธออยู่ได้อย่างสุขสบาย พร้อมแม่บ้านและเด็กรับใช้สองสามคนที่จะช่วยเธอดูแลบ้าน

ทันทีที่เขาพาหญิงสาวเข้ามาในบ้านก็ได้รับการต้อนรับจากคนที่บ้านชายหนุ่มอย่างยิ้มแย้ม เพราะจะได้มี ‘คุณผู้หญิงที่บ้าน’ เสียที่ตั้งแต่คุณท่านทั้งสองเสียชีวิต คุณதியผู้เป็นลูกชายคนเดียวก็ย้ายออกไปอยู่ที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัย ทำให้บ้านนี้ต้องปิดไว้ไม่ค่อยจะได้ต้อนรับใครสักเท่าไร นานๆ คุณதியถึงจะกลับมาอนงค์สักที โชคดีที่มีแม่อรคอยดูแลความเรียบร้อยให้ และตอนนี้นางรู้สึกยินดีอย่างยิ่งที่คุณதியพาหญิงสาวหน้าตาน่ารักอ่อนหวานมาเป็นคุณผู้หญิงของบ้าน หลังจากได้ฟังชื่อของหญิงสาวจากคุณதியตั้งแต่เข้าเรียนปีหนึ่งแล้ว ทำให้แม่อรเหมือนกับรู้จักลตามณีเป็นอย่างดี

“ลดาจ๊ะ นี่แม่อร แม่มของதியจ๊ะ แม่อรครับ นี่ลตามณีภรรยาของதியครับ”

“สวัสดิ์คะคุณป้าอร” หญิงสาวยกมือไหว้ผู้อาวุโสที่தியแนะนำด้วยความนอบน้อมเหมือนกับจะฝากเนื้อฝากตัว

“อู๊ย ไม่ต้องเรียกป้าเรียกเป้อหรือคะ เรียกแม่อรเหมือนคุณதியก็แล้วกันนะคะคุณลดา แม่อรดีใจมากเลยคะที่คุณลดามาเป็นคุณผู้หญิงของบ้านนี้ บ้านมันจะได้เป็นบ้านเสียที่ ไม่งั้นคุณதியก็ไปนอนที่หอพักประจำไม่กลับมาบ้านหรือคะ” แม่อรยิ้มแย้มต้อนรับหญิงสาวอย่างออกนอกหน้า ไม่คิดว่าหญิงสาวจะน่ารักกว่าที่นางคิดไว้ ตอนแรกคิดว่าลตามณีเป็นเด็กใจแตกเสียมากกว่า แต่นี่กลับเป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก มีสัมมาคารวะดีเสียด้วยสิ มิน่าล่ะคุณதியถึงหลงรักตั้งแต่เข้าเรียนปีแรกเลยทีเดียวนะ

“อย่ามัวคุยกันอยู่เลยจ๊ะ தியว่าขึ้นไปดูห้องพักของเราดีกว่านะ แล้วจะได้ลงมาทานอาหารฝีมือแม่อรกัน เห็นว่าวันนี้มีเมนูโปรดของதியด้วยใช้หรือเปล่าครับแม่อร”

“คะ ของชอบคุณதியทั้งนั้นแหละ แต่คุณลดาไม่ต้องน้อยใจนะคะ เอาไว้วันหลังแม่อรจะทำของที่คุณลดาชอบให้ทานคะ” นางหันมาบอก

ลดามณีที่ยืนมองด้วยความแปลกใจในความเอาใจใส่ของแม่อรต้อทัย

“แม่อรเขาเลี้ยงผมมาตั้งแต่เล็กแล้วละลดา ก็เลยรู้จักกันไปหมด
ไม่ต้องน้อยใจนะ” เขาอธิบายให้หญิงสาวเข้าใจเมื่อเห็นแววตาสงสัย
ของเธอ

“แหม ลดาไม่ได้น้อยใจสักหน่อย แปลกใจมากกว่าคะ”

“จ้ะ คนเก่ง ไปกันเถอะ” ว่าแล้วก็จูงมือหญิงสาวขึ้นไปดูห้องพัก
ที่เขาตกแต่งใหม่ให้ดูสดใสและเป็นโทนสีที่หญิงสาวชอบ

3

ฝันที่เป็นจริง

தியீசு செய்துทำงานในฝ่ายวิศวกรรมของเครือเจริญพันธ์ ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจในการทำงาน ทำให้งานของเขาโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ จนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายวิศวกรรมหลังจากเข้าทำงานได้เพียงปีกกว่าๆ เท่านั้น ด้วยอัธยาศัย ความตั้งใจ ความรับผิดชอบงาน บวกกับเป็นคนที่มีความคิดและวิสัยทัศน์กว้างไกล ทำให้เขาเป็นคนที่ใหม่ที่มีผู้บริหารอย่างนายชัย ริญนนท์ หมายมั่นจะสนับสนุนให้தியீசுเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และอาจให้ขึ้นมาแทนที่เขาในอนาคตด้วย หากว่าไม่ติดขัดอะไร

“ผมไม่คิดเลยว่าจะมีคนหนุ่มไฟแรงอย่างนี้อยู่ในบริษัทของผมด้วย ไว้ว่าๆ เสิญมาคุยกันเป็นการส่วนตัวที่บ้านหน่อยสิ จะได้รู้จักกันมากขึ้น”

“ขอบพระคุณมากครับท่าน รู้สึกเป็นเกียรติยิ่งที่ท่านชมอย่างนี้ ผมก็ทำงานตามหน้าที่และใช้ความสามารถที่มีให้ดีที่สุด เพื่อทำงานจะได้ออกมาดีตามที่เราต้องการนะครับ” தியீசுรีบออกตัวเมื่อได้รับคำชื่นชมต่อหน้าจากนายชัย ริญนนท์ ประธานกรรมการบริหารและหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัท หลังจากที่เขาได้มีโอกาสเข้าประชุมเพื่อรายงานผลการออกแบบอาคารแห่งหนึ่งที่เครือเจริญพันธ์ประมูลมาได้ และให้தியீสัรับ

หน้าที่เป็นหัวหน้าโครงการนี้ ผลของการรายงานบวกกับท่าทางสุ่ม มีเหตุมีผล ทำงานเป็นระบบ แถมหน้าตาหล่อเหลา ทำให้นายชัยรู้สึกพอใจและถูกชะตากับชัยยิ่งนัก

“อย่าถ่อมตัวไปเลย คนเก่งเราก็ต้องยอมรับสิ อย่าทำให้คนชมผิดหวังนะ ยังหนุ่มยังแน่นอย่างนี้นะอนาคตไกล ยังก้าวหน้าไปได้อีกนาน อยากจะมาเป็นผู้บริหารของบริษัทบ้างไหมล่ะ” นายชัยเอ่ยชวนหยิ่งดูท่าทีของชายหนุ่ม

“ไม่ล่ะครับ แค่นี้ผมก็พอกินพอใช้แล้วครับ อีกอย่างหนึ่งผมก็มีกิจการเล็กๆ ของครอบครัวที่จะต้องดูแลเหมือนกัน คงจะรับความหวังดีของท่านไว้ไม่ได้หรอกครับ แต่ก็ขอบพระคุณท่านที่ให้โอกาสผมครับ” ชัยออกตัวปฏิเสธอย่างนิมนวลด้วยไม่อยากให้คนพูดเสียน้ำใจ

“อืม...ดี อย่างนี้ผมชอบ แล้วนี่มีครอบครัวหรือยังล่ะ” นายชัยถามต่อหลังจากที่รู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าพอใจกับชีวิตปัจจุบันของตนเองมากกว่าสิ่งที่เขากำลังจะหยิบยื่นให้

“ผมแต่งงานแล้วครับท่าน”

“เหวอ แหมเสียตายจ้ง นี้กว่ายังโสด” ผู้เป็นเจ้านายทำหน้าอย่างเสียตาย ก่อนจะเดินจากไปยังหันมาสั่งเขาอีกครั้งหนึ่ง

“จันวันเสาร์นี้เชิญไปทานข้าวที่บ้านก็แล้วกันนะ สักประมาณ 6 โมงเย็น ไปกันหลายๆ คนจะได้สนุก”

“ครับท่าน” ชัยพยักหน้ารับปากอย่างไม่เต็มเสียงนัก เขารู้ดีว่าการที่นายชัยหยุดทักทายและพูดคุยกับเขานั้น จะทำให้ผู้บริหารหลายคนมองเขาด้วยความสนใจและอาจเป็นหัวข้อพูดคุยไปอีกหลายวัน

“ยินดีด้วยนะคุณชัย งานนี้รับรองคุณได้รับการสนับสนุนจากท่านประธานฯ อย่างเต็มที่แน่ๆ” กรรมการผู้จัดการใหญ่เดินเข้ามาตบป่าเขาเบาๆ ก่อนจะพูดแสดงความยินดีหลังจากยื่นฟังการสนทนาอยู่นาน

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมั้งครับท่าน ผมทำหน้าที่ตรงตำแหน่งนี้ ก็พอแล้ว ไม่ต้องการก้าวหน้าอะไรอีกแล้ว” แม้จะตอบออกไปอย่างนั้น แต่ก็แอบดีใจไม่น้อยที่ท่านประธานฯ เปิดช่องให้เขาได้ก้าวขึ้นไปสู่ตำแหน่งสูงๆ ได้แสดงฝีมือในการบริหารและทำงานอย่างเต็มที่ ใครบ้างจะไม่อยากได้โอกาสงามๆ อย่างนี้

“งั้นไว้เจอกันวันเสาร์นะที๋”

“เอ๊ะ วันเสาร์นี่มีงานเลี้ยงอะไรหรือครับ แล้วท่านไปด้วยไหมครับ” ที๋อดที่จะสงสัยไม่ได้

“ไปสิ งานใหญ่ๆ อย่างนี้จะไม่ไปได้อย่างไรกัน นี่นายยังไม่รู้หรือ” เขาย้อนถาม ที๋ย่่าหน้าไม่เข้าใจ กรรมการผู้จัดการใหญ่ก็ไปด้วย แสดงว่างานนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่นอน

“กิจการเลี้ยงต้อนรับลูกสาวคนเดียวของท่านประธานฯ ที่เพิ่งเรียนจบมาจากเมืองนอกนะสิ ท่านก็เลยถือโอกาสเลี้ยงต้อนรับและเปิดตัวลูกสาวท่านให้ผู้บริหารทุกคนได้รู้จัก ท่านหวังจะให้ลูกสาวคนนี้เข้ามาบริหารงานเครือธิญนน์แทนนะ”

“อ้าว ท่านประธานฯ จะวางมือแล้วหรือครับ ยังแข็งแรงอยู่เลย”

“ใช่ แต่คงอีกสักกระยะหนึ่งนะ คงต้องให้ลูกสาวท่านเข้ามาเรียนรู้งานเลี้ยงก่อน แล้วค่อยวางมือมั้ง ไว้วันเสาร์ก็รู้เองแหละ ไปเถอะ กลับไปทำงานต่อ” ผู้เป็นนายบอกก่อนจะเดินนำหน้าไปยังห้องทำงานของตนเอง

ลดตามณีไปยื่นใบสมัครงานไว้หลายแห่ง แต่ก็ได้รับการปฏิเสธมาตลอดเนื่องด้วยเป็นนักศึกษาที่เพิ่งจบใหม่ ไม่มีประสบการณ์และเส้นสาย ทำให้หางานยาก แต่เธอก็ไม่ได้ท้อถอย แม้ที๋จะบอกว่าเธอไม่ต้องทำงานก็ได้ เขายินดีจะหาเลี้ยงเอง แต่ลดตามณีต้องการใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาให้ประโยชน์ และอยากทำงานในอาชีพที่เธอ

ไฟฝันจะทำมาตลอดนั่นคือนักบัญชี และแล้วโชคก็เข้าข้างหญิงสาวในที่สุด ลตามณีได้งานที่สำนักงานบัญชีเล็กๆ แห่งหนึ่งใกล้ๆ กับที่ทำงานของชียี่

“เป็นไงบ้างคะคุณลดา วันนี้ได้งานหรือเปล่าคะ” เสียงแม่อรทักขึ้นเมื่อลตามณีเดินเข้ามาในบ้านอย่างเหนื่อยล้าจากอากาศร้อนและการเดินเข้ามาจากปากซอย

หญิงสาวไม่ยอมให้รถยนต์ที่ชียี่ซื้อให้ขับไปสมัครงาน โดยให้เหตุผลว่ายังไม่ชิน ขอให้ได้งานทำก่อนแล้วค่อยขับไปทำงานจะดีกว่า

“น้ำส้มเย็นๆ ค่ะ”

ลตามณีรับแก้วน้ำส้มที่แม่อรยื่นให้หลังจากเห็นหญิงสาวนั่งลงที่เก้าอี้แล้ว

“ได้ค่ะแม่อร เขาให้ลดาทำงานตำแหน่งเจ้าหน้าที่บัญชีค่ะ แล้วก็เริ่มงานได้เลยวันจันทร์หน้า เพราะเขากำลังมีเอกสารที่จะต้องตรวจสอบและทำการปิดงบการเงินให้กับบริษัทลูกค้าหลายราย เลยต้องการคนเพิ่มค่ะ” หญิงสาวอธิบายให้คุณแม่บ้านฟังอย่างสบายใจ หลังจากเดินสมัครงานไว้หลายแห่ง และก็คิดว่าน้ำเหนียวมาตลอด แต่ครั้งนี้เธอทำได้สำเร็จ จนรีบเดินทางกลับบ้านเพื่อบอกให้ชียี่รู้ เธอจะได้มีรายได้เป็นของตัวเอง ไม่ต้องเบิกเงินฝากออกมาใช้ แม้ชียี่จะให้เงินเธอเป็นค่าใช้จ่ายในบ้านและส่วนตัวก็ตาม แต่ลตามณีก็ไม่ได้แตะต้องมันเลยสักบาทเดียว เธอเก็บส่วนที่เหลือเข้าบัญชีเงินฝากไว้สำหรับลูกที่ทั้งคู่วางแผนว่าจะมีในอีกหนึ่งปีข้างหน้า

“อู๊ย คุณชียี่กลับมาแล้วค่ะ”

เสียงรถยนต์เล็กๆ เข้ามาจอดหน้าบ้านพร้อมร่างสูงใหญ่สวมสูทมาดนักธุรกิจเต็มขั้น ทำให้ชียี่ดูภูมิฐานมากยิ่งขึ้น ลตามณียังอดคิดไม่ได้ว่าเธอช่างโชคดีเหลือเกินที่ได้พบและรักกับชียี่ เพราะเขาช่างตรงข้ามกับเธอทุกอย่าง

“ว่าไงจะลดฯ วันนี้ออกไปสมัครงานมาอีกละสิ คงไม่ได้อีกตามเคยใช้ไหม” เขาแหวหล่อนทันทีที่เห็นใบหน้านวลมีเหงื่อเกาะอยู่ตามไร้ม ผ้อมประทับจูบที่แก้มเนียนต่อหน้าแม่อย่างไม่เขินอาย เขามักจะทำแบบนี้ทุกวัน แรกๆ ก็ถูกลตามฉี๊ด หากแต่เขาหาได้ใส่ใจไม่ กลับตอบหน้าตาเฉยสร้างความเขินอายแก่เธอมากยิ่งขึ้น

“ก็แม่อาจจะได้รู้ใจว่าพี่รักลตามมากแค่ไหน”

“ใครบอกละคะ วันนี้ลดฯ โชคดีต่างหาก ได้งานแล้วคะ เริ่มงานวันจันทร์หน้าได้เลย” เธอตอบหน้าตาสดชื่นดีใจอย่างยิ่งที่ตนเองได้งานทำ

“เธอ จะหางานให้มันเหนื่อยทำไมก็ไม่รู้ บอกแล้วไงเมียคนเดียวพี่เลี้ยงได้นะ” เขาตอบอย่างเหนื่อยใจในความตื้อดิ่งของหญิงสาว

“แหม ก็ลดฯ อยากให้สมองมันพัฒนา ได้ใช้เสียมั่ง นิ่งๆ นอนๆ อยู่แต่ในบ้านเฉยเป็นง่อยตายเลย นานะ ไหนๆ ก็ได้งานแล้วให้ลดฯ ไปทำเถอะ อีกร้อยอย่างออฟฟิศก็ใกล้ที่ทำงานของพี่ เราก้ไปทำงานแล้วกลับบ้านด้วยกัน ประหยัดดีออก” ลดฯ ฉีกยิ้มอย่างขำขัน หวาน รู้ว่าพี่ไม่ยอมจะให้เธอออกไปทำงานข้างนอก แต่เธอก็ไม่ยอมนั่งเป็นภรรยาอยู่ในบ้าน เธอเคยทำงานด้วยตนเอง ตัดสินใจด้วยตนเอง จะให้มันนั่งเป็นคุณนายอยู่บ้านอย่างเดียวน่าจะไม่ไหว

“ก็ได้ งั้นคืนนี้จะต้องมีรางวัลแลกเปลี่ยนนะ” เขากระซิบแผ่วเบา ให้ได้ยินกันเพียงสองคน ก่อนจะโอบกอดร่างบางติดวงแขนขึ้นไปชั้นบน กิริยาน่ารักของทั้งคู่สร้างรอยยิ้มอย่างสุขใจแก่แม่ยิ่งขึ้น

“หมดห่วงเสียทีนะคะคุณท่าน คุณพี่เจอคนดีฯ แล้วทั้งสองก็รักกันอย่างนี้ ขอให้รักกันนานๆ แม่จะได้นอนตาหลับเสียที”

นายชัย ธิญานนท์ เปิดศกฤหาสน์หรูในหมู่บ้านเศรษฐีกลางเมืองให้ผู้ถือหุ้นบริษัทฯ พนักงาน เพื่อนฝูง และนักข่าวมาร่วมงานเลี้ยง

ต้อนรับและเปิดตัวลูกสาวผู้เป็นทายาทเพียงคนเดียวของเขา กรรมการ
ริฎนนท์ หรือนิกกี้ ที่เพิ่งเรียนจบด้านแพชชั่นกลับมาจากต่างประเทศ
แทนที่จะจบด้านการบริหารเหมือนที่บิดาคาดหวัง แต่สุดท้ายนิกกี้กลับ
เลือกเรียนด้านแพชชั่นและไม่เป็นไฉนเป็นพายอะไรเลย ทำให้เขารู้สึก
ผิดหวังและเสียใจมาก ตอนแรกเขาก็ไม่อยากจะจัดงานนี้ขึ้นมา แต่นิกกี้
กลับคะยั้นคะยอ ประกอบกับนายชัยต้องการให้ทุกคนรู้จักบุตรสาวของ
ตนเองแม้เธอจะไม่จบด้านการบริหารก็ตาม แต่ในอนาคตนิกกี้ก็ต้องเข้า
มาบริหารกิจการของครอบครัวแทน

“สวัสดีครับท่าน” ชัยเข้าไปยกมือไหว้นายชัยที่ยืนต้อนรับแขก
อยู่ด้านหน้าซุ้มโดยมีบุตรสาวยืนเคียงข้าง วันนี้นิกกี้ก็เลือกแต่งกายด้วย
ชุดหรูที่เธออุตส่าห์หอบหิ้วมาจากเมืองนอกด้วย เป็นเดรสสีทองเข้ารูป
เน้นสัดส่วนของหญิงสาวให้น่ามองและเข้ายวนตาแก่ผู้พบเห็นยิ่งนัก จน
ทำให้หนุ่มๆ ในงานต่างจ้องเธอตาเป็นมัน หากไม่ติดว่าเป็นบุตรสาวของ
ท่านประธานฯ รับรองต่างกรุเข้ามาชายชนมจีบกับเธออย่างแน่นอน

“อ้าวชัย มาแล้วหรือ สวัสดี มานี่มา มารู้จักกับลูกสาวผม
หน่อยสิ ต่อไปจะได้ทำงานด้วยกัน” ท่านประธานฯ ทักทายเขาพร้อมกับ
เรียกบุตรสาวให้มาทำความรู้จักกับชายหนุ่ม

“นิกกี้ มานี่หน่อยสิลูก มารู้จักคุณชัย เขาเป็นผู้จัดการฝ่าย
วิศวกรรม ชัย นี่นิกกี้ลูกสาวคนเดียวของผม” นิกกี้หันกลับมาตามเสียง
เรียกของบิดา เลยไปถึงชายหนุ่มที่ยืนข้างๆ เธอสะดุดตาเขาทันทีจน
ไม่ทันได้ย่นสิ่งที่บิดาแนะนำ รีบก้าวขาเรียวยเข้าไปยืนเคียงข้างเขาทันที

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” เธอกล่าวทักทายพร้อมส่งมือเข้าไปทักทาย
ตามแบบฉบับตะวันตก ชัยรู้สึกอึดอัดแต่ก็ส่งมือไปทักทายหญิงสาว
อย่างเสียมิได้ นิกกี้ไม่ยอมปล่อยมือ ยังคงจับมือใหญ่พร้อมจ้องมองเขา
อย่างเปิดเผย สร้างความพึงพอใจแก่ผู้เป็นบิดายิ่งนักที่บุตรสาวตาถึง
มองอย่างพึงพอใจชายหนุ่มตรงหน้า อย่างน้อยเธออาจจะเลือกคนดี ๆ

อย่างไรก็ตามช่วยเขาทำงานก็ได้

“นี่ก็ พาคุณதியไปหาอะไรทานก่อนดีกว่านะ ส่วนทางนี้พอจะต้อนรับแขกเอง เหลือแต่ผู้ใหญ่ๆ ทั้งนั้นเลย” ว่าแล้วนายதியก็เดินห่างออกไปปล่อยให้หญิงสาวเดินคล่องแขนதியเข้าไปในบริเวณที่ใช้สนามหน้าบ้านเนรมิตให้เป็นสถานที่จัดงาน มีการจัดเป็นซุ้มอาหาร ซุ้มเครื่องดื่ม และมีดนตรีขับกล่อมตลอดงาน

“ไม่ทราบว่าคุณதியจะดื่มอะไรดีคะ วิสกี้หรือไวน์คะ” หญิงสาวขม้ายตาหวานให้เขาพร้อมถามเมื่อบริกรเดินผ่านมาเสิร์ฟเครื่องดื่ม

“ผมขอเป็นวิสกี้ก็แล้วกันครับ” เขาตอบพร้อมรับแก้วเครื่องดื่มที่หญิงสาวบรรจุส่งให้

“ขอบคุณครับ คุณนิกก็ไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนผมหรอกครับ เชิญตามสบายครับ ผมดูแลตัวเองได้” தியก็กล่าวขอบคุณหญิงสาวพร้อมออกตัวเพื่อที่จะให้หญิงสาวออกไปต้อนรับแขกคนอื่นๆ เพราะเธอเป็นคนสำคัญในงานค่าสินนี้

“ไม่เป็นไรคะ งานนี้คุณพ่อท่านเป็นเจ้าของ นิกก็เป็นแค่ตัวสำรองเท่านั้น ถึงจะให้นิกก็ไปต้อนรับก็ไม่ว่าใครสักคนคะ ส่วนใหญ่ก็แขกของคุณพ่อทั้งนั้น น่าเบื่อจะตาย มีแต่ผู้ใหญ่ คุยกันก็แต่เรื่องงาน เรื่องธุรกิจ นิกก็ไม่เห็นจะชอบเลยคะ คุณதியเบื่อก่อนที่จะยื่นเป็นเพื่อนนิกก็แล้วหรือคะ” เธอบ่นก่อนจะย่อนถามเขาด้วยความน้อยใจที่ชายหนุ่มข้างกายไม่เห็นความสำคัญของเธอ แถมยังจะกันเธอออกห่างเสียอีก ผิดกับชายหนุ่มไม่หนุ่มอื่นๆ ทั้งหลายที่บิดาแนะนำให้รู้จักที่ต่างก็อยากเข้ามาคุยกับเธอกันทั้งนั้นจนต้องรีบถอยห่าง

“เอ่อ เปล่าครับ คือว่าผมเกรงใจนะ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกคะ ถ้าคุณพ่อต้องการให้นิกก็รู้จักใคร เดี่ยวท่านก็เรียกเองแหละ ว่าแต่ตอนนี้เราไปเดินรำกันดีกว่านะคะ เขาเริ่มเล่นดนตรีแล้วคะ” พูดยจบเธอก็ดึงแขนதியไปกลางฟลอร์พร้อมโอบแขนเรียวก

รอบลำคอเขาทันที สร้างความรู้สึกประหม่าและเกรงใจท่านประธานฯ ยิ่งนัก แต่ก็ไม่รู้จะทำไ้ได้ในเมื่อตอนนี้บุตรสาวของท่านกลับแนบชิดเขา และบอกให้เขาโอบเธอเดินร่ำด้วยเช่นกัน ท่ามกลางสายตาดิจจาของทั้งชายและหญิงร่วมงาน จากนั้นก็มีผู้อื่นๆ ททยอยเข้ามาร่วมเดินร่ำด้วย

“คุณนี่เหมาะสมกันจริงๆ เลยนะครับคุณชัย”

“ครับ ผมก็หวังอย่างนั้น นี่ถ้านายทียเขายังไม่มีภรรยา ก็คงจะไม่มีปัญหาอะไรนะครับ” เขาตอบด้วยแววตาชื่นและเต็มไปด้วยความคาดหวัง

“ไม่เห็นเป็นไรนี่ครับ ถึงจะมีภรรยา แต่เรามีเงินและก็มีชื่อเสียง ผู้ชายคนไหนก็อยากตกถึงข้าวสารกันทั้งนั้น แล้วยิ่งคนมีฝีมืออย่างคุณทีย ผมว่าไม่เห็นเสียหายอะไร” เพื่อนนักธุรกิจออกความเห็น ทำให้ นายชัยอดคิดตามไม่ได้

“คุณคิดอย่างนั้นหรือ” เขาย้อนถาม

“ใช่ ผมก็มีลูกสาวแบบคุณนี่แหละ กิจการเขาใหญ่โตขึ้นทุกวัน จะปล่อยให้คนไม่เป็นได้เป็นพยายมาบริหารได้อย่างไรกัน ผู้เลือกคนที่เรารู้จักและมีผลงานดีกว่า อีกอย่างหากมาเป็นลูกเขยแล้วเราก็ยังสามารถควบคุมเขาได้และยังได้เขามาทำงานให้เราอีกด้วย ยิ่งว่าเขาเรียกยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวเชียวนะคุณชัย เชื่อผมเถอะ อย่าคิดมาก ยิ่งท่าทางลูกสาวคุณชัยรู้สึกจะถูกใจทียเขาด้วยนี่ ผมว่าแบบนี้ความหวังคงไม่ไกลเกินเอื้อมแล้วละ”

นายชัยมองตามคำพูดของเพื่อนไปยังคู่หญิงชายที่เดินร่ำด้วยกัน อย่างแนบชิดอยู่กลางพลอร์ เขาก็อยากให้มันเป็นจริงอย่างหวัง แต่ติดตรงที่ทียมีภรรยาแล้วเท่านั้นเอง เขาไม่อยากจะให้ครอบครัวของใครแตกแยก แต่ก็นั่นแหละ แต่ละคนต่างก็มีความคิดความต้องการที่แตกต่างกันไป ชายหนุ่มบางคนถึงมีพันธะ แต่หากคนใหม่มีสิ่งที่ดีกว่าให้ เขาก็อาจเลือกทางเดินใหม่ก็เป็นได้ ใครจะรู้...

“คุณศิษย์น่ารักนะคะคุณพ่อ เป็นสุภาพบุรุษมาก ๆ ไม่เหมือนคนอื่นเลย ให้เกียรตินิกก็แถมยังอ่อนโยน อยู่ใกล้แล้วนิกก็รู้สึกอบอุ่นจังเลยคะ” นิกก็สาธยายความดีของชายหนุ่มให้บิดาฟังหลังจากนั่งพักข้างบิดาในห้องนั่งเล่นเมื่อส่งแขกคนสุดท้ายเสร็จ

“ใช่ ศิษย์เป็นคนดีคนหนึ่ง แถมยังทำงานดีด้วย รู้จักรับผิดชอบงานถือเป็นคนหนุ่มที่มีอนาคตไกลคนหนึ่งทีเดียว” นายชัยเอ่ยอย่างภาคภูมิใจเมื่อนึกถึงชายหนุ่ม

“นิกก็ชอบคุณศิษย์มากเลยคะ หวังว่าคุณศิษย์จะยังโสดนะคะ” เธอยิ้มอย่างมีความหมายเมื่อนึกถึงชายหนุ่ม

“ไม่โสดแล้วละลูก ศิษย์เขาแต่งงานมีภรรยาเป็นตัวเป็นตนแล้ว พ่อว่าอย่าไปยุ่งกับเขาจะดีกว่านะ พ่อไม่อยากให้คุณไปทำให้ครอบครัวใครเขาร้าวราน” นายชัยเอ่ยเตือนบุตรสาว แต่นิกก็หาได้ใส่ใจไม่ แกรมยกไหล่ให้บิดาเหมือนไม่แยแสต่อสิ่งที่ได้ยิน สิ่งที่เธอต้องการ เธอจะต้องได้เสมอ นี่คือนิยามที่นิกก็ยึดถือเสมอมาตั้งแต่ไปเรียนเมืองนอก ที่นั่นสอนให้เธอใช้ชีวิตแบบหรูหราฟุ่มเฟือย และเงินเป็นพระเจ้า อยากได้หรือทำอะไร ขอเพียงมีเงินเท่านั้นทุกคนก็ยอมให้เธอไม่เว้นแม้แต่ผู้ชาย ซึ่งรสนิยมด้านนี้ของหญิงสาวเป็นที่เล่าลือกันในกลุ่มเพื่อนฝูง ว่าเธอชอบจัดงานปาร์ตี้สังสรรค์และมีชายหนุ่มหล่อล่ำมาร่วมงานด้วยเสมอ บรรดาเพื่อนหญิงไฮโซในกลุ่มก็ชอบด้วยเช่นกัน

“แต่งงานแล้วก็ไม่เห็นแปลก นิกก็ไม่สนหรอกคะ อะไรที่นิกก็อยากได้นิกก็ก็ต้องได้ ไม่ใช่คุณพ่อคอยดูสิคะ อีกอย่างหนึ่งหากเขาทำงานดี แล้วทำไมคุณพ่อไม่สนับสนุนเขาละคะ แค่นี้เราสองคนพ่อลูกก็สมหวังกันทั้งสองฝ่าย ไม่เห็นจะแปลกอะไร จริงไหมคะ” ว่าแล้วเธอก็เดินนวยนาดขึ้นไปบนห้องเพื่อพักผ่อน นายชัยมองตามบุตรสาวอย่างไม่ชอบใจนัก ในขณะที่ใจหนึ่งก็อยากได้ชายหนุ่ม แต่อีกใจหนึ่งมันแย้งว่าไม่ควร

“ชียี่ หมู่นี้งานยุ่งมากหรือคะ กลับบ้านดึกทุกคืนเลยนะ
ไปตามเนือดที่จะถามชียี่ด้วยความเป็นห่วงไม่ได้พร้อมเดินเข้าไปปรับ
กระเป๋ากะซองของเขาถามเธอ เธอส่งแก้วน้ำส้มเย็นชื่นใจให้เขาดื่มแก้
กระหาย เธอสังเกตมาหลายวันแล้ว ชายหนุ่มกลับบ้านดึกตื่นทุกคืน ยิ่ง
เสาร์อาทิตย์ก็มีงานพิเศษต้องออกไปข้างนอกกับผู้บริหารหรือไปประชุม
แทนผู้บริหารมากขึ้น หรือไม่ก็ต้องรับรองลูกค้า

“จ๊ะ งานยุ่งมากเลย แล้วตอนนี้ก็มีโปรเจกต์ใหม่เข้ามาด้วย
บริษัทเพิ่งจะประมูลได้ เลยทำให้ชียี่มีงานที่จะต้องทำมากขึ้น และเข้า
คุมงานแทนผู้อำนวยการด้วย” เขาตอบตามความจริง เพราะหมู่นี้ท่าน
ประธานฯ มอบหมายงานให้เขาเข้าไปดูแลมากขึ้น ซึ่งเป็นงานที่นอก
เหนืออำนาจหน้าที่ของเขา แต่ก็ต้องจำใจทำเพราะท่านประธานฯ สั่ง
การมาโดยตรง อีกทั้งเขาก็ได้พิสูจน์ผลงานให้เห็นว่าทำได้ จึงทำให้เขา
ได้ย้ายไปประจำในส่วนของสำนักงานบริหารที่มีอำนาจในการควบคุม
สั่งการงานเกี่ยวกับโครงการก่อสร้างที่บริษัทประมูลมาได้

“แล้ววันเสาร์นี้ชียี่จะว่างหรือเปล่านั้น” หญิงสาวเอ่ยถาม

“ยังไม่รู้เลย ทำไม่หรือ” ชียี่เดินเข้ามาถอดเสื้อกรวยาสาวพร้อม
หอมแก้มนวลที่เขาถวิลหาทุกคืนวัน แม้จะมีงานยุ่งแค่ไหนเขาก็เอาใจใส่
ดูแลเธอไม่ห่าง และคอยโทร. คอยกันเป็นประจำ ทั้งสองเดินกอดเอวกัน
ขึ้นไปบนห้องนอน

“ก็เสาร์นี้เป็นวันครบรอบแต่งงานของเราไงคะ ชียี่ลืมแล้วหรือ”
เธอทำเสียงอ่อนปนน้อยใจที่ชายหนุ่มลืมวันสำคัญของทั้งเขาและเธอ

“ตายจริง ชียี่ลืมจริงๆ ขอโทษนะ แต่ไม่เป็นไรตั้งวันเสาร์แน่ะ
เหลืออีกสองวัน งั้นเราไปทานอาหารนอกบ้านกันดีกว่านะ นานแล้วที่
ชียี่กับลดาไม่ได้ออกไปทานอาหารนอกบ้านด้วยกันเลย” ชียี่บอกก่อน
จะหันไปรับเสื้อผ้าจากหญิงสาวที่จัดเตรียมให้เขาเสมอก่อนเข้าไปอาบน้ำ
แม้จะมีงานเยอะมากที่สำนักงานบัญชี แต่ลดาตามณิกมีได้ทำ

หน้าที่ภรรยาบกพร่องแม้แต่น้อย เธอตื่นก่อนเขาเสมอ และลงมาช่วย
แม่อรเตรียมอาหารเช้า

“อย่าเลยคะคุณ ปล่อยให้แม่อรกับเด็กๆ ทำกันดีกว่านะคะ”
แม่อรห้ามลดาตามฉันทิในช่วงแรกที่เธอก้าวเข้ามาเป็นคุณผู้หญิงของบ้าน
อนุพรรณ แต่หญิงชราห้ามอย่างไรก็ไม่ได้ผล เพราะลดาฉันทิให้เหตุผลว่า

“ลดาชินเสียแล้วคะ เคยอยู่คนเดียวตื่นเช้าแล้วก็เตรียมอาหารเอง
ยังแต่งงานแล้วยังจะต้องทำให้ดีขึ้น ลดาอยากดูแลพี่ที่ทำงานหนักให้
ได้ทานอาหารเช้าก่อนไปทำงาน ถึงลดาจะเหนื่อยจากงานแต่ไม่เท่ากับ
พี่ที่นอกจากเหนื่อยงานแล้วยังจะต้องรับรองลูกค้าที่ท่านประธานฯ
มอบหมายให้อีก และที่สำคัญลดาไม่ชอบอยู่นิ่งเป็นคุณผู้หญิง รู้สึกมัน
เขินยังงี้ไม่รู้ ขอให้ลดาได้อยู่ช่วยทำงานบ้างก็ยิ่งดี จะได้รู้สึกว่ามีค่า
หากนั่งเฉยๆ คุณอื่นทำงาน มันดูไร้ค่ายังงี้ไม่รู้คะแม่อร”

แม่อรได้ยินหญิงสาวพูดก็รู้สึกรักเธอมากขึ้น ไม่คิดว่าเด็กสมัยนี้
จะให้ความสำคัญกับชีวิตตนเองและครอบครัวได้มากเหมือนกับลดาฉันทิ
ยังแต่งงานมีสามี มีคนรับใช้มากมาย แต่เธอยังคงดำเนินชีวิตแบบติด
ดิน อย่างนี้ไฉไลคุณพี่ของนางจึงรักหญิงสาวคนนี้เป็นนักหนา ถึงกับ
ออกปากให้แม่อรดูแลเธอให้ดีๆ

“คนนี้พี่รักมากเลยนะครับแม่อร เวลาพี่ก็ไม่อยู่ฝากแม่อรดูแล
เขาด้วย ถือว่าเป็นลูกหลานคนหนึ่งของแม่อรก็ได้ ลดาเป็นเหมือนชีวิต
ของพี่ พี่ไม่อยากให้เขาทุกข์ทั้งกายใจ ตลอดชีวิตของลดาเจออะไรมา
มากมาย พี่อยากชดเชยให้เขา” เสียงชายหนุ่มดังก้องอยู่ในหัวของ
แม่อร จนแม่อรอดที่จะค่านเขาไม่ได้เมื่อได้ยินชายหนุ่มเอ่ยถึงหญิงสาว
เสมอยามกลับบ้านในช่วงที่ยังเรียนอยู่

“แม่อร วันนี้พี่เจอนางฟ้าของพี่ด้วย แต่ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้ยิ้ม
ยากจริงๆ กว่าเขาจะยอมยิ้มให้นะ เล่นเอาพี่อ้อนใจไปหลายหนเลยล่ะ”

“ก็เขาเป็นผู้หญิงนี่คะ จะให้ยิ้มพรวดเพื่อได้อย่างไรกัน” แม่อร

แสดงความคิดเห็นให้เขาเข้าใจ

“แหม แต่พี่ยู้จักและก็เข้าไปคุยกับเขาตั้งแต่วันแรกที่เข้าไป
ปฐมนิเทศแล้ว แต่ดูเขาสีไม่ยอมรับไมตรีจากพี่เลย นี่พี่แอบไปดูเขา
ถึงห้องเรียนเลยนะ เธอก็ไม่ค่อยจะคุยกับใครเลย ก้มหน้าก้มตาเรียน
อย่างเดียว ว่างก็เข้าห้องสมุด เรียนเสร็จก็กลับบ้าน” เขาจำกิจวัตร
ประจำวันของหญิงสาวได้อย่างแม่นยำและเล่าอย่างมีความสุข จน
หญิงชราเจ้าของตักอดที่จะค้อนอย่างหมั่นไส้ไม่ได้

“นี่แสดงว่าคุณพี่ตามไปดูเขาตลอดเลยหรอคะ”

“เปล่าเสียหน่อย แค่ช่วงที่ไม่มีเรียนเท่านั้นเอง ก็พี่อยากรู้ว่า
แต่ละวันลดตาเขาทำอะไรบ้าง” เขาแย้ง ถึงมันจะเป็นความจริง แต่เขา
ก็ไม่อยากให้แม่ร้อต้งเป็นห่วงที่เขาออกไปอยู่คอนโดมิเนียมนิยามใกล้
มหาวิทยาลัยเพื่อความสะดวกในการเดินทาง และมักจะกลับบ้าน
ในช่วงเสาร์อาทิตย์ จึงทำให้มีเวลาได้ตามดูตามนี้ได้ตลอด

พี่เดินออกมาจากห้องน้ำแต่งตัวด้วยชุดที่หญิงสาวจัดให้

เขากวาดสายตามองหาเจ้าของร่างบางทั่วห้อง แล้วก็พบว่าเธอนอน
หลับไปแล้วบนเตียงกว้าง เขาเดินเข้ามานั่งใกล้ๆ มองสำรวจจวงหน้างาม
ที่ปราศจากเครื่องประดับ

ลดตามณีมีวงหน้าเรียวสวยเข้ารูป ทั้งคิ้วโก่ง จมูกโด่งเชิดเล็กน้อย
แสดงให้เห็นว่าเจ้าของนั้นคือธรรณีเอากการ และยิ่งเวลาไม่พอใจหรือไม่
ชอบใจก็จะต่อต้านหรือขัดขืนเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน

ปากบางสวยสีชมพูน่าจูบยิ่งนัก พี่ย้อดใจที่จะจูบได้ปากเรียวยาวไม่ได้
ก่อนจะดึงตัวหญิงสาวให้พลิกตัวมาทางเขา แล้วประทับริมฝีปากร้อน
ของตนลงบนปากเรียวอมชมพูนั้นอย่างแผ่วเบา พร้อมโน้มตัวลงแนบชิด
มือร้อนเริ่มสำรวจและจูบไล่ออกงามที่เขาเป็นเจ้าของอย่างนุ่มนวล จน
ทำให้เจ้าของร่างบางรู้สึกตัวและผ่อนลมหายใจก่อนจะยกมือโอบรอบ

คอที่ยีรั้งให้เข้าไปชิดกายมากขึ้น

“तीयรู้ว่าลตายังไม่หลับ” เขากระซิบข้างหู ก่อนจะพรมจูบได้ หาคความหอมไปทั่วใบหน้าไล่จากแก้มนวล หน้าผากนูน ดวงตาสวย และริมฝีปากที่หวานนั้กในความคิดของतीय เขาปิดผมเธอให้พ้นจาก ใบหน้า เพื่อจะได้จรรมิฝีปากกับผิวน้ำนวลของลตามณี แล้วมันก็จะ จบเหมือนอย่างเคยด้วยถ้อยคำอ่อนหวาน

“तीयคะ”

“ว่าไงเธอที่รัก” เสียงของเขานุ่ม เบาแสนเบาราวกับสายลมที่ พัดพาเอากลิ่นไอของรัตติกาลมาสู่ห้องนอนที่เร้าร้อนด้วยไฟลิเน่หา

“तीयคะ หุดก่อนคะ ลตามณีเรื่องจะคุยด้วย” เธอเอ่ยห้ามเมื่อतीय ปลดกระดุมเสื้อและสอดมือเข้ามาหาอกอิม

“เดี๋ยวก่อนคะतीय” ลตามณีครางแผ่วเมื่อนิ้วมือของเขาเคลื่อน ขยับอยู่กับยอดอก

“तीयคะ เดียว”

“ที่รัก” เขากระซิบ

ศิระห่ล่อนแขนงเยไปด้านหลังเมื่อเขาโน้มใบหน้าลงมาจูบ ริมฝีปากร้อนผ่าวของเขาเปิดเข้าหาห่ล่อน มือสองข้างเกาะกุมทรวงอก ลตามณีครางออกมาเมื่อร่างกายทั้งสองแนบชิดกัน รู้ว่าห่ล่อนไม่อาจ ต้านทานกับความต้อุงการนี้ได้อีกต่อไป เขาก้มลงแนบริมฝีปากมาหา จุมพิตอ่อนโยนหยอกเ้าจนกระทั่งหญิงสาวเผยอแ้มกลิบปากให้ และ เอนกายเบียดเข้าหาเขา ร้องขอมากขึ้นโดยไม่ต้องเอ่ยถ้อยคำใดๆ ออกมา หญิงสาวสนองตอบจุมพิตของเขา ปลายลิ้นไ้ไปตามขอบปาก ส่งให้ तीयคำรามลึกในลำคอพลางดึงร่างบางแนบชิดยิ่งขึ้น ริมฝีปากเอียง ประคบลงมาจูบและจูบจนลตามณีรู้สึกเต็มตื่นไปด้วยแรงปรารถนาและ เพลิงพิตวาสที่ลุกไหม

เมื่อเขาผละริมฝีปากห่าง เธอก็รู้สึกวิงเวียนชวนเซ่น้อยๆ จนเขา

ต้องยึดตัวหล่อนเอาไว้

“ทีย์คะ” หล่อนพิมพ์

“จำที่รัก” เขาขานตอบ

เสียงทอดถอนใจของลตามณีแผ่วเบาอยู่ในความมืด

“ทีย์รอไม่ไหวแล้ว” เขากระซิบเสียงกระเส่า

ทีย์ดึงสายคล้องบ่าของชุดนอนลงพันไหล่มน ปล່อยให้ตกลงไป
พักอยู่กับสะโพก จากนั้นปลดตะขอหน้าดึงเสื้อชั้นในให้ตามไปอีกตัว
แพขนตาหญิงสาวขยับขึ้นเมื่อเขาถอยออกห่างเล็กน้อย จับตามองเขาที่
กำลังกวาดสายตาซ้ำๆ จากใบหน้าไล่ลงมายังลำคอและทรวงอกสล้างที่
เปลือยเปล่า

“ลดาช่างงดงามเหลือเกิน” เขาพิมพ์ ทำให้แก้มหล่อนร้อนรุ่มวาบ

“อย่า... อย่ามองลดาแบบนั้นสิคะ ลดาอายนะ” หล่อนปราม

“ไม่เห็นต้องอายเลยนี่นา ก็ลดาสวยจริงๆ นี่ครับ”

ดวงตาเขาเลื่อนขึ้นมาสบตาอีกครั้ง หล่อนเห็นประกายที่เจิดจ้า
ขึ้นมากลางความเข้มของดวงตาเขา มันคือความรักที่เขามีต่อเธอทั้ง
ดวงใจและปรารถนาเพียงเธอผู้เดียวเท่านั้น ทีย์จับข้อมือหญิงสาวเอาไว้
เมื่อเธอยกขึ้นป้องปิดตัวเอง

“อย่าห้ามทีย์เลยนะ” เขาพูดอย่างดุตัน

“ทีย์อยากมองลดา”

ลตามณีนอนตัวสั่นสะท้านยอมให้เขาถอดเสื้อผ้าออกจนหมดกาย
รู้สึกที่ตัวเองอยู่ใต้อาณัติของทีย์ ขณะที่สายตาของเขากวาดมองไป
ทั่วตัว เธอรู้สึกได้ถึงเลือดที่วิ่งพล่านไปทุกที่ที่ถูกเขาจับจ้อง ส่งให้ผิวกาย
แดงก่ำ แม้จะแดงงานกันมานานถึง 2 ปีแล้ว แต่ลตามณีก็ยังไม่ชินกับ
สายตาของเขา ทีย์ลดยาสูทรวงอกอวบอ้อมอีกครั้ง และก็รู้สึกได้ว่า
มันกำลังเข็ดขื่นขานรับ

เขาควางเสียงต่ำ ดึงหล่อนเข้าไปไว้ในอ้อมแขน

“รู้ไหมว่าพี่อยากให้ถึงเวลานี้มากแค่ไหน อยากมีลดาอยู่กับพี่อย่างนี้ทุกเวลาเลย” เขากะชิบพลางปิดเส้นผมหญิงสาวออกพันลำคอก่อนจะแนบริมฝีปากลงหาผิวกายร้อนระอุ

“ตลอดชีวิต” หญิงสาวคิด “นานเหมือนที่ลดารอพี่” เธอไม่คิดว่าจะรู้สึกแบบนี้ในวงแขนของผู้ชายคนไหนได้ นอกจากพี่คนเดียว

นิ้วสวยได้พรมไปบนผิวเนื้อกายเนียน ลดามณีครางแผ่วเบาเมื่อถูกเขาสำรวจไปทั่วดอกบัวตูม ก่อนจะครอบครองมันไว้ด้วยริมฝีปากร้อนสองแขนโอบรัดลำคอใหญ่แน่น นิ้วซุกลงไปบนเรือนผมสีเข้ม ยึดศีรษะของเขาไว้กับหล่อน

“พี่รักลดามากนะ รักมากกว่าชีวิตของพี่ด้วยนะคนดี” คำบอกรักของเขาสร้างความรู้สึกอบอุ่นใจแก่หญิงสาวยิ่งนัก

“ลดาที่รักพี่มาก รักมากที่สุดเลยคะ” เธอตอบรักเขาพร้อมกระชับกอดเขาแน่นขึ้น

พี่จัดการดึงอุปสรรคที่ปิดกั้นกายบางออกจนเผยร่างบางขาวก่อนจะตามแนบชิดและปล่อยให้ทุกอย่างบรรเลงไปตามความต้องการของหัวใจที่โหยหากันและกัน

เมื่อลมรักสงบ พี่นอนซบอยู่ในวงแขนของลดามณี ดวงจันทร์เคลื่อนคล้อยจากขอบฟ้าไปแล้ว ทิ้งให้ทั่วห้องฟ้าตกอยู่ในความมืดมิด ชายหนุ่มลูบผมยุ่งเหยิงขึ้นเหนืออกพันนวลแก้มและก้มลงจูบกลางเรือนผมสีเข้ม

“พี่ว่าเราควรมีลูกได้แล้วนะลดา ตอนนี้อยากพี่พร้อมทุกอย่างแล้ว” เขาเอ่ยขึ้นหลังจากขบคิดมาหลายวันแล้ว เพราะไม่ต้องการให้เธอออกไปทำงานนอกบ้านอีก จึงหาอะไรมาผูกมัดให้เธอรับผิชอบและต้องอยู่กับบ้าน

“แต่ลดาอยากรจะทำงานอยู่ที่นี่ รออีกสักปีไม่ได้หรือ” เธอต่อรองด้วยไม่ยอกทั้งงานที่กำลังไปได้สวย

“เสียใจด้วยนะที่รัก ที่ยี่ว่าตอนนี้ลูกของเราคงอยู่ในห้องลดาแล้วล่ะ” เขาว่าพลางส่งสายตาวาวลือให้เธอรู้ว่าครั้งนี้เขาไม่ได้ป้องกัน

“บ๊าสี อย่าบอกว่ายี่ไม่ได้ป้องกันนะ”

“ใช่ เพราะยี่ตั้งใจไว้แล้ว ฉะนั้นห้ามปฏิเสธ” เขาบอกพร้อมกับพลิกร่างหนาขึ้นทาบทับหญิงสาวแล้วดันตัวเองเข้าไปสู่อ่างข้างอีกครั้ง ก่อนจะปิดปากเธอด้วยจุมพิตที่ดุเดือดและเรียกร้องมากขึ้น

ลตามณียกมือขึ้นดึงศีรษะเขาลงมาหา บัดคำถามต่างๆ ทั้งไปด้วยรอยจูบและกระตุ้นให้เขาเดินหน้าต่อไปด้วยการขยับสะโพกเข้าหา จนกระทั่งเขครางลึกในลำคอ และฝั่งร่างเข้าหาหล่อน นำพาเธอไปสู่ปลายทางสวรรค์ด้วยกันอีกครั้ง จนรุ่งสางถึงยอมปล่อยให้ร่างบางได้พักผ่อน

4

ผิคนัด

“คุณதியะคะ ท่านประธานฯ เชิญที่ห้องคะ” เสียงเลขาฯ ดัง
มาตามสายจากเครื่องโทรศัพท์ภายใน

“ได้ เดียวผมไป ขอบคุณมากนะคุณนิภา” เขาตอบรับ

“ไม่เป็นไรคะ”

เวลาผ่านไปเพียงครู่ தியะก็มาถึงหน้าห้องท่านประธานฯ เลขานุการ
สาวพาทிய์เข้าไปพบท่านประธานฯ สิ้นเสียงเคาะประตูเพื่อขออนุญาต
ประตูห้องใหญ่ก็ถูกเปิดออกพร้อมร่างหญิงสาวในชุดเกาะอกสีดำยืน
ยิ้มหวานต้อนรับ หล่อบนเดินเข้ามาทอดแขนเขาไว้แน่นพร้อมพาเดิน
เข้าไปนั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของผู้เป็นบิดา

“มาแล้วหรือதியะ”

“ครับท่าน ไม่ทราบที่ท่านประธานฯ มีอะไรจะให้ผมรับใช้หรือ
ครับ” தியะตอบรับและถามด้วยความเกรงใจผู้อาวุโส แต่บุตรสาวของ
ผู้เป็นนายกกลับไม่ยอมห่างเขาเลย

“คือผมจะรบกวนคุณหน่อย พอதியะนี่ก็จะต้องไปงานวันเกิด
เพื่อน แต่เขาไปไม่ถูก อีกอย่างงานนี้มีคอนเซ็ปต์ว่าจะต้องให้ไปเป็นคู่
เขาก็เลยอยากจะให้คุณதியะไปเป็นเพื่อน ได้หรือเปล่า ถือว่าผมขอรับรองก็
แล้วกันนะ จะให้หวานคนอื่นก็ไม่ไว้ใจ มีแต่คุณนี่แหละที่ไว้ใจได้ อีก

อย่างนิกก็ก็ไม่ค่อยจะมีเพื่อนผู้ชายในเมืองไทยนัก ถ้าไม่มีธุระที่ไหนช่วยไปเป็นเพื่อนนิกก็เขาหน่อยนะ ผมจะได้หมดห่วง” นายชัยบอกความต้องการของตนเองที่เรียกชายหนุ่มเข้ามาพบ และพูดหวานล้อมให้เขาทำตาม

ชัยอยากจะปฏิเสธ เพราะเขานัดกับลดาณีนีไว้แล้วแต่วันนี้จะพาเธอออกไปรับประทานอาหารนอกบ้านเนื่องในโอกาสครบรอบแต่งงาน ปานนี้เธอคงแต่งตัวรอเขาแล้ว ทียิวู้สึกลำบากใจแต่ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

“นะคะคุณชัย ช่วยไปเป็นเพื่อนนิกก็หน่อยนะ นิกก็ไม่อยากไปคนเดียว คุณพ่อท่านก็ไม่ยอมให้นิกก็ไปกับคนอื่นด้วยสิ นะคะ” นิกก็อ่อนเสียงหวานพร้อมเขย่าแขนเขาเหมือนเด็กๆ ที่อยากให้ผู้ใหญ่ซื้อของให้

“เอ่อ... ก็ได้ครับ แต่คิดว่าคงไม่ดีกว่าครับ” เขาตอบรับอย่างไม่เต็มใจนัก แต่ก็เกรงใจท่านประธานฯ ที่ออกหน้าขอร้องเขาด้วยตัวเอง

“จริงหรือคะ รับรองไม่ดีกว่าแน่นอนคะ” นิกก็ตั้งใจที่ชายหนุ่มรับปากไปเป็นคู่ครองของเธอในงานคืนนี้

“งั้นเราไปกันเลยดีกว่าคะ งานคงจะเริ่มแล้วละ นิกก็ไปก่อนนะคะคุณพ่อ ไว้เจอกันที่บ้านคะ บ้าย” เธอบอกลาบิดาพร้อมเข้าไปหอมแก้มหนึ่งทีก่อนจะเดินคล่องแขนชายหนุ่มออกไปจากห้อง

ลดาณีนีกำลังแต่งตัวโดยมีแม่อรมาช่วยเลือกเสื้อผ้าให้ คืนนี้เป็นคืนพิเศษที่ชัยจะพาเธอออกไปรับประทานอาหารนอกบ้านในวันครบรอบวันแต่งงาน แม่อรยืนขึ้นชมหญิงสาวที่ช่างงดงามในชุดเกาะอกสีฟ้าอ่อนขับผิวขาวอมชมพูให้สวยเด่นขึ้น อีกทั้งชุดเครื่องประดับไข่มุกที่เน้นลำคอระหงให้ดูเด่นด้วยทรงผมที่จับเป็นช่ออย่างสวยงาม

“คุณลดาแต่งตัวแบบนี้แล้วสวยกว่าพวกดาราสีอื่นนะคะ คุณชัยเห็นแล้วต้องตะลึงแน่นอนเลยคะ” แม่อรเอ่ยชื่นชมหญิงสาวตรงหน้า

“แหม ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ” เธอยืนยิ้มอย่างเงินอายุที่ถูก

แม่อรชมซึ่งๆ หน้า

“จริงๆ นะคะ คุณลดทาสวยแบบคมขำ ยิ่งมอยิ่งสวย ไม่เหมือนดาราวพวกนั้นสวยเพราะแต่งหน้า เพราะศัลยกรรม แม่อร์ไม่เห็นว่าจะสวยตรงไหนเลย คนเราเกิดมาพระเจ้าท่านสร้างให้มาสวยกันคนละแบบอยู่แล้ว ไม่เห็นจะต้องไปเสริมเติมแต่งอะไรเลย ไม่เข้าใจคนสมัยนี้จริงๆ เห็นแล้วปวดหัวค่ะ”

“โอ้ แม่อร์คะ เขาก็ต้องไปเสริมเติมแต่งให้สวยเป็นธรรมชาติ ถ้าไม่สวยเขาก็ไม่เลือกมาเป็นดาราทรงค่ะ”

“จริงค่ะ ว่าแต่ก็ได้เวลาแล้ว ทำไมคุณชียถึงยังไม่กลับมาเสียทีก็ไม่รู้” แม่อร์หันไปมองนาฬิกาข้างผนังเห็นว่าได้เวลานัดแล้ว

“งั้นเราลงไปข้างล่างกันดีกว่าค่ะ เผื่อคุณชียมาถึงแล้ว” ว่าแล้วก็พากันเดินลงไปชั้นล่าง

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เด็กรับใช้รีบเดินไปรับสายก่อนจะส่งโทรศัพท์ให้ลดาตามณี

“คุณชียโทร. มา ขอคุยกับคุณผู้หญิงค่ะ”

“ลดาค่ะชีย” หญิงสาวกรอกเสียงไปตามสาย

“ลดาทะรอ วันนี้เห็นที่เราจะออกไปทานอาหารนอกบ้านไม่ได้แล้วละ พอดีชียมีงานด่วนนะ” เสียงบอกจากปลายสายทำให้คนฟังรู้สึกน้อยใจขึ้นมาทันที แต่ก็ต้องระงับไว้เพราะเข้าใจดีว่าชียมีตำแหน่งสูงมักจะมึงงานด่วนเข้าเสมอ เธอพยายามเข้าใจเขา

“เหอคะ งั้นไม่เป็นไรค่ะ” เธอตอบเขาเสียงเบา น้ำตาคลอด้วยอารมณ์น้อยใจ แต่ก็ต้องรีบสะกดกลิ่นมันลงไป

“ลดาไม่โกรธชียนะ ไว้พรุ่งนี้ชียจะพาลดาออกไปทานข้าว แล้วก็ชดเชยด้วยการพาไปช้อปปิ้งด้วย” ชียรีบบอกเพราะเป็นห่วงความรู้สึกหญิงสาว อันที่จริงเขาอยากจะพาเธอไปรับประทานอาหารวันนี้ตามที่นัดกันไว้ เพราะเป็นวันสำคัญสำหรับเขาเช่นกัน และทุกปีเขาก็ทำ

เช่นนี้เสมอ แต่ครั้งนี้จำต้องผิดนัดหญิงสาวด้วยเรื่องไม่จำเป็น แถมยังต้องโกหกเพื่อให้เธอสบายใจ

“คะ ทียี่ไปทำงานเถอะ แค่นี้คะ” ว่าแล้วเธอก็รีบวางสาย แต่ก็ทันได้ยินเสียงผู้หญิงเรียกชื่อทียี่ดังแทรกเข้ามา

“คุยกับใครอยู่คะทียี่ เราไปกันได้แล้วคะ” นิกก็เดินออกจากห้องน้ำ เห็นทียี่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่กับใครบางคนเข้าไปในงานทันที

“ครับ” เขาตอบรับซึ่งทำให้ทุกคนปลายสลายและคนตรงหน้าเข้าใจ ก่อนจะเดินตามแรงดึงของหญิงสาวเข้าไปในงานเลี้ยงวันเกิดของเพื่อนสาวไฮโซของนิกก็

ส่วนลตามณีเดินก้มหน้าขบริมฝีปากตัวเองแน่นหันหลังกลับขึ้นไปบนห้อง

“อ้าวคุณลดา ไม่รอคุณทียี่แล้วหรือคะ” เสียงแม่อรร้องทักเมื่อนางเดินกลับออกมาจากห้องครัวก็เห็นหญิงสาวเดินขึ้นบันไดบ้านไป

“พอดีทียี่เขามีกงานด่วนเข้ามา เลยยกเลิก ไว้ไปวันหลังก็ได้คะ” เธอบอกแต่ไม่ยอมหันหน้ามาพูดกับแม่อร สร้างความแปลกใจแก่ผู้ใหญ่ของบ้านยิ่งนัก ปกติทียี่ไม่เคยผิดนัดกับหญิงสาวเลยสักครั้ง แล้วนี่เกิดอะไรขึ้นถึงได้มาผิดนัดวันสำคัญ และนางก็รู้สึกว่าการตามณีดูแปลกไปที่ไม่ยอมหันหน้ามาพูดกับนาง แต่กลับเดินขึ้นไปบนห้อง

ลตามณีเดินเข้าห้องแล้วมานั่งที่ปลายเตียงอย่างหงอยเหงาไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมรู้สึกไม่ค่อยดีกับเสียงที่ได้ยิน เสียงนั้นทำให้จิตใจเธอหวั่นๆ อย่างไม่ชอบกล เธอเดินไปถอดชุดสวยออกแล้วเปลี่ยนเป็นชุดนอนแทน และรู้สึกไม่อยากรับประทานอะไรเลย มันรู้สึกตื้อๆ อย่งไรก็ไม่รู้ เธอล้มตัวลงนอนเงียบบๆ และผล็อยหลับไปในที่สุด

ตีสองกว่าลตามณีตื่นขึ้นมาไม่พบร่างใหญ่ของทียี่อยู่ข้างกายเหมือนเช่นเคย เธอนอนครุ่นคิดก่อนจะตัดลึนใจลุกขึ้นลงมาดูข้างล่าง เธอเห็นแม่อรนั่งสัปหงกที่โซฟาตัวใหญ่พร้อมอ้อยเด็กกับใช้ที่นั่งดู

โทรทัศน์เป็นเพื่อน

“แม่ออร์ แม่ออร์คะ” หญิงสาวปลุกหญิงสูงวัยให้ตื่นขึ้นเพื่อจะได้ไปนอนที่ห้องให้สบาย

“คุณลดาเองหรือ คุณதிய์กลับมาหรือยังคะ” แม่ออร์จ้วเจียตื่นขึ้นมา แล้วก็ถามถึงชายหนุ่มทันที

“ยังคะ แม่ออร์ไปนอนก่อนดีกว่า เดี่ยวลดาอยู่คอยதிய์เองคะ” เธอบอกด้วยความเกรงใจก่อนจะให้แม่ออร์ไปนอนพัก ที่จริงเธอน่าจะลงมาคอยชายหนุ่มมากกว่า เลยทำให้แม่ออร์ต้องลำบากมานั่งคอยเขาแทนเธอ

“ไม่เป็นไรคะ ให้แม่ออร์อยู่เป็นเพื่อนคุณลดาคอยคุณதிய์ดีกว่านะคะ”

“ไม่เป็นไรคะ ลดาคอยคนเดียวได้ แม่ออร์กับอ้อยไปนอนเถอะ ต้องตื่นเข้ามาทำงานอีก พรุ่งนี้วันเสาร์ลดาไม่ได้ไปทำงาน ตื่นสายได้คะ” เธอแย้งพร้อมบอกสาเหตุให้ผู้อาวุโสเข้าใจ

“ก็ได้คะ จ๊ั้นแม่ออร์ไปนอนก่อนนะคะ” ว่าแล้วก็ชวนเด็กอ้อยไปนอนปล่อยให้ลดาผมนั่งรอชายหนุ่มที่ห้องรับแขกเพียงลำพัง เธอนั่งคิดไปเรื่อยเปื่อย ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมதிய์ถึงจะต้องทำงานดึกตื่นขนาดนี้ หากเป็นอย่างนี้บ่อยๆ คงไม่ไหว งานจะดีหรือเงินจะดีสักแค่ไหน ผู้ออกมาทำงานของตัวเองที่มีอยู่แล้วจะดีกว่า ไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างคอยฟังคำสั่งใครเขา แต่งานที่บริษัทนี้ก็เป็นงานที่திய์รักและต้องการทำมาตั้งแต่สมัยเรียน เขาคงจะไม่ทิ้งมันไปง่ายๆ ลดาผมนั่งคิดจนผล็อยหลับไป

เมื่อไปถึงงานเลี้ยง นิกก็เดินเคียงคู่กับதிய์เข้างานพร้อมส่งยิ้มทักทายเจ้าของวันเกิด

“หวัดดีจ๊ะนิกก็ นึกว่าจะไม่มาเสียแล้ว” ซอนย่าเจ้าของวันเกิดเดินฉุดเข้ามาทักทาย วันนี้เจ้าภาพแต่งตัวเปรี๊ยะวุดๆ ด้วยเนื้อผ้า

พลิวส์ดำฝ่าลึกทั้งด้านหน้าและหลังจนเห็นไปถึงไหนต่อไหน

திய்มองแล้วรู้สึกอดสูที่หญิงสาวสมัยนี้แต่งตัวเปิดเผยเกินงาม
นี่ถ้าเป็นไปตามที่เขาจะเก็บเธอไว้ในห้องนอนมากกว่าที่จะปล่อยให้ออกมา
ให้ผู้ชายอื่นแตะโลมด้วยสายตาแบบนี้

“มาสิจะ ไม่มาได้ไง งานวันเกิดหล่อนทั้งทีนี่นา สุขสันต์วันเกิด
นะจะเพื่อน ขอให้มีความสุขอะๆ ละ แล้วก็เจอตัวจริงเสียทีนะ” เธออวยพร
เพื่อนพร้อมหลิวตาให้อย่างมีความหมาย ซอนย่าเข้าใจสัญญาณนั้น
แต่เธอก็อดที่จะอยากรู้จักชายหนุ่มที่ยืนข้างกายของนิกก็ไม่ได้

“นี่ จะไม่แนะนำสุขภาพบุรุษท่านนี้ให้ฉันรู้จักหน่อยหรือจะหล่อน”

“อ้อ ได้สิ นี่คุณதிய் ส่วนนี้ซอนย่าเพื่อนเลิฟของนิกก็ เจ้าของ
วันเกิดนี่คะ” เธอแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกันก่อนจะสอดแขนตัวเองคล้อง
แขนதிய์ราวกับเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของต่อหน้าเพื่อน

“ยินดีที่ได้รู้จัก แล้วก็สุขสันต์วันเกิดนะครับ”

“ขอบคุณมากคะ ยินดีที่ได้รู้จักคุณதிய์เช่นกันนะคะ” ซอนย่ายิ้ม
หวานให้เขาพร้อมส่งมือให้ชายหนุ่มทักทาย திய์ส่งมือออกไปจับมือทักทาย
พอเป็นพิธี

“เชิญหล่อนอยู่ต้อนรับแขกตามสบายนะ ฉันขอพาคุณதிய์เข้าไป
ในงานก่อนดีกว่า”

“จ๊ะ” ซอนย่าขานรับ

ซอนย่ามองตามคู่หนุ่มสาวเดินเข้าไปในห้องจัดเลี้ยงด้วยความ
อิจฉา เธอเข้าใจทันทีว่านิกก็พาชายหนุ่มคนนี้มาให้เพื่อนรู้จัก แสดงให้
เห็นว่านิกก็มีที่หมายใหม่แล้ว คงจะเบื่อหนุ่มๆ ที่ควงเล่นพวกนั้นล่ะสิ
ซอนย่ายกไหล่ไม่สนใจเพื่อนรักแล้วหันไปยิ้มต้อนรับเพื่อนๆ กลุ่มใหม่ต่อ

“திய์อยากทานอะไรคะ นี่เพื่อนๆ ของซอนย่าเขาทั้งนั้นแหละ
ไม่ค่อยจะมีเพื่อนของนิกก็สักเท่าไร” เธอบอกก่อนหันไปหยิบแก้วเหล้า
จากบริการขึ้นมาส่งให้ชายหนุ่มและอีกหนึ่งแก้วสำหรับตัวเอง

“นี่คะพี่ยี่ ตี๋มีให้แก่มิตรภาพของเรา และขอบคุณสำหรับความกรุณาที่พี่ยี่อุตสาหุ่มาเป็นเพื่อนนิกก็คีนนี้คะ” เธอทอดสายตาขอบคุณเขาอย่างหวานซึ่ง เปิดเผยให้เขาได้รู้ว่าเธอจริงใจกับเขาเพียงใด และอยากเป็นมิตรกับเขายิ่งนัก

“ขอบคุณครับ ไม่เป็นไรครับ ท่านประธานฯ ออกปากทั้งที่ผมก็ต้องทำอยู่แล้วครับ”

“แหม พุดยั้งนี้นิกก็น้อยใจจ้งเลยคะ นี่ถ้าคุณพ่อไม่บอกให้พี่ยี่มา พี่ยี่ก็คงจะไม่มากับนิกก็ไซ้ใหม่คะ”

“เออ...เปล่าครับ คือว่าผมไม่รู้จักใครเลย คิดว่าไม่ควรจะมานะครับ” เขาออกตัวไม่ยอมให้หญิงสาวเสียความรู้สึกที่เขาตอบเหมือนกับถูกบังคับให้มากับเธอ

“ไม่เป็นไรคะ นิกก็ไม่ต้องคอยจะรู้จักใครเหมือนกัน นี่ถ้าซ่อนย่าไม่ใช่เพื่อนรัก นิกก็ก็คงจะไม่มาหรอกคะ” เธอตอบก่อนจะนิกอะไรได้

“นิกก็ว่าเราออกไปนั่งฟังเพลงที่ไนต์คลับชั้นใต้ดินของโรงแรมดีกว่านะคะ” ว่าแล้วเธอก็คล้องแขนเขาพาเดินออกไปโดยที่พี่ยี่มีโอกาสคัดค้านได้

หญิงสาวพาเขามานั่งลงบนโซฟาหมวมหนึ่งของไนต์คลับที่มีแต่พวกไฮโซเศรษฐีทั้งหลายต่างเข้ามานั่งฟังเพลงตี๋มเหล่า และมีสาว ๆ นั่งเป็นเพื่อน สถานที่แห่งนี้พี่ยี่ทราบดีเพราะเคยมาใช้บริการในการรับรองลูกค้า แต่เขาก็ไม่ชอบเลย ทุกครั้งที่มาก็จะให้ลูกน้องอยู่รับรองลูกค้าต่อแล้วตัวเองก็กลับบ้านไปก่อนเสมอ คราวนี้เขากลับมาอีกครั้งพร้อมหญิงสาวที่รู้สึกจะเจนจัดในสังคมนักมาก สังเกตได้เมื่อเธอพาเขาเข้ามายังสถานที่แห่งนี้ก็จะมีผู้จัดการไนต์คลับเข้ามาทักทายและพามาที่นั่งหมวมนี้ด้วยตนเอง

“คุณพี่ยี่ตี๋มเป็นเพื่อนนิกก็นะคะ วันนี้นิกก็อยากตี๋มคะ” ว่าแล้วก็สั่งเครื่องดื่มสำหรับตัวเองและชายหนุ่ม

“คุณนิกก็ครับ ผมว่าเรากลับกันดีกว่านะครับ คุณนิกก็ตี้มมากไปแล้วนะ” ฑี๋ยร้องเตือนหญิงสาวเมื่อเห็นว่าเธอตี้มมากเกินไปจนนั่งจะไม่ตรงแล้ว ตัวเขาเองก็รู้สึกว่ามีนๆ เหมือนกัน และนี่ก็ตี้มมากแล้วปานนี้ ลตามณีนีคงคอยเขาอยู่

“มาย...เมมา นิกก็...เฟ็งจะตี้มไปแค่มือกี้แก้ว...เองนะ มะ...มาชนแก้วกันต่อนะคุณฑี๋ยขา” นิกก็กระเถิบเข้ามาชิดเขามากขึ้น ยกมือกอดคอเขาไว้แน่นก่อนจะชนหน้าลงบนปากว่าง ยิ้มอย่างมีความสุขที่ได้อยู่กับเขาสองต่อสอง พลังยกมือขึ้นลูบใบหน้าชายหนุ่มจนฑี๋ยต้องจับข้อมือหล่อนไว้

“ไม่เมมาได้ไงครับ นั่งจะไม่อยู่แล้ว และนี่ก็จะตีหนึ่งแล้วด้วย ผมว่าเรากลับกันดีกว่านะ” เขาบอกก่อนจะเรียกเด็กมาเก็บเงิน ไม่สนใจหญิงสาวที่บัดนี้ทั้งตัวลงไปนอนบนโซฟาด้วยความเมมา

“ฑี๋ยขา นิกก็ว่าคืนนี้ฑี๋ยอยู่เป็นเพื่อนนิกก็นะคะ นิกก็เง้าเหงา” เธอพูดเสียงหวานพิมพ์ทำให้เขาอยู่กับเธอพร้อมยื่นหน้ามาชนขณะที่เขากำลังตั้งใจขับรถไปส่งหญิงสาวที่บ้าน

“เดี๋ยวจึงบ้านแล้วครับคุณนิกก็” ฑี๋ยบอกและไม่สนใจหญิงสาวที่กำลังส่งมือมาสำรวจจูบไล้ขาเขา แต่เมื่อได้ยินว่าจะถึงบ้านหญิงสาวก็ตาโต

“ไม่คะ นิกก็ไม่กลับบ้าน นิกก็จะไปคอนโดฯ ปานนี้คุณพอหลับไปแล้ว นิกก็ไม่อยากรบกวนท่านคะ ฑี๋ยไปส่งนิกก็ที่คอนโดฯ นะคะ” เธออ่อนเขาพร้อมบอชื่อคอนโดมิเนียมใจกลางเมืองกลางกรุงของตัวเอง

“จะตีหรือครับ คุณนิกก็เมอย่างนี้ ผมว่ากลับบ้านดีกว่านะครับ” เขาแย้ง ไม่อยากให้หญิงสาวไปนอนที่อื่น สภาพแบบนี้กลับบ้านตีที่สุด แต่เธอก็ค้านและบอกให้เขาทำตามที่เธอสั่ง ฑี๋ยส่ายหน้ากับความเอาแต่ใจของเธอ แล้ววกรถกลับไปยังคอนโดฯ ของหญิงสาว

คอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมืองมีระบบความปลอดภัยที่ดี ทำให้รู้

ถึงฐานะของผู้ที่พักอาศัยเป็นอย่างดี... กว่าจะพียงจะพียงร้างหญิงสาวขึ้นมาถึงหน้าห้องพัก และเปิดประตูห้องเข้าไปได้ก็เล่นเอาเหนื่อย เพราะเธอถอดเขาไว้แน่นทำให้พียงเดินลำบาก

นิกก็พยายามเบียดกายแนบชิดชายหนุ่มเพื่อปลุกเร้าอารมณ์เขา เธอแสดงออกให้เขารู้ว่าเธอเต็มใจและต้องการเขาเพียงใด หน้าสวยซุกซบชอกคอใหญ่แอบสูดกลิ่นกายเขาอย่างมีความสุข มือไม่ป็นปายไปทั่วกาย แต่พียงก็พยายามระงับความรู้สึกที่หญิงสาวปลุกขึ้นและดึงตัวเธอออกห่าง ก่อนจะพาเธอเข้าไปในห้องนอนใหญ่ที่ตกแต่งไว้อย่างสวยงาม พียงมองร่างบางบนเตียงกว้าง รู้สึกสับสน แต่ก็ต้องตัดใจก่อนเดินออกไปจากห้องโดยไม่ลืมหอกประตูให้หญิงสาว

“สวัสดีครับท่าน ครับ ผมส่งคุณนิกที่คอนโดฯ เธอไม่ยอมกลับบ้านครับ” พียงตัดสินใจโทรศัพท์หาบิดาของหญิงสาวเพื่อแจ้งให้ทราบว่าจะขณะนี้นิกก็อยู่ที่คอนโดมิเนียมของตัวเองอย่างปลอดภัยแล้ว

“เหออ ขอบใจมากนะพียง แค่นี้ละ”

“ครับท่าน สวัสดีครับ” เขาถอนหายใจอย่างโล่งอกที่หมดหน้าที่เสียที ก่อนจะสตาร์ทรถขับมุ่งหน้ากลับบ้าน เมื่อนิกถึงตามนิกก็ทำให้เขายิ้มอย่างมีความสุข ปานนี้เธอคงหลับไปแล้วละ ไว้พรุ่งนี้เขาจะขอโทษเธอและแก้ตัวที่ผิดนัดในวันสำคัญนี้

พียงเดินเข้าบ้าน เขาเห็นไฟในห้องรับแขกเปิดและมีร่างงามของลดตามฉีนนอนหลับอยู่ตรงโซฟา พียงยิ้มอย่างภูมิใจที่หญิงสาวรอเขาและรู้สึกรักเจ้าของร่างบางนี้มากขึ้น ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปกี่ปีลดตามฉีนก็เป็นห่วงเขาเสมอ แต่นี่มันก็เข้าสู่วันใหม่แล้ว เขาไม่อยากจะปลุกหญิงสาวให้ตื่น จึงจัดการถอดเสื้อสูทคลุมร่างบางแล้วซ้อนเข้าสู่อ้อมแขนพาเดินขึ้นไปบนห้องนอนอย่างนุ่มนวลก่อนจะหอมแก้มนุ่มลอย่างอดใจไม่อยู่ลดตามฉีนรู้สึกตัวว่าไม่ได้นอน แต่กำลังถูกใครคนหนึ่งอ้อมอยู่ กลิ่น

กายคู้จนจุกทำให้เธออมยิ้มสุดเข้าปอดอย่างมีความสุข จนทำให้คนอึดอัดที่จะยิ้มในความซึ่ซ่าของหญิงสาวไม่ได้ แต่ทว่าอีกกลิ่นนี้สิมันจูนมากเหมือนกับกลิ่นน้ำหอมผู้หญิง ที่ยังไม่เคยใช้น้ำหอมเลย แต่ทำไม่ถึงมีกลิ่นติดตัวอย่างนี้ แถมยังมีกลิ่นเหล่านี้และบุหรืออีกด้วย หล่อนลืมหูลืมตาขึ้นมา มองเขาอย่างสงสัย มองใบหน้าและเห็นรอยลิปสติกสีแดงติดอยู่บนปากเสื้อ เธอก็คิดที่จะคิดถึงเสียงที่ได้ยินตามสายเมื่อตอนเย็นไม่ได้

นี่เขาไปเที่ยวผู้หญิงมาหรือ... คิดถึงตรงนี้ไปตามณัฐสิ่กหงุดหงิดไม่พอใจยิ่งนัก เธอเดินลงจากอ้อมแขนเขาเมื่อที่อ้อมเธอมาถึงหน้าประตูห้องนอน กิริยานั้นสร้างใจให้กับชายหนุ่มขึ้นมาทันที แต่เขาก็ไม่ว่าอะไรนอกจากเดินตามหญิงสาวเข้าไปในห้อง แล้วสวมกอดเธอจากด้านหลังพร้อมพรมจูบหลังหูอย่างคะเนิงหา

“อย่าคะ ดึกแล้วลางดวง ฑี๋ยไปอาบน้ำเถอะแล้วจะได้นอน” หล่อนบอกก่อนจะแกะมือหน้าออกจากเอวเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าหยิบชุดนอนส่งให้เขาแล้วพาตัวเองมุดเข้าใต้ผ้าห่มหันหลังให้เขาทันที

ฑี๋ยมองอย่างแปลกใจแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เดินเข้าห้องน้ำไป แล้วกลับออกมาขึ้นเตียงนอนโดยไม่ลืมหูลืมตาว่าร่างงามให้หันมาสบหน้ากับบอกร่างของตนเองด้วยความเคยชินแล้วหลับไปอย่างเหน้อยล้า

ลตามณัฐลืมหูลืมตาขึ้นมา มองเขาเมื่อรู้สิ่กว่าเจ้าของอ้อมกอดนั้นหลับไปแล้ว เธอพลิกหน้ามองเขาอย่างไม่เข้าใจว่า เขาลืมนัดกับเธอในวันสำคัญแล้วไปกับหญิงอื่นได้อย่างไร แม้สิ่กใจหนึ่งจะพยายามคิดว่าอาจเป็นงานเลี้ยงรับรองลูกค้าที่มักจะเรียกผู้หญิงเข้ามานั่งตึ่มด้วย แต่เสียงที่ดังขึ้นตั้งแต่เขาโทรศัพท์ยกเลิกนัดกับเธอนั้นแล้ว จะให้หมายความว่าอย่างไร แล้วกลิ่นน้ำหอมพร้อมรอยลิปสติกนั้นสิ่ก ฑี๋ยไม่เคยให้ใครเข้าใกล้ตัวเขา แต่สิ่กตัวเขากลับมีหลักฐานครบทุกอย่ง ความน่อยใจเกิดขึ้นในใจจนน้ำตาไหลริน เธอรีบหันหลังให้เขาก่อนจะปล่อยให้มันไหลเป็อนหมอนด้วยความเสียใจ

“โง่จริงๆ เปิดโอกาสให้ขนาดนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีก คุณจะเป็นคนดีไปถึงไหนกัน ช่างเถอะ ปล่อยให้ไปก่อน วันนี้คุณอาจไม่สนใจนักก็แต่วันหน้าไม่แน่” นิกก็บ่นตามหลังพี่พร้อมคาดหวังว่าชายหนุ่มอาจจะสนใจตัวเองขึ้นมาในอนาคต ครั้งนี้สุดสำหรับหลอกล่อให้เขาพาหล่อนกลับมาคอนโดมิเนียมแล้ว แต่พี่ยังไม่ยอมฉวยโอกาส เป็นคนอื่นรีดรีบคว้าไปแล้ว จากนั้นก็คิดว่าโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. ออกอย่างไม่สบอารมณ์นัก

“นี่เที่ยวอยู่หรือเปล่า”

“ไม่ครับ คุณนิกก็มีอะไรจะใช้ผมหรือครับ”

“ใช่ มาหาฉันที่คอนโดฯ เดียวนี้เลยนะ” พูดเสร็จไม่รอให้ปลายสายได้พูดอะไรต่อ เธอก็รีบปิดโทรศัพท์ปามันทิ้งไว้ที่โซฟาอย่างไม่ใยดี แล้วเดินทอดขาเรียวยาวเข้าไปในห้องนอน เปิดตู้เย็นเล็กคว่ำเบียร์กระป๋องขึ้นมาดื่มดับอารมณ์ร้อนของตัวเองที่มันคุกรุ่นจากพี่เมื่อครู่

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงกริ่งหน้าห้องนิกก็ก๊งขึ้น เธอเดินถือกระป๋องเบียร์ติดมือไปด้วย ก่อนจะเปิดประตูออกพร้อมกับพี่ชายหนุ่มหน้าเข้มหุ่นนายแบบแทรกตัวเข้ามาโอบกอดร่างเซ็กซี่ของนิกก็ไว้เต็มรัก และเธอก็ยื่นแขนเรียวโอบรอบคอใหญ่ตั้งมันลงมาจูบต็มด้าเร้าร้อนและดูดนมปลุกอารมณ์ร้อนในเพลิงพิศวาสของเจ้าของร่างนั้นให้ลุกฟឹบขึ้นมา จูบนั้นสร้างความรู้สึกพึงพอใจแก่หล่อนยิ่งนักจนคราวออกมาให้ชายหนุ่มรับรู้ก่อนจะดันปิดประตูห้อง ปิดกั้นทุกอย่างจากภายนอกเหลือเพียงคู่หนุ่มสาวที่กำลังกอดจูบกันอย่างเร้าอารมณ์

ชายหนุ่มดันร่างของทั้งคู่ลงสู่โซฟาใหญ่ เขารู้ว่าหญิงสาวชอบแบบไหนจึงพรมจูบไปทั่วใบหน้าไล่ลงมาถึงลำคอสวยที่ยังมีกลิ่นน้ำหอมราคาแพงติดอยู่ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวที่นอนตาหวานเยิ้มด้วยไฟพิศวาสที่ถูกเขาปลุกขึ้นมา

“ทำไม่โทร. เรียกผมเสียทีล่ะครับ” เสียงเขานุ่มหวานเย้ายวน

ยี่งนักในสายตาของนิกก็ สรรชัยไม่เคยทำให้เธอผิดหวังสักครั้งยามที่เธอต้องการเขา

“คิดถึงเธอตอนนี้ก็เรียกมา มีปัญหาหรือเปล่าล่ะ” หล่อนตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก มือยุ่มยามไปตามลำตัวของชายหนุ่ม ก่อนจะถึงชายเสื้อยืดแล้วดึงออกทางศีรษะ เผยให้เห็นแผลอกใหญ่เต็มไปด้วยล้ามเนื้อเป็นมัดๆ สมกับหุ่นนายแบบ ชายหนุ่มก็ไต่ย่อย เขาดึงสายรัดเอวของชุดเปียออกเผยให้เห็นสิ่งที่ป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิงอันงดงามชูช่อเชิญชวนให้เขาสัมผัส

“ไม่ครับ สำหรับคุณนิกก็ผมว่างตลอดเวลาเสมอ” ว่าแล้วก็ส่งปากร้อนลงจุมพิตสำรวจจอสองปทุมพร้อมลูบไล้สัมผัสสรวกับเป็นเจ้าของ จนผู้เป็นเจ้าของตัวจริงตอบรับแรงสัมผัสนั้นพร้อมสอดมือเข้าไปในผมของเขากดมันให้แนบชิดมากขึ้น

สรรชัยเป็นนายแบบหนุ่มที่กำลังก้าวสู่การเป็นนายแบบแถวหน้าของเมืองไทย แต่เบื้องหลังไม่มีใครรู้นอกจากสาวไฮโซเท่านั้นที่ทราบดีว่าหนุ่มหล่อคนนี้หาลาไฟพิเศษด้วย และสาวส่วนใหญ่ที่เรียกใช้บริการเขาล้วนแต่เป็นสาวไฮโซมีหน้ามีตาในสังคม ไม่ว่าจะเป็สาวน้อยสาวใหญ่ทั้งหลาย แต่มีนิกนี่แหละที่เขาให้ความสนใจเป็นพิเศษเนื่องจากหญิงสาวใจป้ำและยังเป็นสาวที่สุดในกลุ่มที่เขารู้จัก ที่สำคัญสนิยมของเขาและเธอในเรื่องบนเตียงก็ตรงกัน อีกทั้งนิกก็ก็ชอบชายหนุ่มด้วยที่ไม่เรื่องมากและเรียกได้ตลอดเวลา ด้วยนิสัยที่ติดมาจากเมืองนอกทำให้หญิงสาวติดเช็ทซ์ หลังจากตีหมแล้วเธอมักจะมีความต้องการทางเพศเสมอ ด้วยเหตุนี้เธอจึงมีคู่ขาประจำที่สนองตอบอารมณ์เธอได้ทุกเมื่อที่ต้องการ และเมื่อกลับมาเมืองไทยเธอก็ได้รู้จักกับสรรชัย เด็กหนุ่มรูปงามที่พิบโดยซอนย่าแนะนำให้ ตั้งแต่นั้นมาทั้งสองก็นัดพบกันเสมอ

สรรชัยระดมจุมลูบไล้ไปทั่วร่างกายของหญิงสาวเหมือนกับคนอดอยาก ทั้งที่เพิ่งเจอกันเมื่อสองวันก่อน เขาแทบระเบิดแค้ได้สัมผัสร่าง

หนุ่มนิ่มที่มีสัดส่วนเต็มไม้เต็มมือ เธอตอบสนองความต้องการของเขาและของตนเองอย่างเต็มที่ มือไม้ดึงทิ้งเสื้อของเขาออกอย่างไม่ยั้ง จนชายหนุ่มต้องช่วยถอดเข็มขัดและกางเกงของตัวเองออกเพื่อให้หญิงสาวสำรวจร่างกายของเขาได้เต็มที่

เขาจูบยอดอกงามอย่างเร่าร้อนส่งผลให้เจ้าของส่งเสียงพึมพำในคอ ชูดปีย่าถูถอดออกอย่างรวดเร็ว นิกก็รู้สึกไม่พอใจที่เห็นร่างสูงใหญ่ผละลอกเพื่อถอดกางเกงของตัวเอง ก่อนจะตามเข้ามากระชับทันที

“อืม สรจ๋า”

“ครับผม” เขากระชับตอบเสียงแหบพร่า

“ฉันอยากชิมเธอให้ทั่วทั้งตัวเลยรู้ไหม ค่ะนี่เธอต้องทำให้ฉันมีความสุขมากๆ นะ” นิกก็รำพึงบอกชายหนุ่ม สรชัยได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มย่องอย่างดีใจที่หญิงสาวต้องการเขามากขึ้นทุกวัน เขาทำตามที่ต้องการ ปากร้อนจูบตั้งแต่หน้าผากไล่ลงมาตามแก้มนวล เปลือกตาสวยแล้วขบเบาๆ ที่ริมฝีปากบางสวยหยอกเข้าของหล่อน แล้วเลยลงไปสูดคอระหงและขบเม้มอย่างเมามันซึ่งเจ้าตัวขบยั้งนัก ปากร้อนเลยสูทรวงอกอวบอิม เขาสัมผัสไปทั่วฐานงามก่อนจะเคลื่อนสู่ยอดชมพู หยุดตรงนั้นเนิ่นนานจนพอใจและกระทำกับอีกข้างไม่แตกต่างกัน ก่อนจะได้จูบเรื่อยลงสู่หน้าท้องแบนเรียบของหล่อนที่ข้างดงามสมกับสาวสังคมที่ดูแลร่างกายเป็นอย่างดี

“อืม...อืม...” นิกก็ส่งเสียงครางอย่างวาบหวามเมื่อรู้ว่าชายหนุ่มกำลังจะทำอะไร เธอตอบสนองเขาทันที

“อยากให้ผมชิมคุณทั้งตัวใช่ไหม” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นถามหญิงสาวผงกศีรษะขึ้นมองและยิ้มหวานให้เขาแทนคำตอบ ชายหนุ่มยิ้มอย่างมีชัย และไม่รอช้าที่จะกระทำตามที่ใจคิด

“อ้อ...สรชัย” นิกก็ตัวอ่อนไร้เรี่ยวแรงจนต้องทิ้งตัวลงบนที่นอนนุ่มปล่อยให้เขากระทำการตามแต่ใจปรารถนา นิ้วสวยซ่อนไซ้เข้าไปดึงทิ้ง

ผมของเขา กดเน้นให้เขารู้สึกว่าผมน่าจะกระเจิงไปไกลแล้ว ร่างบางสะท้อนเป็นระยะๆ ตามความอ่อนหวานและรุนแรงของตัวเอง และของเขา

ความอึดอัดปั่นป่วนอัดแน่นดันจากช่องท้องขึ้นมาถึงทรวงอกอึดอัดจนร่างบางสั่นสะท้าน ความอึดอัดที่มีแต่เขาที่จะช่วยเธอปลดปล่อยมันออกมาได้ เขาปรนเปรอและทรมานจนร่างบางสั่นเป็นเจ้าเข้า เสียงหวานดังลอดจากปากที่เผยอน้อยๆ

“สวัสดีจ๋า ฉันจะไม่ไหวแล้ว”

“ไม่ไหว ก็ปล่อยสิครับ” เสียงกระซิบพร้อมกับความปรารถนาที่พุ่งหาจุดสิ้นสุดทำให้ร่างบางกระตุกเกร็ง

“หวานเหลือเกินรู้ไหมครับ” เขากระซิบซิดริมฝีปากแล้วครอบครองความอวบอ้วนนั้นด้วยความร้อนแรง ปากอึดบวมขึ้นของหญิงสาว เพราะจูบของเขาที่เนิ่นนานกับจุมพิตจุดรั้งทุกความรู้สึกให้กระเจิดกระเจิงมือแข็งแรงลูบไล้ไปทั่วร่างนุ่ม

“อ้อ” เสียงประท้วงเพราะหายใจไม่ออกทำให้ชายหนุ่มถอนริมฝีปากแต่ก็เพื่อที่จะจะไล่ไปทั่วใบหน้าเรื่อยไปถึงใบหูเล็ก ชายหนุ่มใช้ลิ้นตวัดได้อย่างขำมใจ

นิกก็ตัวสั่นครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่ในอ้อมแขนแกร่ง เขาไม่เปิดโอกาสให้เธอได้หายใจทั่วท้องแม้สักนาที ขยับจากตรงนี้ไปตรงนั้นอย่างรวดเร็วและทุกที่ที่เขาสัมผัสก็เหมือนกับจะแผดเผาผิวเนื้อเนียนของเธอให้มอดไหม้ด้วยความร้อนนุ่ม

“ให้ผมรักคุณนิกก็นะครับ” เสียงพรัอกระซิบพร้อมกับการคืบคลานเข้าสู่ตัวตนอีกฝ่ายอย่างช้าๆ แต่มันคง

ชายหนุ่มไม่รอให้ได้รับคำตอบอนุญาต เพราะจากสีหน้าของหญิงสาวที่ยิ้มพริ้มรับก็ทำให้เขาตัดสินใจสอดประสานนำพาเธอไปสู่จุดหมายปลายทาง จนทำให้เจ้าของร่างสะท้อนวาบไหวไปทั่วกาย โดย

เฉพาะเมื่อเขาขยับตัวและโอบอุ้มร่างบอบบางให้สอดประสานกันแน่น แน่นจนอากาศแทรกผ่านไปได้ หญิงสาวโอบรอบคอแกร่งแน่น ขณะที่เขาประคองร่างบางกระชับนำพาหล่อนเข้าไปสู่เตียงใหญ่ในห้องนอน ชายหนุ่มคำรามในคออย่างพอใจกับกลิ่นความปรารถนา เขาขยับตัวและนำพาเธอไปสู่สวรรค์ชั้นเจ็ดทันที

เขาจัดร่างบางพลิกตัวแล้วแทรกความเป็นตัวตนของตัวเองอีกครั้ง นิกก็ขาล้นไปหมดแล้วจนต้องเอื้อมมือไปเกาะเกี่ยวคอเขาไว้เพื่อประคองตัวเอง เขาขยับตัวชนหน้ากับป่าและลาดไหล่เนียน นิกก็สะท้อนอีกครั้งกับกลิ่นความปรารถนของเขา แรงขับเคลื่นของเขาเริ่มถี่ยิบ เสียงประสานกันของคนสองคนดังไปทั่วห้องที่มีเพียงเขาและเธอ

“อีกนิดนะครับ” เขากะระชิบแรงจังหวะเพิ่มมากขึ้น ก่อนที่ร่างสองร่างจะกระตุก นิกก็กรีดร้องเพราะอารมณ์ที่ระเบิดกระจาย ร่างสองร่างชนกันเมื่อพายุพิศวาสสงบลง

5

รักยอมเข้าใจในรัก

ลตามณีตื่นแต่เช้านำเสื้อเชิ้ตของதியลงมาซัก เธอไม่อยาก
ให้เด็กในบ้านเห็น แต่ก็หลบไม่พ้นแม่อรที่ตื่นเช้ากว่าเธอ

“ตื่นแต่เช้านะคะคุณลดา”

“คะ แม่อรก็ตื่นเช้าเหมือนกันนะคะ” เธอตอบก่อนจะรีบซ่อนเสื้อ
ไว้ด้านหลังของตัวเอง

“แล้วนั้นจะไปไหนหรือคะ จะซักผ้าหรือเปล่า ส่งมาเถอะ เดี่ยว
แม่อรให้อ้อยซักให้คะ” แม่มบบอกพลางยื่นมือไปดึงเสื้อจากมือของ
หญิงสาว ตอนแรกลตามณีไม่ยอมปล่อย แต่เมื่อได้เห็นสายตาคาดคั้น
ของแม่อร เธอก็จำยอม กิริยานั้นสร้างความแปลกใจแก่ผู้อาวุโสที่อาบ
น้ำร้อนมาก่อน แม่อรเข้าใจดีว่าต้องมีอะไรสักอย่างที่เสื้อตัวนั้นก่อนจะ
ก้มมองดูก็เห็นรอยลิปสติกสีแดงดวงใหญ่

“เสื้อคุณதியใช่ใหม่คะ” แม่อรถาม ลตามณีพยักหน้ารับไม่รู้จะ
ตอบอะไรมากไปกว่านี้

“ผู้ชายก็ต้องมีเรื่องยังงี้บ้าง อย่างกังวลเลยนะคะ คุณதியไม่ทำตัว
เหลวไหลอย่างนั้นหรอกคะ แม่อรเลี้ยงคุณதியมากับมือ รับรองได้ว่า
คุณதியมีแต่คุณลดาคนเดียวเท่านั้น ลองไปมีหญิงอื่นสิ แม่อรจะโกรธ
คุณதியจริงๆ ด้วย ทำใจให้สบายนะคะ คุณลดาไปนั่งตีหมาแพให้

สบายใจเถอะค่ะ หรือไปใส่บาตรกับแม่อรไหมคะ จะได้สบายใจ ทำบุญ ตักบาตรบ้างก็ดีนะคะ” ว่าแล้วแม่นมก็เรียกเด็กอ้อยมาเอาเสื่อไปชัก จากนั้นก็เข้าไปเอาของที่เตรียมตักบาตรเดินนำหญิงสาวออกไป หน้าบ้านเพื่อรอพระที่มาบิณฑบาตทุกเช้า

“ใส่บาตรเสร็จแล้วก็กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร เขาจะได้ไม่มา เบียดเบียนเรา” แม่อรบอกพร้อมส่งแก้วนํ้าให้หญิงสาวกรวดน้ำ

“สบายใจขึ้นหรือยังคะ”

“ค่ะ สงสัยลดาคิดมากไปเหมือนที่แม่อรว่านั่นแหละค่ะ” เธอกล่าวโทษตัวเอง ไม่อยากให้แม่อรหรือதிய์เสียความรู้สึกที่เธอระแวงเขา ปกติเธอเป็นคนที่มิเหตุผลเสมอ แต่ทำไมเรื่องเกี่ยวกับதிய์เธอจะต้องขาดเหตุผล เรื่องยังไม่เกิดก็ไม่ควรคิดมากเหมือนอย่างแม่อรบอก

“เปล่าหรือคะ แบบนี้เราเรียกว่ารักมากก็เลยระแวงมาก สมัยคุณผู้หญิงคุณแม่ของคุณதிய์ก็เป็นแบบนี้แหละค่ะ จนคุณท่านต้องพาไป ไหนมาไหนด้วยกันถึงจะยอมเชื่อใจ ขนาดกับคุณதிய์ท่านยังหึงเลยคะ ไม่ค่อยจะยอมให้คุณதிய์กอดหอมคุณแม่สักเท่าไร”

“หรือคะ แสดงว่าท่านทั้งสองจะต้องรักกันมากๆ เลยนะคะ”

“ค่ะ ก็ท่านพบเจอกันตั้งแต่สมัยเรียนเหมือนคุณதிய์กับคุณลดา นี่แหละ” แม่อรบอกพร้อมยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อเอ่ยถึงเจ้านายที่จากไปทั้งสองท่าน

“แหม ลดาตื่นมาตักบาตรกับแม่อร ไม่ยอมปลุกதிய์เลยนะ” เสียงதிய์ดังขึ้นเมื่อทั้งสองก้าวเข้ามาในห้องโถง เขาตรงเข้าสวมกอดหญิงสาวพร้อมหอมแก้มนวนลหนึ่งที แม่อรส่ายหน้ากับความน่ารักของทั้งสอง

“ก็திய์กลับมาดิฉันคะ ลดาเลยไม่กล้าปลุก” เธอตอบโดยชำเลืองตามองแม่อรอย่างเกรงใจ

“เมื่อคืนกลับก็ทุ่มคะคุณதிய์” เสียงแม่อรถามขึ้นด้วยความสงสัยและอยากให้ลดาอธิบายใจ

“ก็สักทีสองเห็นจะได้ พอดีลูกค้าเขาเมาเลยต้องพากลับโรงแรม นะครับ” ติย์จำต้องแต่งเรื่องเพราะเขาไม่ยอมให้ลดตามณีไม่สบายใจ ซึ่งจริงๆ ก็ไม่มีอะไรเสียหาย เขาจะไม่ยอมให้เธอเสียน้ำตาเพราะเขาเป็น อันขาด แค่เขาผิदनัดเธอเมื่อคืนติย์ก็รู้สึกผิดมากแล้ว

“หิวแล้วครับแม่อร มีอะไรให้ติย์กินบ้างล่ะ” เขาหันไปอ้อนแม่นม เสียงอ่อน แต่ไม่ยอมปล่อยให้หญิงสาวที่แอบหยิกเขาที่ไม่ยอมปล่อยให้ เป็นอิสระ ก็เธออายุแม่อรนี่นา

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จ ติย์ขอตัวเข้าไปทำงาน

ต่อในห้องทำงาน พร้อมกับโทรศัพท์เรียกตัวนิภาพรเลขานุการของเขา มาพบที่บ้าน และเขาก็ไม่ออกมาจากห้องทำงานอีกเลยตั้งแต่เด็กรับใช้ เดินพาเลขาฯ เข้าไปพบ

ลดตามณีเดินไปเดินมาอยู่ในห้องนอนใหญ่อย่างไม่สบอารมณ์นัก นี่เขาจะนั่งทำงานอย่างนี้ทั้งวันหรือไงกัน ตั้งแต่รับประทานอาหารเช้า ด้วยกัน ติย์นั่งเอาใจเธอ พุดคุย ตักอาหารให้กันอย่างมีความสุข แล้ว ตอนนี้ปล่อยให้เธอนั่งแสร้งอยู่คนเดียวโดยไม่เรียกหาเลยสักนิด แถมน เวลาอาหารเที่ยงที่แม่อรให้เด็กเข้าไปถาม เขาก็ยังบอกให้จัดเข้าไปใน ห้องทำงานอีก ซึ่งผิณวิสัยของชายหนุ่มนัก ปกติในช่วงวันหยุดอย่างนี้ ติย์มักจะชลุกอยู่กับลดตามณีไม่ยอมห่าง เธอเดินไปนั่งห้องไหนเขาก็จะ ตามไปนั่งตรงนั้นเสมอ แต่ที่ติย์กลับไม่ให้ความสนใจ ไม่ห่วงใยความรู้สึกของเธอสักนิด กลับเรียกเลขาฯ ให้เอางานมาทำเสียนี้ แล้วอย่างนี้ เธอจะหวังให้เขาเอาใจชดเชยที่เขาผิदनัดหล่อนเมื่อคืนวานได้อย่างไรกัน

ลดตามณีนั่งน้อยใจชายหนุ่มจนผลอน้ำตาไหลออกมา เธอไม่ เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงรักและแค้นความรู้สึกของเขาขนาดนี้ แล้ว วันข้างหน้าหากเธอหรือเขามีอันต้องพรากจากกัน เธอจะอยู่ได้อย่างไร หญิงสาวคิดถึงอนาคต เธออยากอยู่กันพร้อมหน้าพ่อแม่ลูก ลูกที่เธอ

กัน” เขาชวนพร้อมดึงมือเธอให้ตามเข้าไปในห้องน้ำ แต่ถูกหญิงสาว
ค้านเสียก่อน

“ไม่เอาหรอก ต่างคนต่างอาบดีแล้ว ขึ้นอาบด้วยกันมีหวังไม่ต้อง
ออกไปข้างนอกกันพอดี” เธอแย้งเพราะรู้ดีว่าการอาบน้ำด้วยกันจะเกิด
อะไรขึ้น ซียี่มที่หญิงสาวรู้ทัน และก็ต้องยอมทำตามที่เขาบอก

“ก็ได้ ไว้ซียี่มจะคิดทบทวนทบทวนคินี่แล้วกันนะ” เขาคาดโทษ
เธอไว้ก่อนจะหันหน้าเดินเข้าห้องน้ำเพียงลำพัง ลตามณีส่ายหน้ากับ
ความเจ้าเล่ห์ของซียี่

ครั้นพอลตามณีเดินออกจากห้องน้ำก็พบว่าซียี่แต่งตัวเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว เขาดูสง่ามากในสูทสีดำเข้าชุดกับกางเกงที่เข้าตัวขอบใส่
เป็นประจำ ทำให้ดูดีมีบุคลิกน่าเกรงขาม ยิ่งแววตาเข้มดุจดวงตาพญา
เหยี่ยวคู่นั้นช่างน่ากลัวยิ่งนัก แต่ทว่ายามที่เขาจ้องมองเธอกลับขายแหว
แห่งรักให้เสมอ แม้จะเจือด้วยความเจ้าเล่ห์บ้างในบางครั้ง

ลตามณียืนมองซียี่และยิ้มกับตัวเองอย่างภาคภูมิใจที่เธอช่าง
โชคดีได้พบเจอกับเขา และเขาเลือกเธอมาเป็นภรรยา

ซียี่รู้สึกตัวว่ามีคนกำลังมอง จึงหันมาทางคนที่ยื่นหน้าตัวเองด้วย
ผ้าขนหนูผืนใหญ่ ร่างบางมีหยดน้ำประปรายอยู่ทั่วร่าง เผยให้เห็นผิวนวล
เนียนจนซียี่อดใจไม่อยู่ เดินเข้าไปจับบางามก่อนจะฉกริมฝีปากร้อน
ประกบเรียวกปากบางนั้นอย่างดูดีดีม ลตามณียกมือเกาะชายเสื้อสูทไว้
ปลอ่ยให้เขาจุมพิตเธออย่างเต็มใจ เพราะลึกๆ แล้วเธอก็ชอบเสียด้วยสิ

“ไม่ไหว ถ้าลตามณีไม่รีบแต่งตัวนะ ซียี่ว่าเราคงต้องนั่งทานอาหาร
ในห้องนี้อย่างแน่นอน” เขาเอ่ยเตือนหญิงสาวหลังจากตัดใจผละจาก
ปากเรียวกของเธอ แล้วเดินไปหยิบชุดราตรียาวเกาะอกสีฟ้าที่มีเพียง
เส้นเอ็นเล็กๆ คล้องคอเท่านั้น ซียี่รู้ว่าลตามณีชอบสีฟ้าเขาจึงสรรหา
ของใช้ เสื้อผ้าและอื่นๆ ที่เกี่ยวกับสีฟ้ามาให้หญิงสาวเสมอ

“ออกไปทานข้าวข้างนอกแค่นี้ ทำไมต้องแต่งชุดหรูหราขนาดนี้คะ

แต่งธรรมดาที่พอแล้วมั้ง” เธอแย้งเมื่อเห็นชุดที่เขายื่นมาให้

“ไม่ได้ ต้องพิเศษสิ แล้วที่ที่เราจะไปเขาก็แต่งอย่างนี้นั่นทั้งนั้น
อย่าซ้าสิ เดี่ยวไม่ทันนะ” เขาเร่งก่อนจะดันร่างบางเข้าไปในห้องแต่งตัว
ลดตามฉีนั่งแต่งหน้าอยู่หน้ากระจก เธอจัดการม้วนผมให้เข้ารูป
เข้าร่างและจัดเป็นช่อๆ เพื่อเน้นให้ลำคอสวย เพราะเธอไม่ชอบให้ผมลง
มาเกาะกระคอทำให้รำคาญ

ระหว่างนั้นเธอก็รู้สึกถึงความเย็นของเครื่องประดับที่ชายหนุ่ม
บรรจงสวมให้ ซึ่งสร้างความแปลกใจและตื่นเต้นแก่หญิงสาวยิ่งนัก
เพราะมันเป็นสร้อยเพชรที่สวยงามมาก แสดงว่าต้องถูกออกแบบมาเป็น
พิเศษและราคาคงแพงลิบอย่างแน่นอน

“อะไรกันคะพี่”

“ของขวัญสำหรับคำขอโทษที่พี่ยืมนัดลดดาเมื่อวานไงจ๊ะ” เขา
ตอบก่อนจะบรรจงสวมสร้อยเพชรให้หญิงสาวอย่างภาคภูมิใจ มันช่าง
เหมาะกับลดตามฉีนิ่งนัก สร้อยเส้นนี้เขาตั้งใจสั่งทำเป็นพิเศษเพื่อภรรยา
ของเขาโดยเฉพาะ แต่เมื่อวานนี้นึกก็มาทำเสียเรื่องหมด

พี่ยืมสั่งร่างบางให้ลูกชิ้นยื่น หมุนร่างหญิงสาวให้หันหน้ามาหา เขา
เปิดกล่องสีแดงออกแล้วหยิบแหวนเพชรวงเล็กออกมาบรรจงสวมให้เธอ

“นี่สำหรับของขวัญวันครบรอบแต่งงานของเรา พี่ยืมสั่งทำเป็น
พิเศษ รอบตัววงจะสลักชื่อของลดากับพี่ยืมไว้ด้วยนะ” เขาอธิบายให้ฟัง
พร้อมส่งแหวนอีกวงให้เธอ

“ลดดาช่วยสวมให้พี่ยืมด้วยสิ” หญิงสาวมองอย่างไม่เข้าใจ แต่เมื่อ
พิศแล้วก็เข้าใจว่าแหวนถูกสั่งทำเป็นสองวง ของเธอและของเขา

“พี่ยืมสั่งทำสองวงนะ ให้ลดดาและพี่ยืมคนละวง อยากรู้มานาน
แล้วแหวนวงเก่า แต่ก็ไม่มีเวลาสักที นี่ก็เลยได้โอกาส ลดดาใส่มันไว้ตลอด
นะ เวลาไปไหนจะได้รู้ว่าพี่ยืมอยู่ใกล้ๆ ส่วนพี่ยืมก็จะใส่มันไว้เหมือนกัน
เขาบอกก่อนจะจูบหญิงสาวอีกครั้งและพากันออกไปรับประทานอาหาร

ตามที่ชายหนุ่มวางแผนไว้

ลดตามฉันทิใจที่สุดเมื่อศียยังไม่ลืมวันครบรอบแต่งงาน และยังให้สิ่งของแทนความรักที่มีแก่เธอด้วย เธอดีมีด้ากับความรักรของสามีจนลืมเรื่องข้องขุ่นใจไปหมดสิ้น

‘เรานี่ทำอะไรบ้าง คิดมากไปได้อ ศียดีกับเราขนาดนี้แล้วเขาจะนอกใจเราได้อย่างไรกัน ผู้หญิงพวกนั้นก็แค่ทางผ่าน หรืออาจจะมานั่งคุยด้วยตามหน้าที่เท่านั้นเอง อย่าคิดมากนำลดา ถึงอย่างไรศียก็รักเธอคนเดียว และรักมากด้วยสิ ไว้วใจ เชื่อใจเขานะ อย่าได้ระแวงระวังอะไรในตัวเขาอีกต่อไป ไม่งั้นเธอจะกลัวมใจจนนอนไม่หลับเหมือนเมื่อคืนอีกเฮ้อ ไม่น่าคิดมากเลยเรา’ หญิงสาวคิดตำหนิและปลอบใจตัวเอง

ศียพาลดตามฉนิมารับประทานอาหารหรรูที่โรงแรมใจกลางกรุง เขาพาหญิงสาวเดินขึ้นลิฟต์ที่มีพนักงานคอยต้อนรับสู่ชั้นสูงสุดของโรงแรม เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ลดตามฉนิรู้สึกทึ่งกับสถานที่แห่งนี้ยิ่งนัก เพราะเป็นห้องอาหารที่ถูกตกแต่งให้มีบรรยากาศสุดหรรูและโรแมนติกยิ่งนัก

ศียยิ้มอย่างพอใจที่เห็นภริยาทำทางเดินเต็นของลดตามฉนิจนเธอแทบก้าวขาไม่ออก จนเขาต้องเข้าไปโอบเอวเล็กพาเดินไปยังโต๊ะที่จองไว้ล่วงหน้าแล้ว

“ไม่เห็นจำเป็นต้องพามาที่แพงๆ อย่างนี้เลยนะคะศีย” ลดตามฉนิกระซิบเบาๆ ข้างหูเขาเมื่อศียก้มลงมอง

“ไม่ได้สิ ศียอยากให้อวันนี้เป็นวันพิเศษของเราสองคน และถือเป็นการขอโทษที่ศียผิดนัดลดาเมื่อวานด้วยนะ” เขาตอบให้คนฟังรู้ว่าที่เขาทำวันนี้ก็เพื่อเธอทั้งหมด

“แต่...”

“ไม่มีแต่จะ เรื่องแพงนะไม่ต้องเป็นห่วง ศียได้ส่วนลดตั้ง 50 เปอร์เซ็นต์ เพราะเจ้าของรู้จักกันนะ” เขาจำเป็นต้องโกหกเพื่ออยากให้เธอสบายใจ เพราะรู้ว่าลดตามฉนิให้ความสำคัญกับการใช้จ่ายอย่างยิ่ง

ทุกบาททุกสตางค์ของเธอจะต้องใช้จ่ายอย่างมีความหมาย ไม่สุรุ่ยสุร่าย และยิ่งเมื่อแต่งงานแล้วเธอก็ยิ่งเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้นเพื่อชีวิตครอบครัวในวันข้างหน้า

“อย่าคิดมากสิลดา คีนนี่พี่อยากให้เป็นคีนของเราสองคนเท่านั้น เรื่องอื่นๆ ไม่สำคัญ ปล่อยให้มันไวก้างหลังเถอะนะ ตอนนี่พี่ยังสามารถเลี้ยงดูเมียของพี่ได้เป็นอย่างดี แค่อหารแพงๆ มือเดียวไม่เป็นไรหรอก โดยเฉพาะทำเพื่อลดาแล้วพี่ยอมทุกอย่าง” เขาว่าพลางส่งสายตาวหวานซึ่งให้ก่อนจะส่งมือใหญ่กรำนมากุมมือเรียบบางของหญิงสาวไว้พร้อมยกขึ้นจุมพิตเบาๆ ดวงตาฉายแววหวานล้ำสื่อความหมายให้รู้ว่า มีเพียงเธอเท่านั้นที่เขายอมทำทุกอย่างให้

ลดาตามถนัดยกหน้ารับอย่างเอียงอายด้วยรู้ดีว่าพี่รักเธอมากแค่ไหน ที่เขาลงทุนทำขนาดนี้ก็เพื่อจะไถ่โทษและอยากให้เธอรู้ว่าเมื่อวานก็เป็นวันพิเศษของเขาด้วยเช่นกัน

เธอเสมองบรรยากาศรอบตัวระหว่างรอฟังก์งานนำอาหารมาเสิร์ฟ ลดาตามถนัดเห็นว่ามันช่างสวยงามมากๆ โรงแรมแห่งนี้ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้มองเห็นวิวทิวทัศน์รอบๆ กรุงเทพมหานครในยามค่ำคืนได้ว่าสวยงามเพียงใด ด้านนอกแบ่งโซนเป็นลานกลางแจ้งที่ลูกค้าสามารถเลือกนั่งได้ แต่ที่นั่งของเธอตรงนี้เป็นมุมติดกระจกที่สามารถมองเห็นแม่น้ำเจ้าพระยาที่สวยงาม มองขึ้นไปบนท้องฟ้าภาพพระอาทิตย์กำลังค่อยๆ ลับขอบฟ้า พร้อมกับแสงสีของกรุงเทพฯ ที่ค่อยๆ เปลี่ยนประกายต้อนรับยามราตรีช่างสวยงามยิ่งนัก จนคนมองเพลินยิ้มด้วยความอิมเมียมใจอย่างไม่รู้ลืมโดยที่ยังไม่ได้ลิ้มลองเมนูรสเลิศด้วยซ้ำ

บริการนำอาหารและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ผสมอ่อนๆ มาเสิร์ฟ พี่อยากให้เห็นหญิงสาวคลายความตึงเครียดลงบ้าง อยากให้เธอมีสีหน้าสดใส จึงเลือกที่จะให้เธอได้รับแอลกอฮอล์เล็กน้อยก่อนจะสั่งน้ำดื่มเป็นแก้วที่สองให้

เมื่อรับประทานอาหารเช้า ซีตี้พาหญิงสาวออกมาเดินรับลมชมวิวด้านหน้าส่วนนอกห้องอาหารที่ถูกแบ่งไว้สำหรับชมวิวมื้อเช้า มีรั้วกระจกกันไว้อย่างแข็งแรงเพื่อความปลอดภัยของลูกค้า

ลดตามณีก็มอมองด้านล่างก็รู้สึกว้าวกว้างสูงมาก ๆ จนเสียวสันหลัง แต่ความอบอุ่นจากร่างที่ยืนซ้อนด้านหลังและโอบกอดนั้นทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยจนถึงน้ำหนักตัวฟังได้อย่างสบายใจ ชบซุกโบหน้าสวยกับลำคอกว้างของเขาอย่างมีความสุข

“สวยเหลือเกินคะซีตี้ ขอบคุณนะคะ” เสียงหวานเอ่ยขอบคุณอย่างสุดซึ้งที่เขาทำให้หล่อนในวันนี้ ซีตี้ก็มอมองหญิงสาวในอ้อมแขนก่อนจะจุมพิตเบาๆ ที่หน้าผากนวลด้วยความรักและทะนุถนอม

“ไปกันเถอะ” เขาบอกก่อนจะคลายวงแขนแต่ยังโอบเอวหล่อนไว้แน่นพาเดินกลับไปขึ้นรถ

“คะ” หญิงสาวรับคำ ยอมให้เขาโอบกอดไปตลอดทางอย่างมีความสุข ไม่รู้สึกอึดอัดของหลายคู่ที่อยู่ในห้องอาหารและพนักงานที่ต่างก็มอมองอย่างอิจฉา

“เราจะไปไหนกันเธอคะ” ลดตามณีเอ่ยถามอย่างสงสัยเมื่อชายหนุ่มขับรถออกนอกเส้นทางกลับบ้าน

“ซีตี้จะพาလာไปที่แห่งหนึ่ง อยากพาไปนานแล้วแต่มันยังไม่เสร็จสักที นี่ก็เพิ่งจะเปิดตัวเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง เลยถือโอกาสนี้พาလာมาฮันนีมูนเสียเลย”

“ที่ไหนเธอคะ”

“ปรานบุรี” เขาบอกจุดหมายปลายทางให้หล่อนทราบ

“โอ้โฮ ตั้งไกลนะ ไร่ไปตอนกลางวันไม่ดีกว่าหรือคะ ดึกยังงี้อันตรายออก แล้วอีกอย่างลดาที่ไม่ได้เตรียมเสื้อผ้ามาด้วยนะ” เธออดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะรู้ว่าการขับรถตอนกลางคืนนั้นมันอันตรายแค่ไหน และนี่เขาก็ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไปหลายแก้วเสียด้วยสิ

“ไม่ไกลหรอก แค่ชั่วโมงเดียวก็ถึงแล้ว ถ้ากลัวที่ยังวงลดาภิษวน
คุยหรือไม่กี่นิ้วคอกให้ก็ได้นะ จะได้ขับรถสบายๆ นะ แล้วไม่ต้องห่วง
เรื่องเสื้อผ้าหรอก ทีนี่ให้แม่อร์จัดการไว้แล้ว กระเป๋าอยู่ท้ายรถจะ” เขา
บอกพร้อมกุมมือหญิงสาวขึ้นจูบอีกครั้งก่อนวางแนบอกตัวเอง เรียกรอย
ยิ้มหวานจากลดาภิษวนมากยิ่งขึ้น วันนี้ทำให้เธอรู้สึกดีมีความสุขมาก
ล้น ไม่คิดว่าทีนี่จะหวานได้ขนาดนี้ เธออยากให้วันเวลาหยุดไว้เพียงสอง
เรา ไม่อยากให้ความสุขหมดหายไปกับวันใหม่ เพราะแค่นี้เธอก็รักเขา
หมดใจแล้ว

ลดาภิษวนยิ้มอย่างมีความสุขที่เวลานี้เขาและเธอต่างดื่มด่ำกับ
ความรักที่ทั้งสองเฝ้าพุ่มพักมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอเอนตัวซบไหล่
เขา ต่างตั้งมั่นเป็นกำลังใจให้กันและกันตลอดไป

ทั้งสองต่างชวนกันพูดคุยตลอดทางเพื่อเป็นเพื่อนและช่วย
กันดูเส้นทางที่จะไป กว่าที่จะถึงที่หมายก็เกือบห้าทุ่ม ทีนี่เดินนำลดาภิษวน
เข้าไปรับกุญแจห้องพัก ก่อนจะพากันเดินตามพนักงานไปยังห้องสวีตหรู
ที่ชายหนุ่มได้จองไว้ล่วงหน้าแล้ว ตลอดทางเดินได้รับการตกแต่งอย่าง
สวยงาม มีโคมไฟประดับให้แสงสว่างเป็นระยะๆ กระจกสร้างบรรยากาศ
ริสอร์ทให้สวยงามยิ่งนัก ลมทะเลและเสียงเกลียวคลื่นกระทบฝั่งแว่วมา
ตลอด ทำให้รู้ว่ารีสอร์ทแห่งนี้ติดกับทะเล แต่ยามนี้ลดาภิษวนมองไม่เห็น
คงต้องรอให้เข้าเสียก่อนถึงจะรู้ว่ามันสวยงามเพียงใด

“ถึงห้องพักแล้วครับ ห้องนี้จะมีอยู่สี่ส่วนนะครับ ด้านนอกนี้จะเป็น
ส่วนของห้องนั่งเล่น ซึ่งจะมีเครื่องเล่นดีวีดีให้ด้วยครับหากต้องการ
เปิดดูหนังที่นำแผ่นส่วนตัวมาด้วย ส่วนด้านในถัดไปจะเป็นห้องนอน
ครับ เป็นแบบเตียงเดี่ยว ส่วนด้านขวามือจะเป็นห้องน้ำ มีอ่างจากุซซี่
ด้วยครับ และด้านนอกจะเป็นลานกว้างมีสระว่ายน้ำส่วนตัว หาก
ต้องการอะไรเพิ่มเติมสามารถโทร. แจ้งรูมเซอร์วิสได้ตลอดเวลา เบอร์

โทร. ภายในติดอยู่ตรงโต๊ะ ขอขอบคุณที่ใช้บริการครับ” เสียงบรรยายของพนักงานที่เดินนำทั้งสองทำให้หญิงสาวเดินตามดูในส่วนที่เขานำบรรยายอย่างประทับใจสถานที่ย่านสนามแห่งนี้ ช่างเป็นห้องที่แบ่งสัดส่วนได้เหมือนความฝันของเธอเหลือเกิน

ลดตามณีอดที่จะยิ้มและคิดถึงชายหนุ่มไม่ได้ในความละเอียดอ่อนที่เขาช่างสรรหาห้องพักในแบบที่เธอเคยเล่าให้เขาฟังสมัยเรียนว่า อยากไปพักผ่อนชายทะเลสักแห่งหนึ่งแล้วได้นอนในห้องพักที่แสนสบายสวยงามและมีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อมสรรพสำหรับวันพักผ่อนที่ไม่ต้องออกไปหาที่ไหนได้อีก...และแล้วในวันนี้เธอก็ได้มาฝันในส่วนที่เป็นความฝันของเธอจริงๆ

เสียงปิดประตูเรียกสติของหญิงสาวให้กลับคืนมา เธอหันมองที่ชายที่เดินตรงมายังร่างบางด้วยรอยยิ้มและคำถามในดวงตา ก่อนจะตระกองกอดเธอไว้แนบอก

“ที่ยี่รู้จักที่นี่ได้ยังไงคะ สวยมากๆ เลยรู้มั๊ย” ลดตามณีวาดวงแขนขึ้นโอบรอบคอเขาอย่างมีความสุข เธอต้องเก็บเกี่ยวสิ่งที่ชายทำให้เธอมากที่สุดเพื่อเขาจะได้ไม่เสียใจ

“ชายเป็นคนออกแบบโรงแรมนี้เอง ก็ต้องรู้จักสิ” เขาตอบพร้อมพรมจูบแก้มนวลที่ถวิลหามาตลอดตั้งแต่บ่าย และนี่ก็เป็นเวลาสองเราที่เขาปรารถนายิ่งนัก มือไม้เริ่มสำรวจร่างบางไปที่วजनเจ้าตัวอดที่จะค่านไม่ได้

“อืม เดียวลึคะ อย่าบอกนะว่าชายออกแบบห้องนี้ด้วยนะ” เธอถามต่อด้วยความอยากรู้อย่างไรทำไมมันช่างตรงกับสิ่งที่เธอฝันไว้มาก

“ใช่ เอาไว้ฟังนี้ได้ไหม ชายจะบอกเล่าทุกอย่างเลย” เขาว่าก่อนจะปิดปากเรียวยาวด้วยริมฝีปากร้อนของตน จูบแผ่วเบาแต่หนักแน่นเคล้าคลึงสัมผัสริมฝีปากบางอย่างหลงไหล ช่างหวานนักในความรู้สึกของชาย เขาหยอกเินเล่นจนสร้างความรู้สึกว้าวหววพานจะเป็นลมหาก

เขาไม่ปล่อยให้เธอได้หายใจบ้าง

เขาผละออกเพื่อให้หญิงสาวได้มีเวลาหายใจก่อนจะพรมจูบ บางเบาไปทั่วคอสวย ดันร่างบางให้ขยับเดินถอยหลังไปเรื่อยๆ จนหญิงสาวไม่รู้ว่ามันไปอยู่ ณ จุดใดของห้อง เพราะเธอกำลังหลงวนในรสชาติหวานที่เขาปรนเปรอ มารู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อปากร้อนลงไปสัมผัสกับยอดดอกงามที่มันชุ่มชื้นเชิญชวนให้เขาสัมผัส ลตามณีไม่รู้ว่าชุดหูของเธอกถูกเขาดึงซิปไปตั้งแต่เมื่อไหร่ บัดนี้มันหลุดตกลงไปอยู่ที่เอวคอดแล้ว เหลือเพียงอกงามอวบสล้างทำทนายเขาให้สัมผัส

“สวยเหลือเกิน ลดาจ๋า...”

เสียงพึมพำของชายที่เฝ้าจุมพิศววนเวียนสองอกงามอย่างไม่ลดละ เคล้าคลึงด้วยสองมือใหญ่จนเจ้าของต้องแ่นร่างบางให้เขาแนบชิดมากขึ้น สองมือน้อยเกาะเกี่ยวศีรษะเขาไว้ สอดมือเข้าไปในเส้นผมดกดำของเขาพร้อมดันมันให้แนบชิดกับอกเธอมากขึ้น

ชายดันร่างบางลงบนเตียงกว้างพร้อมเคลื่อนตัวลงไปสู่เบื้องล่าง เขากำจัดชุดหูออกจากร่างบางอย่างง่ายดาย พร้อมส่งปากร้อนสัมผัสกายเนียนไปทุกตารางนิ้ว แต่ละที่ที่เขาลากปากร้อนผ่านสร้างควมทรมานให้แก่ลตามณียิ่งนัก แต่เขาหาได้พอใจที่เห็นหญิงสาวตอบสนองเท่านั้น เขาต้องการทำให้เธอมีความสุขมากยิ่งขึ้น นั่นเท่ากับบอกให้หญิงสาวรู้เป็นนัยๆ ว่า เขารักและต้องการเธอมากเพียงใด ก่อนจะเคลื่อนไปหยอกเินกับยอดปทุมและจุดประสาทที่ไวต่อสัมผัส จนทำให้เจ้าของสิ้นสะท้านเมื่อเขาพรมจุมพิตแผ่วหวานไปทั่วร่าง ก่อนหน้านี้เขาร่ายมนตรีใส่หล่อน แต่มาบัดนี้เขาคิดว่าหล่อนร่ายมนตรีมากกว่า เพราะเขาหลงใหลและต้องการเธอมากขึ้นๆ ทุกขณะ จนเขาต้องเร่งตอบสนองและนำพาหญิงสาวให้ร่วมมือและระคอคอยการปลดปล่อยจากเขาเพียงผู้เดียว

“ชายจ๋า... ช่วยลดหน่อย”

เสียงแว่วอนจากปากงามทำให้ชายยิ้มอย่างมีความสุขที่เขา

สามารถทำให้หญิงสาวเรียกห้องและวอนว้าวให้เขาช่วยปลดปล่อย
เขาเห็นใจและนำพาหญิงสาวให้ได้รับการปลดปล่อยในที่สุด แล้วนำพา
ตัวเองแนบชิดและพากันไปสู่ชายฝั่งสวรรค์ร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง สองร่าง
นอนซบกอดกันอย่างอ่อนล้าและหลับไปในที่สุด

ลตามณีขยับตัว มือความหาร่างหนาที่นอนกอดเธอทั้งคืน
ไม่พบ จึงลืมตาตื่นขึ้นมองไปทั่วห้องก็ไม่เห็นที๋ย เธออดที่จะสงสัยไม่ได้
“ที๋ยหายไปไหนนะ”

เสียงเปิดประตูและเสียงล้อเคลื่อนเข้ามาในห้องพัก จากนั้นประตู
ห้องนอนถูกเปิดออกพร้อมด้วยรถเข็นอาหารที่ที๋ยเป็นคนเข็นเข้ามา เขา
ยิ้มหวานต้อนรับเธอซึ่งยังนั่งกอดผ้าห่มปิดกายเปลือยอยู่บนเตียง

“อรุณสวัสดิ์จ้ะลดา มาทานข้าวกันดีกว่า สายมากแล้ว” เสียง
บอกของชายหนุ่มทำให้ลตามณีหันไปมองนาฬิกาที่หัวเตียงพบว่ามัน
เกือบเที่ยงวันเข้าไปแล้ว นี่หล่อนนอนไปนานขนาดนี้เชียวหรือ หญิงสาว
ถามตัวเองในใจ

“งั้นขอลดอาบน้ำก่อน แล้วค่อยทานนะ” เธอต่อรองเพราะเห็น
ว่าเขาใส่ชุดคลุมแสดงว่าอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ต้องหรอก ทานก่อนดีกว่า เดี่ยวผิดเวลาจะเป็นโรคกระเพาะได้
อีกอย่างที๋ยก็ยังไม่ได้อาบน้ำเหมือนกัน ถือว่าเสมอกันก็แล้วกันนะ” เขา
เอ่ยพร้อมลงนั่งข้างหญิงสาวบนเตียงใหญ่ ยกถาดอาหารมาวางบนตักเธอ
หยิบช้อนตักอาหารยื่นมาตรงหน้าหญิงสาว

ลตามณีมองอย่างงงๆ แต่ก็ยอมอ้าปากรับอาหารที่เขาป้อนให้
ด้วยความเต็มใจ หญิงสาวกระชับผ้าห่มให้เข้าที่ก่อนจะหยิบช้อนมาตัก
อาหารป้อนให้เขาบ้าง ที๋ยยิ้มรับและกินอาหารจากหญิงสาว

เขามองร่างบางอย่างหลงใหล ยิ่งตอนนี้เธอหัวยุ่งๆ ซ่างน่ารักยิ่งนัก
ครั้นมองโล่งไปจากไหล่เนียนก็ทำให้เขาสั่นระริกมากขึ้น อารมณ์เขา

ถูกกระตุ้นให้ตื่นตัวขึ้นมาอีกแล้ว สภาพของเจ้าตัวที่นั่งก้มหน้าก้มตาตักอาหารกินอย่างเอร็ดอร่อยนั้น ทำให้กอบเบียดกันจนเขาดกัลลังกินอาหารต่อไม่ไหว ขยับตัวเข้าไปแนบชิดและพรมจูบลงบนข้างแก้มเลยไปทั่วก่อนจะดึงผ้าห่มลง

ลดตามณีตกใจที่เห็นதியเปลี่ยนท่าทางจากกินอาหารมาเป็นอย่างอื่น เธอรีบวางช้อนแล้วดันโอบหน้าเข้มนขึ้น

“เอ๊ะ திய หยุดก่อนคะ ลดากำลังทานข้าวอยู่นะ อย่าทำอย่างนี้สิ” เธอต่อว่าเขาพลางออกแรงดันโอบหน้าเข้มนที่ก้มลงหาอกคู้งามของเธอและครอบครองด้วยริมฝีปากร้อนของเขาแล้ว

“อืม แต่தியอยากทานลดาเนี่ย” เขากะชิบเบาโดยไม่เงยหน้าขึ้น จากจุดที่กำลังลิมรสอยู่อย่างมีความสุข

“อ๊ะ... திய” แรงแส้มผัสทำให้หญิงสาวเกือบทนไม่ไหว เธอรวบรวมพลังทั้งหมดที่มีดันร่างชายหนุ่มออกห่างได้สำเร็จ

“தியนะ ทานอาหารให้เสร็จก่อนแล้วลดาจะได้อาบน้ำ แล้วก็พาลดาเที่ยวด้วย ไหนๆ ก็มาถึงปรานบุรีแล้ว” เธอต่อรองเขาแล้วยกถาดอาหารไปวางบนตักชายหนุ่มแทน สร้างความหงุดหงิดแก่தியยิ่งนักที่ถูกหญิงสาวขัดใจ ทั้งเธอยังกลับยิ้มหวานยั่วชวนเขากอีก

“ก็ได้ ั้งนี้ฝากไว้ก่อน” เขากัดฟันคาดโทษเธอ ก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ อย่างถูกใจจากหญิงสาว

ตลอดบายதியขั้บรทพาลตามณีเที่ยวไปทั่วปรานบุรี เริ่มตั้งแต่นอุทยานปรานบุรี ซึ่งเป็นโครงการพัฒนาป่าไม้ปากน้ำปรานบุรี อันเนื่องมาจากพระราชดำริของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ โดยกำหนดพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติป่าคลองเก่า คลองคอย เนื้อที่ 1,984 ไร่ เป็นวนอุทยานปรานบุรี ภายในประกอบด้วยพื้นที่ป่าชายเลนและตอนกลางของผืนป่ามีแม่น้ำปรานบุรีไหลผ่าน นักท่องเที่ยวสามารถ

เที่ยวชมทัศนียภาพของชายหาดภายในวนอุทยานฯ ที่มีความสงบเงียบ และหาดทรายที่สวยงาม รวมถึงชายฝั่งที่มีสนทะเลและสนประดิพัทธ์ ขนานเป็นแนวยาวไปกับทะเล หรืออาจเลือกเดินตามเส้นทางศึกษา ธรรมชาติ เพื่อเรียนรู้ระบบนิเวศของป่าชายเลน ตลอดเส้นทางจะมีป้าย แสดงข้อมูลอธิบายเป็นระยะ นอกจากนี้ยังมีทางเดินขึ้นเขาไปยังจุด ชมวิว ซึ่งจะสามารรถเห็นทิวทัศน์ของเมืองปราณบุรี และพื้นที่ป่าชายเลน ได้อย่างชัดเจน¹

“ที่นี้สวยงามมากเลยนะคะพี่ มีหลายสิ่งให้หน้าเพื่อนำศึกษา เสียดายสมัยเรียนพวกเราไม่จัดโครงการมาที่นี้บ้างนะ”

“ใช่ ก็พวกเราแม้แต่เรียนกัน กิจกรรมก็เลยเลือกทำที่ใกล้ๆ เสีย มากกว่า มาไกลขนาดนี้ไม่ไหวหรอก” เขาบอกก่อนพาเธอเดินไปชม หาดทรายต่อ

สองหนุ่มสาวเดินเพลินจนไปถึงหมู่บ้านปากน้ำปราณ ซึ่งปากน้ำ ปราณเป็นบริเวณที่แม่น้ำปราณบุรีจะไหลลงสู่ทะเล ที่แห่งนี้จึงเป็นที่ตั้ง ของชุมชนหรือหมู่บ้านชาวปากน้ำปราณ โดยชาวบ้านส่วนใหญ่จะ ประกอบอาชีพประมง สัตว์ทะเลต่างๆ ที่จับมาได้สามารถนำเรือมาเทียบ เพื่อขนถ่ายขึ้นมายังแพปลาที่บริเวณนี้ ดังนั้นชุมชนแห่งนี้จึงกลายเป็น ศูนย์รวมอาหารทะเลจำหน่ายในราคาถูก โดยอาหารทะเลที่ขึ้นชื่อของ ที่นี้คือ ปลาหมึกสด ปลาหมึกแดดเดียว ปลาหมึกแห้ง กะปิเคย กุ้งแห้ง ฯลฯ ลตามณีอยากซื้อกลับไปให้แม่อร์ทำอาหารบ้าง แต่ถูกพี่พุดขัดขึ้น มาเสียก่อน

“อย่าเพิ่งซื้อเลย เรายังไม่กลับหรอก ไว้วันกลับค่อยซื้อไปฝาก แม่อร์ก็แล้วกัน”

“อะไรนะ เรายังไม่กลับวันนี้หรือคะ” ลตามณีถามกลับอย่างงงๆ

¹ ที่มา : <http://www.dnp.go.th>

“ใช่จ้ะ” เขาหันมายิ้มแทนคำตอบ

“อ้าว แล้วเราจะกลับกันวันไหนล่ะ”

“วันศุกร์หน้าจ้ะ” ฑีย์ตอบอย่างสบายๆ เมื่อคิดถึงช่วงเวลาต่อจากนี้ไปที่เขาจะได้อยู่กับลดาหนีไปตลอดสัปดาห์ ซึ่งตรงกันข้ามกับหญิงสาวที่ร้องเสียงหลงเมื่อได้ยินคำตอบ

“หา... ตั้งวันศุกร์เที่ยวเหรออ แต่ลดาไม่ได้ลางานนะ พรุ่งนี้ก็วันจันทร์แล้วด้วย” เธออดเป็นห่วงงานไม่ได้ ยิ่งหายมาเป็นอาทิตย์อย่างนี้เจ้านายไม่โกรธเธอแยะเหรออเนี่ย

“ก็ใช่ แต่ลดาไม่ต้องไปทำงานเหรออ ฑีย์ลางานให้แล้วละ เจ้านายของลดาก็อนุญาตแล้วด้วย ส่วนฑีย์ก็เคลียร์งานหมดแล้วไม่มีปัญหาอะไร งานทุกอย่างคุณนิภาพรจะรับหน้าที่แทนฑีย์ในช่วงอาทิตย์นี้ หากมีเรื่องด่วนเขาก็จะโทร. มาหาแล้วแฟกซ์มาให้ที่นี้ได้” เขาบอกรายละเอียดที่ได้เตรียมไว้หมดแล้ว เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่องานทั้งของตัวเองและหญิงคนรัก

“แต่ลดาว่ามันไม่เหมาะนะคะ เล่นลาเป็นอาทิตย์อย่างนี้นะ”

“ไม่เป็นไรเหรออ เจ้านายลดาแนะฑีย์รู้จักเป็นอย่างดี แล้วก็โทร. คุยกับเขาโดยตรงแล้ว บอกว่าผมจะพาเมียมาฮันนี่มูนสักอาทิตย์ เพราะตั้งแต่แต่งงานยังไม่ได้พาลดาไปฮันนี่มูนเลย เขาก็เห็นใจเพราะเขาเป็นคนที่รักภรรยามากๆ และยิ่งฑีย์บอกว่าไม่แน่อามีข่าวดีเรื่องลูกด้วย”

ลดาหนีฟังเขาบอกหน้าแดงไม่คิดว่าฑีย์จะกล้าพูดกับเจ้านายของหล่อนตรงๆ อย่างนี้ ป่านนี้เจ้านายคงคิดไปถึงไหนต่อไหนแล้วมั้ง ไหนยังจะเพื่อนๆ ที่ทำงานของหล่อนอีกล่ะจะต้องถามหาหล่อนกันยกใหญ่แน่ๆ แล้วอย่างนี้หล่อนจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเมื่อกลับไปทำงานอาทิตย์หน้า

“ทำไม่หน้าแดงละลดา อากาศร้อนหรือเปล่า ั้งเราไม่ต้องไปเที่ยวต่อเหรออ ไว้พรุ่งนี้ค่อยไปใหม่ก็แล้วกัน” ฑีย์อดเป็นห่วงหญิงสาว

ไม่ได้ เมื่อเห็นหน้าवलเริ่มแดงมากขึ้น

“ลดาไม่เป็นอะไรหรอก เราไปเที่ยวกันต่อเถอะ ลดาอยากไปไหวกรรมหลวงชุมพรฯ นะ” เธอเสียงไม่อยากจะอยู่กับเขาสองต่อสอง ด้วยยังรู้สึกอายกับคำพูดที่เขาบอกเจ้านายอยู่

“ก็ได้” จึงเราไปไหวศาลกรรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์กัน อยู่ใกล้ๆ นี้เอง”

ลดาตามฉีรีบเดินนำไปยังรถยนต์ที่จอดไว้โดยมีชายหนุ่มเดินยิ้มกริ่มตามหลังมา จากนั้นก็เดินทางไปศาลกรรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้ๆ กับหมู่บ้านปากน้ำปราณนั่นเอง ที่แห่งนี้เป็นที่ประดิษฐานรูปกรรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ซึ่งเป็นที่เคารพของชาวเดินเรือและชาวปากน้ำปราณ บริเวณรอบๆ ศาลเป็นสวนสาธารณะกว้างขวางติดกับชายหาดปราณบุรี ทั้งสองเดินขึ้นไปสักการะขอพรจากกรรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ แล้วก็เดินทางกลับที่พักเพราะใกล้ค่ำแล้ว

ลดาตามฉีบอกให้ชายหนุ่มแวะรับประทานอาหารที่ร้านอาหารข้างทาง แต่เขาปฏิเสธบอกว่าสั่งอาหารที่โรงแรมไว้แล้ว ลดาตามฉีปากจะค้าน แต่เขาก็ยกมือห้ามไว้เสียก่อน

“ห้ามปฏิเสธ เพราะฉีตั้งใจไว้แล้ว ไม่งั้นลดาจะต้องชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดหากไม่ทำตามที่ฉีต้องการ” เขาจ้องมองอย่างมีความหมายของคำพูดนั้น แต่ลดาตามฉีก็ทราบดีว่า หากเธอรับหรือไม่รับสิ่งที่เขาหยิบยื่นให้ เธอก็ต้องรับผิดชอบอยู่ดีนั่นแหละ ทั้งขึ้นทั้งล่องเธอก็เสียเปรียบเขาตลอด คิดได้ดังนั้นหญิงสาวก็ค้อนเขางวงใหญ่ จนฉียอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

“ว่ายน้ากันดีกว่านะลดา”

“แต่ลดาไม่มีชุดว่ายน้านี” ทันทีที่เธอตอบ ฉีก็ถือชุดว่ายน้ามายื่นตรงหน้าหญิงสาว ส่วนตัวเองนั้นแต่งตัวเตรียมว่ายน้าเรียบร้อยแล้ว

ลดตามณีก้มมองชุดในมือเขาอย่างไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นชุดว่ายน้ำหรือเปล่า เมื่อยกขึ้นมาพิศดูก็เห็นว่าเป็นชุดว่ายน้ำแบบทูพีช เธอเงยหน้ามองเขาอย่างไม่เข้าใจ แต่เมื่อเห็นเขายืนยิ้มอยู่ก็รู้ว่าทียตั้งใจจะให้เธอแต่งตัวด้วยชุดนี้

“ลดว่ายน้ำไม่เป็นนะทีย แล้วไอ้เจ้าสองชิ้นนี้ลดคงใส่ไม่ได้หรอก อายเขาตายเลย” เธอแย้งไม่ค่อยมั่นใจนักหากจะต้องใส่ชุดว่ายน้ำทูพีชอย่างนี้ แม้จะเป็นสาวสมัยใหม่ รูปร่างก็ไม่ด้อยไปกว่าพวกนางแบบ แต่ความมั่นใจต่อการเดินลงสระด้วยชุดแบบนี้ในสายตาของคนรอบสระลดตามณิดคิดแล้วอดที่จะขบขันไม่ได้ เธอไม่กล้าถึงขนาดนั้นเลยอึดออดไม่ยอมใส่

“ใครบอกจะให้ลดลงไปว่ายน้ำที่สระใหญ่ของโรงแรมล่ะ ทียก็ไม่อยากให้เห็นคนอื่นมองเมียทียเหมือนกัน ทียหวง” เขาเอ่ยก่อนหันหลังหญิงสาวให้เข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำ

“แต่มันจะดีเธอคะ ลดว่ายน้ำไม่เป็นนะ”

“น่า...ลด เราว่ายน้ำที่สระห้องพักนี้แหละ ไม่ต้องลงไปให้ใครเขาดูหรอก แล้วก็ทียคนเดียวเท่านั้นที่จะเห็นหุ่นสวยๆ ของลดนะ ส่วนว่ายน้ำไม่เป็นไม่มีปัญหา ลดเล่นใกล้ๆ ขอบสระก็ได้ ไหนๆ เราก็มาถึงนี่แล้ว ออกไปใช้บริการสระเขาเสียหน่อย นะครับ”

ลดตามณิจนใจ ยอมเดินเข้าไปเปลี่ยนชุด แต่กว่าจะออกจากห้องน้ำมาได้ก็เป็นนาน ทียมองอย่างตะลึงในความงามของหญิงสาวยามอยู่ในชุดว่ายน้ำเช่นนี้ ด้วยทรวดทรงของลดตามณิที่คืออยู่แล้วยังใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้นทำให้เน้นรูปร่างมากขึ้น แล้วส่วนบนของชุดเผยให้เห็นทรวงอกอวบอ้อมที่โผล่พ้นเนื้อผ้าออกมาจนเขากลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ภายเริ่มร้อนรุ่มเมื่อมองไปทั่วร่างบาง ตอนนี้เขาไม่อยากจะว่ายน้ำเสียแล้วสิ อยากรจะอ้อมร่างบางขึ้นไปไว้บนเตียงมากกว่า แต่ก็ต้องตัดใจไม่ยอมผิดคำพูด ยังมีเวลาอีกยาวนานสำหรับเขา พร้อมก้าวไป

หาร่างบางซ้อนขึ้นแล้วพาเดินออกไปยังสระว่ายน้ำที่อยู่ด้านนอกห้องพัก
ศิษย์กระโดดลงน้ำตรงส่วนที่ลึกพร้อมกับร่างหญิงสาวทันที เสียง
ร้องอย่างตกใจของลดาตมณีจมหายไปใต้น้ำ หญิงสาวทะเลิ่งพรวดขึ้นมา
สลักน้ำเต็มแรง เกาะเกี่ยวคอใหญ่ไว้แน่น แต่เสียงหัวเราะชอบใจของ
เขาดังลั่นเมื่อเดินพาร่างหญิงสาวเข้ามาชิดขอบสระให้เธอเกาะไว้

“คนบ้า เล่นอะไรบ้าๆ ศิษย์อย่าเล่นแบบนี้สิ ลดาว่ายน้ำไม่เป็น
นะ” เธอโอแคๆ ต่อว่าเขาพลาดก้นน้ำใส่หน้าศิษย์เต็มๆ

“บอกแล้วไง ว่ายน้ำไม่เป็นก็ไม่เป็นไร ศิษย์ไม่ยอมมาให้ลดาจมน้ำหรือ
น่า เชื่อใจสิ” ใบหน้าของเขายังเปื้อนยิ้ม ลูบหยดน้ำบนใบหน้าให้หญิงสาว
แล้วจับปอยผมทัดหูให้

ลดาตมณีตัวตตามองค้อน เคืองเขาที่แก่ง เธอไม่ได้เจ็บแต่ยังไม่
ทันตั้งตัวเขาก็พากระโดดลงน้ำ แบบนี้เป็นใครก็ตกใจ ยิ่งเธอยว่ายน้ำ
ไม่เป็นด้วย ลึกขนาดนี้หากไม่มีใครอยู่ด้วยจมไปแล้วหรือ

“คนผีทะเล”

หญิงสาวเงือกำปั่นใส่เขา ศิษย์ชะงักเมื่อสายตามองลงไปยังอกอิม
ประกายตาระวันปากยิ้มกว้างขึ้นจึงมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างถูกใจนัก

ลดาตมณีชะงักเมื่อเห็นอาการศิษย์ ก่อนจะมองตามสายตาของเขา
ชุดว่ายน้ำของเธอเปียกชุ่มและมันถลกขึ้นจากการที่เธอรีบดันตัวจากน้ำ
เมื่อครู่จนเห็นอะไรๆ ต่อมีอะไรหมดแล้ว ลดาตมณีร้อนไปทั้งตัวด้วยความ
อับอาย รีบดึงผ้าลงมาปิด

“คนบ้า ยังมายืนยิ้มอีก หันไปเลยนะ” หญิงสาววกน้ำสาดใส่
คนยิ้มแรงๆ ขยับตัวหนีไปตรงที่ตื้น แม้จะแต่งงานกันมานานแล้ว แต่เธอ
ก็ยังอายเขาอยู่จนเนื้อตัวแดงไปหมด หญิงสาวเห็นเขาหัวเราะลั่นอย่าง
ชอบใจก็นึกหมั่นไส้

“ไม่เห็นต้องอายเลยนี่ ผมเคยเห็นลดามากกว่านี้เสียอีกนะ แล้ว
ลดา ก็สวยด้วยนะ”

เสียงเขาลอยตามหลังมา ทำให้เธอยิ่งอายมากขึ้นรีบดึงเสื้อลงแต่เสื้อเจ้ากรรมไม่เป็นใจให้เลย ยิ่งดึงสายตรงคอก็หลุดอีก

ศียยิ้มอย่างพอใจก่อนจะกลั้นหายใจดำลงไปใต้น้ำ

เสียงไล่ตามเจียบหายไปจนคนนำหน้าสงสัย ลตามฉนิหยุกสนใจเสื้อ เธอเอามือจับมันไว้เฉยๆ แล้วหันมามองหาคนร่างสูง และเธอก็ต้องตกใจที่ศียหายไป แสงอาทิตย์ยามเย็นเหลืองอร่ามสาดทั่วผืนน้ำจนมองเห็นได้ไม่ชัด เธอเพ่งมองอย่างไรก็ไม่มื้ร่างของศียอยู่เลย เธอหันรีหันขวางอย่างตกใจ มองเลยขึ้นไปบนสระก็ไม่มี หญิงสาวหน้าตาดีนั้น

“ศีย... ศียคะ... อึย...” เสียงที่เปล่งเรียกชื่อเขายังไม่จบ ทันใดนั้นก็มื้บางสิ่งบางอย่างกระซากซ้อเท้าลตามฉนิลงใต้น้ำอย่างแรง

หญิงสาวถูกพันธนาการแทบจะทันทีเมื่อลงสูใต้น้ำเย็นฉ่ำ แม้ไม่ต้องบอก ไม่ต้องมองเห็น เธอก็รู้ว่าไม่ใช่ใครอื่น หญิงสาวพยายามขึ้นตัวออก แต่ชายหนุ่มกลับหมุนร่างบางให้หันมาหาเขาแล้วดจุมพิตลงมาทันที

ลิ้นอุ่นตัววัดรว่วเร็วอยู่ในปากของหญิงสาวเมื่อเธอเปิดปากหายใจมือใหญ่ตริ้งอยู่ที่ต้นคอบังคับให้เธอไม่สามารถปฏิเสธจุมของเขาดได้ ส่วนมืออีกข้างรั้งสะโพกบอบบางให้ขยับเข้าแนบชิดเรือนกายแข็งแกร่งของตนเอง

เธอกำลังจะขาดอากาศหายใจ ยิ่งเขาจุมเธอลึกล้ำร้อนแรงมากเท่าไรไร ก็เหมือนเธอต้องใช้อากาศร่วมกับเขาหายใจนั่นคือเธอต้องร่วมมือกับเขาอย่างเลี่ยงไม่ได้

ศียคำรามในลำคออย่างพอใจเมื่อได้รับการตอบสนอง ทำให้เขาคลั่งเธอมากขึ้น

ศียรัตร่างบางแน่นขึ้นตามอารมณ์ปรารถนาที่ทวีคูณ ชายหนุ่มพาร่างบางขึ้นสู่เบื้องบน โดยริมฝีปากร้อนยังคงอ้อยอิ่งกับปากอิม จฉนเมื่อโดนผลักแรงๆ นั้นแหละ ลตามฉนิฉวยโอกาสลอยห่างไปเกาะขอบ

สระหอบหายใจรับอากาศเข้าเต็มปอดแล้วมองคนก่อเรื่องตาเขียว

เธอตกใจที่หันกลับมาไม่เห็นเขา แต่ก็ต้องตกใจยิ่งกว่าเพราะที่ยี่
ดิ่งเธอลงไปได้น้ำแล้วจู่โจมจนเธอแทบขาดอากาศหายใจ เธอแหวัดใส่เขา

“ที่ยี่เล่นบ้างๆ อย่าทำแบบนี้อีกนะ”

“บ้าตรงไหน สนุกดีออก” ชายหนุ่มยิ้มกริ่ม

“สนุกตรงไหน ลดาเกือบตายเนอะ”

“โธ่ ไม่หรอกน่า ตื่นเต้นดี หรือไม่จริง” ที่ยี่ยังล้อเธอต่อ

“ที่ยี่นะบ้าแล้ว ชอบเอาเปรียบลดาอยู่เรื่อยเลย” ลดาตามณีต่อว่า
เขา แต่ตัวเองร้อนไปหมดทั้งหน้า

“บ้าตรงไหน ที่ยี่ว่าเปลี่ยนบรรยากาศจวบลดาได้น้ำบ้างก็ดีเหมือน
กัน แล้วอีกอย่างก็ไม่ต้องอายด้วย ไม่มีใครเห็นเราสองคนได้น้ำหรอก”

“จะมารวยน้ำไม่ใช่หรอ รีบๆ รวยสิ มาเยี่ยมมองลดาอยู่ทำไม ถ้า
ที่ยี่ไม่รวย จันลดาขึ้นตึกว่าจะได้ไปทานอาหารเย็น” เธอเข้าใจความ
หมายของคำพูดเขาจนหน้าร้อนขึ้นมาอีก นี้อยู่ในน้ำยังร้อนขนาดนี้
เธอรีบตัดบทแล้วเตรียมจะขึ้นจากสระ

“เดี๋ยวลดา” เสียงเรียกทำให้หญิงสาวหันมามอง แล้วเธอก็ต้อง
ตะลึงในสิ่งที่เขาชูขึ้นในมือ

“ว้าย” เธอร้องเสียงหลง รีบยกมือขึ้นปิดอกอิมไว้ หน้าแดงมาก
ขึ้นกว่าเก่า เธอรีบหย่อนตัวลงในน้ำทันที เรียกเสียงหัวเราะชอบใจจาก
ชายหนุ่มที่เห็นหญิงสาวหน้าแดงด้วยความเขินอาย แต่เขากลับยินดี
ปรีดายิ่งนักที่ฉวยโอกาสตอนจวบเธอได้น้ำแล้วดิ่งชุดว่ายน้ำขึ้นบนออก

“ที่ยี่ ส่งมาเลยนะ แล้วก็หันไปทางอื่นด้วย” เธอส่งสายตาดูใส่เขา

“อยากได้ก็มาเอาเองสิ” ว่าแล้วก็ชูมันขึ้นก่อนจะโยนไปด้านหลัง
ของตัวเอง พร้อมยกคิ้วให้อย่างยียวนกวนโทสะที่สุด

ลดาตามณีเกาะขอบสระเดินเสียงไปอีกด้านหนึ่ง เพราะกลัวเขาเห็น
ที่ยี่เห็นหญิงสาวไปยังฝั่งตรงข้าม จึงรีบว่ายน้ำเข้าไปหา ลดาตามณี

เร่งความเร็วขึ้นเพื่อจะได้ไปถึงชุดของเธอก่อน แต่ก็ไม่ว่างเท่าเขา เห็น
จวนตัวลดตามณีก็วกน้ำสาดใส่หน้ายิ้มกริ่มนั้นด้วยความหมั่นไส้สุดๆ
ทียหัวเราะลั่น โผเข้ารวบตัวเธอทันที

“จะรีบไปไหนล่ะ ยังไม่ได้ว่ายน้ำด้วยกันเลย” เขากะชิบ
ไม่นำพาต่อการขัดขืนใดๆ ของหญิงสาว เธอพยายามเอามือปิดอกอวบ
แต่ก็ไม่มิด และยังเขาเข้ามายื่นเบียดคอดังนี้ก็ยังปกป้องตัวเองได้ลำบาก

“ทียนะ อ้อ...ปล่อยสิ” ลตามณีโก่งตัวหนีเต็มแรง ยิ่งเขาแนบ
กายและไบน้ำชิดมากขึ้นเท่าไร เธอก็ยิ่งร้อนวูบวาบไปหมดทั้งตัว

“อย่าดี้นสิ เดี่ยวก็จมน้ำหรือก ตรงนี้ลึกด้วยนะ” ชายหนุ่มยิ้มยั่ว
น้อยๆ พลังดันร่างบางชิดผนังขอบสระ

ลตามณีวางมือบนอกเขาเพื่อที่จะดันเอาไว้ แต่ชายหนุ่มก้มลงมา
รวดเร็ว กดจุดดันต็มด้ากับความหวานอย่างร้อนแรง มือที่วางบนอกจึง
ได้แต่วางไว้เฉยๆ เพราะเจ้าตัวเริ่มชาวูบตลอดร่างกับการจูบเรียกห้อง
ตามแบบฉบับของเขา

ทียละเลียดพรมจุมพิตหวานไล่ไปทั่วไบน้ำเนียนไล่ลงไปตาม
ลำคอและเนินไหล่ เขาแทบระเบิดแค่ได้สัมผัสสร้างนุ่มนิ่ม ยิ่งหญิงสาว
บิตตัวเพื่อพุงตัวและไปโดนจุดสำคัญของเขายิ่งสร้างความรุ่มร้อนเพิ่ม
มากขึ้นจนเจ้าตัวไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมร่างบางของลตามณีถึงมีผล
กับเขาได้มากขนาดนี้

หญิงสาวทำได้แค่ส่งเสียงประท้วงในลำคอ ไม่นานร่างกายเธอก็
โอนอ่อนผ่อนตามการกระทำของเขา แรงสัมผัสสะเลยไปทั่วไบน้ำและ
ลำคอก่อนจะขบเม้มสร้างความสยิวแก่หญิงสาวยิ่งนัก กางเกงว่ายน้ำ
ตัวจิ๋วถูกดึงออกไปเมื่อไหร่เธอไม่รู้ มารู้ตัวอีกทีก็เมื่อเขาวางสะโพกเธอ
ลงบนขอบสระนั้นแหละ

“ทีย”

“ครับผม” เขากะชิบตอบเสียงแหบพร่า

“ให้พี่รักลดานะ รู้ไหมลดาสวยไปทั้งตัวเลย จนที่ยอดใจไม่ไหวแล้วนะคนดี” เขาเอ่ยขอแล้วทำแบบนั้นจริงๆ ปากร้อนจูบไล่ตั้งแต่แก้มเนียนไต่ลงมาตามคอระหง ทรวงอกอวบอิม ไส้เรื้อยไปบนหน้าท้องแบนเรียบ

“อย่า...อย่า...” ลดานณีอุทานเสียงหลงเมื่อรู้ว่าเขากำลังจะทำอะไร

“ไม่เป็นไรนะคนดี” หญิงสาวเขินอาย แต่ก็ไม่อาจทักท้วงเขาได้ หล่อนพยายามกระเถิบออกห่างแต่ก็ถูกชายหนุ่มใช้มือรั้งประคองแนบชิดกว่าเดิม

“พี่คะ พอเถอะค่ะ อายเขา” เธอยังมีสติที่จะเตือนเขา แม้จะเป็นสระว่ายน้ำส่วนตัว แต่ก็เป็นที่โล่งแจ้ง ทว่าเขาหาได้ฟังไม่

ลดานณีตัวอ่อนไร้เรี่ยวแรงจนต้องทิ้งตัวลงบนพื้นหยาดด้านของขอบสระ แล้วปล่อยให้เขากระทำตามแต่ใจปรารถนา นิ้วเรียวยกขึ้นลูบไล้ผมนุ่มของเขาก่อนจะดึงทิ้งไปตามจังหวะ ร่างบางสะท้านเป็นระยะๆ ตามความอ่อนหวานและรุนแรงของเขา

“พี่”

“อืม ว่าไงครับคนดี”

เขาเอ่ยถามเสียงเบาก่อนจะเงยหน้ามองหญิงสาว ใบหน้านวลเหยเก เสียงกระซิบพร้อมกับความปรารถนาที่พุ่งหาจุดสิ้นสุดทำให้ร่างบางกระตุกเกร็ง

ชายหนุ่มเลื่อนตัวขึ้นมาจูบซบปากอิมที่เผยอหอบหายใจอ่อนแรง

“ลดาส่งหอมหวานไปทั่วตัวรู้ไหมครับ” เขากระซิบซิดริมฝีปากแล้วครอบครองความอวบอิมนั้นด้วยความร้อนแรง ปากอวบอิมบวมแจ๋อเพราะจุมพิตที่เนิ่นนานและรุนแรงของเขา พร้อมดูดรั้งทุกความรู้สึกให้กระเจิดกระเจิง มือแข็งแรงลูบไล้ไปทั่วร่างบางนุ่มเนียนมือ

“ฮือ...” เสียงประท้วงเพราะหายใจไม่ออกจึงทำให้ชายหนุ่มถอนริมฝีปาก แต่ก็เพื่อที่จะไล่ไปทั่วใบหน้าเรื้อยไปถึงใบหูเล็ก ชายหนุ่ม

ใช้ลิ้นตวัดได้อย่างย่ำมือใจ

เขาปรนเปรอหญิงสาว ยิ่งเธอก็มีความสุขมากเท่าใดเขาก็ยิ่งสุขใจ
มากเท่านั้น

ลตามณีตัวสั้นครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่ในอ้อมแขนแกร่ง

ทียไม่เปิดโอกาสให้เธอได้หายใจทั่วท้องแม่สักนาที ชยับจาก
ตรงนี้ไปตรงนั้นรวดเร็ว และทุกที่ที่เขาสัมผัสก็เหมือนกับจะแผดเผาผิว
เนื้อเนียนของเธอให้มอดไหม้ด้วยความร้อนรุ่ม

“ทีย” เสียงเรียกชื่อเบาหวิวคล้ายคนละเมอยิ่งช่วยกระตุ้นความ
ฮึกเหิมในกายหนุ่มเพิ่มขึ้นอีก

“ให้ทียรักลตามนะ” เสียงพร่ากระซิบพร้อมกับการเดินหน้าต่อโดย
ไม่ต้องรอคำอนุญาตจากเจ้าของเรียวปากสวย

ความปั่นป่วนวิ่งพล่านในกายหญิงสาว เขาโอบอุ้มร่างบอบบาง
ลงสู่วิวน้ำตรงบันไดลาด ลตามณีโอบรอบคอแกร่งแน่น ขณะที่เขา
ประคองร่างบางกระซิบ

ทียคำรามในคออย่างพอใจกับคลื่นความปรารถนา เขาชยับตัวถี่
จนทำให้เจ้าของร่างบางสะท้านและเกร็งเมื่อเขาได้พาเธอไปชมสวรรค์
อีกครั้ง

ชายหนุ่มวางร่างบางให้ยึนในน้ำหันหลังแล้วซ้อนด้านหลังเนียน
ลตามณีขาสั้นไปหมดจนต้องเอื้อมมือไปเกาะขอบสระประคองตัวเอง
ใจเตลิดไปกับเกลียวคลื่นพิศวาสและแรงปรารถนาที่ถาโถมโหมกระหน่ำ
เขาชบหน้ากับบ่าและลาดไหลเนียน โลมไล่ไปทั่วทุกตารางนิ้วจนหญิง
สาวสะท้าน ชายหนุ่มประกบจูบปากอึด แรงขับเคลื่อนของเขาเริ่มถี่และ
มากขึ้น เสียงประสานกันดังไปทั่วสระน้ำที่มีเพียงเขาและเธอ

ร่างสองร่างชวนชบกัน ทียกอดกระซิบหญิงสาวแน่น ก่อนจะ
ซ้อนร่างบางเดินเข้าไปสู่อุโมงนอนและตรงเข้าไปยังห้องน้ำเพื่อชำระ
ร่างกายของหญิงสาวและตัวเอง เขาบรรจงเช็ดตัวให้เธออย่างเบามือ

แล้วคู้มกลับมายังเตี้ยนุ่มแล้วแต่งกายให้หญิงสาวด้วยชุดที่เขาตั้งใจเตรียมซื้อมาให้เธอแต่แรก

อาหารถูกตั้งเตรียมไว้ตามเวลานัดหมายที่ศิย์สั่งให้ทาง รัสอร์ตจัดการให้ในมุมหนึ่งของห้องอาหารที่ยื่นออกไปสู่ทะเล บรรยากาศหอมอบอวลด้วยดอกไม้และแสงเทียนสลัว ลตามณีปลาบปลื้มดีใจที่ศิย์สรรคส์สร้างสิ่งดีๆ เหล่านี้ให้ เธอทั้งประหลาดใจและตื่นตันจนห้ามน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่

ศิย์เดินเข้ามาเป็นชั้นด้านหลังโอบกอดร่างหญิงสาวไว้แนบออกอย่างมีความสุข

“ร้องให้ทำไม ไม่ชอบหรือลดตา”

“เปล่า ชอบมากต่างหาก ชอบคุณมากนะคะศิย์ที่ทำทุกอย่างให้ลดามีความสุขมากๆ เลยค่ะ” เธอตอบพร้อมกับหันมาโอบรอบลำคอใหญ่ยิ้มหวานให้เขา เธอรักผู้ชายคนนี้ยิ่งนัก ยิ่งมองเขายิ่งรู้ว่ารักเขามากขึ้นทุกวัน เธอนึกไม่ออกว่าจะอยู่ได้อย่างไรหากไม่มีเขาคนนี้

“งั้นเราไปนั่งทานอาหารกันดีกว่านะ ปานนี้เย็นซี้ดแล้วมั้ง” เขาบอกพร้อมส่งสายตาล้อเลียนมาให้หญิงสาว ลตามณีหน้าแดงระเรื่อเมื่อนึกถึงสิ่งที่ทำให้ทั้งสองลืมเวลาอาหารค่ำไป

“ค่ะ”

ทั้งสองตีมือดำกับการรับประทานอาหารได้แสงเทียนอย่างมีความสุข ต่างพูดคุ้ยหยอกล้อกันจนอาหารจานสุดท้ายเสิร์ฟเสร็จแล้ว

ศิย์ดึงมือลตามณีเดินออกไปลานด้านนอกที่มีหนุ่มสาวหลายคู่กำลังเต้นรำกัน เขายกสองมือของเธอขึ้นเกี่ยวรอบคอเขาแล้วโอบเอวคอดเข้ามาแนบซิด หญิงสาวมองตาเขาอย่างเข้าใจความหมาย สองคนมองจ้องตาราวกับว่ามีเพียงเธอและเขาในโลกใบนี้ กระซิบคำหวานให้กันและกันจนเวลาล่วงเลยไปพอสมควร จากนั้นก็ชวนกันกลับห้องพัก